

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 480. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

TAJANSTVENA DOLINA

D 1,90 €; CH 2,50 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

480

Frenk Larami

TAJANSTVENA DOLINA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 480

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE MYSTERIOUS VALLEY

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 28. V 2014.

Tržište: 6. VI 2014.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE MYSTERIOUS VALLEY

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Gomila od petnaestak ljudi, među kojima je bila i jedna mlada žena, nije skrivala oduševljenje predstojećim vešanjem, što će taj dan učiniti jednim od onih koji se nikada ne zaboravljaju. Čak se činilo da i mlada Sindi, koja do juče nije skrivala svoju neobuzdanu želju za osuđenikom, sada uživa u njegovom očajnom položaju. Osuđenik na smrt vešanjem je pokušao da uhvati njen pogled u nadi da će tako uticati na nju da kaže koju lepu reč za njega. Ali Sindi je izgleda više bila obuzeta poigravanjem pantljikom koja je jedva držala vezanim okovratnik providne bluze, čvrsto zategnute preko njenih jedrih grudi. I pažnja prisutnih muškaraca bila je čvrsto usmerena za nju, zahvaljujući tome što je pokušavajući da veže mašnicu na okovratniku, nespretno otkrivala svoj dekolte. Jedini izuzetak, bili su Sindin otac, Brajan Kaskun i njen mlađi brat, Glen.

Osuđenik je stajao raširenih nogu, ruku vezanih na leđima, u usta mu je bila ugurana krpa, koju je pritiskala čvrsto vezana marama. Crni sako dugih peševa mu je bio poderan, nekada bela košulja razdrljena. Bio je prljav od valjanja u prašini tokom rvanja s gomilom razbesnelih građana iz čijih ga ruku nikakvo otimanje nije moglo iščupati. Pod naletima vrućeg prerijskog vetra pred

njegovim se očima lagano njihao konopac s omčom na kraju, a grubo vezani čvor lupkao ga je po čelu, podsećajući ga na tragičan kraj s kojim se ubrzo morao suočiti. Gledao je sve to, nesposoban da smisli nešto pametno. Osuđenik nije bio niko drugi nego čuveni kockar i lutalica, Džonatan Holidej, prozvan Dok, bivši stomatolog iz Džordžije.

Brajan Kaskun, visoka osoba zaogrnut širokim, kratkim crnim ogrtačem i u iznošenim pantalonama od grubog teksas-platna, stajao je sklopljenih očiju i skamenjenog lica, s rukom u kojoj je držao raskupusanu Bibliju, izdignutu prema nebu, bezglasno mičući usnama. Njegov sin Glen bio je zaokupljen premeštanjem svog revolvera iz jedne ruke u drugu.

Sem jedva čujnog šumora lišća, pokretanog toplim vetrom, na vrhu brežuljka nije se ništa čulo. Dok Holidej je stajao nepomičan, zadovoljan da u toj tišini produži svoj boravak na zemlji. Jer njegov život, do sada krajnje nepravedan, osuđen na umiranje od neizlečive bolesti, ipak je često bio ispunjen i trenucima uživanja.

Po glavi je premetao čudnu igru sudbine koja ga je dovela ovamo, ispod drveća za vešanje. Njegova krivica je bila što je ubio zlog, razljućenog kauboja, koji je pokušao da mu unakazi lice komadom

razbijene boce. Zašto je Denis Konli pokušao to da učini? Holidej je bezuspešno pokušavao da ovim ljudima oko sebe objasni kako je Konli bio kivan na njega. Prividno je uzrok surevnjivosti bio gubitak na kocki, jer je Dok te sudbonosne večeri, kada je grad proslavljao dvadesetu godišnjicu osnivanja, pobedio Konlija u partiji pokera i olakšao ga za pedeset dolara. Beznačajna svota za Holideja, ali ne i za kauboja, koji toliko zaradi za mesec dana mukotrpnog rada. No, bez obzira na novac sve bi prošlo na miru da se kao dodatni ulog nije pojavila Sindi Kaskun.

Holidej oseti da mu se znoj sliva niz čelo i obraze, ali vezanih ruku nije mogao to da spreči. Zato se koncentrisao na maler koji ga je zadesio.

Verovatno da događaji ipak ne bi pošli naopako da na proslavi nije popijeno more pića. Pošto ga zabava nije interesovala, Dok se posle par čašica povukao, a zagrejana plesom i popijenim vinom, Sindi Kaskun je došla u njegovu sobu na spratu iznad saluna i ušavši bez kucanja, žurno zaključala vrata za sobom. Za tren oka je zbacila odeću sa sebe, željna da iz lepog pustolova izvuče vatru koju je naslućivala ispod njegovog prividnog mira i nezainteresovanosti. Mada zadivljen lepotom devojčinog tela, Dok je učinio sve da je od te namere odvрати. Trebalo mu je dosta čvrstih argumenata da je ubedi kako nije voljan da prekorači granicu gradskog gostoprimstva, pogotovo što su njen otac, brat i Denis Konli verovali da će ona uskoro postati gospođa Konli. Pa ipak do tragedije možda ne bi došlo da se u gradu znalo ko je nepoznati

došljak. Koliko god bilo privlačno za revolveraše, ime Doka Holideja je isto toliko služilo i kao brana od nepromišljenih postupaka. Ali sudbina je htela da pri dolasku u grad Dok ne kaže svoje pravo ime, a njegovo odelo i pokeraška veština nisu nikoga naveli na pomisao da se zapita ko je zapravo taj markantni čovek nenametljivog, dostojanstvenog držanja. Doznalo se to pukim slučajem tek kad je bilo kasno. Te večeri, dok je zabava bila u toku, Denis Konli je izašao iz sale za ples da malo provetri glavu od alkohola i slučajno opazio Sindi baš kada je, izašavši iz Holidejeve sobe, silazila niz spoljne stepenice. Pripit i zato opasniji nego obično, Konli je došao do pogrešnog zaključka. Pa kada je Dok, posle razgovora s Sindi sišao u salun, on je razbio bocu viskija i komadom stakla u ruci nasrnuo na njega. Dok ga je udarcem u vrat oborio na pod i stao mu nogom na ruku sa staklom. Tada se Glen Kaskun umešao, pa je Dok oborio i njega. Kada je već pomislio da ima vremena za razjašnjenje, Konli se mašio revolvera i počeo da puca. Holidej se bacio na pod i primetivši da je jedan zalutali metak pogodio mladog Glenu Kaskuna, učinio ono čemu ga je naučilo iskustvo surovog revolveraškog života. Potegao je revolver i usmrtio Denisa Konlija.

Svi su bili zaprepašćeni brzinom i preciznošću Holidejevog pogotka. Prisetivši se priča koje su kružile o revolveru sa drškom od slonovače, neko je u tišini koja je nastala povikao.

– Ljudi, pa to je Dok Holidej!

No tada je već bilo kasno. Zbog toga što su Kaskunovi bili poznata porodica,

jedna od prvih koje su se naselile u tom okrugu i zato što je smatrao da je Sindi na čast bila ukaljana, šerif nije hteo da se umeša. On se jednostavno okrenuo i izašao. Na Kaskunovu komandu neko je s leđa zgrabio Doka i za tren oka ovaj je bio svezan i začepljenih usta odvučen do drveta za vešanje.

I tako se našao ovde, s omčom pred očima, bespomoćan, licem u lice s bliskom smrću.

U jednom trenutku uhvatio je pogled Glena Kaskuna i u njemu pročitao nešto kao radoznalost. Pomislio je da se Glen možda prisetio kako ga je Konli okrznuo jednim nasumice ispaljenim hicem i kako ga je Holidejev udarac, koji ga je odbacio u stranu, možda spasao slučajne smrti. Nije bilo nemoguće da je mladić Dokov postupak mogao i tako shvatiti. Iskra nade zaplamsala je u Holidejevom srcu.

Tada je Brajan Kaskun spustio ruku u kojoj je bila Biblija, pritegao svoju crnu, uzanu mašnu i sklopio ruke pred sobom. Pogled njegovih crnih očiju preleteo je po okupljenim ljudima, obišao svoju kćer i zaustavio se na Doku.

– Mi u ovom gradu imamo običaj da čak i ubici i hulji kao što si ti, Holideje, omogućimo da kaže svoju poslednju reč. Hajde, reci šta imaš pa da završimo.

Holidej ga je skeptično pogledao preko marame koja mu je bila vezana preko usta. Kaskun ga je mirno gledao, ali je Sindi, odvezavši pantljiku koju je ranije s mnogo truda vezala u mašnicu, tako da joj se kragna bluze otvorila, otkrila dugačak beo vrat, zamamne obrise grudi, tiho rekla.

– Tata, pa on ne može ništa da kaže.

– Zašto, do vraga, ne može? – upita Brajan. – Ima jezik i usta, zar ne?

– Mislim na to da ima začepljena usta, tata.

Brajan se namršti, a onda nestrpljivo opsova.

– Glene – obrati se sinu – skini mu tu maramu sa smrdljivih, lažljivih usta.

Glen prebaci revolver u desnu ruku. Lenjim korakom se uputi prema Doku. Netremice se zagledao Holideju u oči, stojeći leđima okrenut svome ocu.

Jedva mičući usnama, tiho je progovorio.

– Beži i ne vraćaj se ovamo!

Dok se trgao, ali je prikrrio svoje iznenađenje. Glen je zakoračio iza njega i levom rukom počeo da odvezuje maramu kojom su Doku usta bila začepljena, dok je desnom, u kojoj je držao revolver, počeo petljati oko konopca kojim su Holidejeve ruke bile vezane. Dok je prstima napipao dršku revolvera i obuhvatio hladan metal. Osetio je plimu olakšanja, ne skidajući pogled s Brajana Kaskuna. Marama mu je pala s lica i on ispljunu iz usta zgužvanu krpu. Iz grudi Glenovog oca začu se zadovoljno gundanje. Skoro istovremeno Dok je osetio kako su mu veze na rukama olabavile i konopac kliznuo s njegovih šaka. Razmahnuo je rukama, čvrsto stiskajući u desnici Glenov revolver. Zakoračivši unazad dva koraka, odgurnuo je rukom mladića u stranu i nanišanio njegovim revolverom u Brajana Kaskuna. U istom trenutku Sindi Kaskun je kriknula i zalelujala se. Padajući u stranu, pomerila je nekolicinu ljudi i u trenutku kada je pala u nesvest bluza joj se otvorila i potpuno otkrila njene grudi.

Holidej je video da su se oči prisutnih kao privučene magnetom okrenule prema devojci koja je ležala na tlu i taj trenutak je iskoristio da uzmakne još par koraka. Snažan vranac, na kojeg je trebalo da bude postavljen pre vešanja, bio je vezan pored drveta. Došavši do njega, Dok odveza vođice i privuče ga bliže sebi.

– Ubiću svakoga ko bude pošao za mnom – dobacio je Brajanu Kaskunu i vinuo se u sedlo. Poterao je konja unazad nekoliko koraka, a onda stiskom kolena i trzajem uzde naglo okrenu životinju i natera je u trk.

Dok je konj hvatao brzinu, Dok začu povike Brajana Kaskuna.

– Uхватите га, проклетници! Ухватите га или пуцајте! Пропите утробу проклетом убаци!

Ali nijedan hitac nije planuo. Izmičući izvan domašaja mogućih metaka, Holidej više nije obraćao pažnju na izlive Kaskunovog besa. Kada se našao tristotinak metara u preriji, jezdeći prema sigurnosti brdskih ogranaka, znao je da će uspeti da pobegne. Ono što, međutim, nije znao bilo je da je na licu Sindi Kaskun, koju su s tla digle požudne ruke nekolicine muškaraca, lebdeo zadovoljan osmeh, kao i da su svi prisutni stajali oko devojke gluvi za Brajanovu viku, jer su bili nezainteresovani za bilo šta sem Sindinih otkrivenih bujnih grudi.

Holidej skrenu sa uobičajenog prerijskog puta i uputi se direktno prema podnožju visokih brda, željan da zaboravi sve što se toga dana desilo, čak i činjenicu da je ikada boravio u ovom zabačenom gradiću.

* * *

Tek u smiraj dana Dok se zaustavio i ulogorio. S ono malo stvarčica koje je posle bekstva imao sa sobom, to logorovanje je obećavalo da će biti neudobno. Ali bio je živ i imao je dovoljno vremena za razmišljanje o tome šta dalje da čini. Za vreme boravka u Smitaunu, po svom običaju, nije sklopio mnogo poznanstava, a i, slušajući savet jednog pijanog sagovornika, nastojao je da se ne nađe na putu šerifu Džonu Teriju, jer ovaj navodno ne trpi strance. A uz to, tvrdio je ovaj, Teri smatra da ga gradski oci suviše bedno plaćaju za njegov napor da u gradu održi red i zato s puno prava smatra da je uzimanje novca od došljaka pod bilo kakvim ili nikakvim izgovorom, način na koji se to može donekle nadoknaditi. Uostalom, Dok je to i iskusio. Pošto je odbio da se umeša u odlučivanje o Dokovom vešanju, šerif je mirno pretresao i očistio njegove džepove i prtljag, uveravajući ga pritom glasom kako mu tamo gde će otići novac, duvan i ostale sitnice neće više biti potrebni.

Šibicom, koja mu se slučajno našla u džepu, Dok je zapalio vatru samo zato da bi slušao umirujuće pucketanje suvih grančica. Opružio se po tlu osećajući kako mu prija usamljenost brda koja su se nadnosila nad njim i pokušao je da zaspi. Nije osećao ni glad ni žeđ, ali je nepoznavanje predela u kome se nalazio budilo u njemu želju, čak nužnu potrebu da se bolje opremi pre nego što nastavi put kroz nepoznatu divljinu. Bez novca, hrane i drugih potrepština, samo s revolverom Glena Kaskuna, kao jedinim sredstvom za lov, zaključio je

da je Smitaun profitirao više od njega njega nego on od grada. Posle dvadesetak minuta leškarenja, pošto mu san nije dolazio, Dok je ustao, ugasio prašinom ugarke i osedlao konja. Zatim je napustio brežuljke i ponovo zašao u ravnu preriju na putu za Smitaun. Posle jednog časa jahanja zastao je da veže konja za ogradu iza gradskog zatvora. Proverio je revolver Glena Kaskuna i bio veoma razočaran kada je ustanovio da je prazan. Srećom da mu u onoj puštoši nije zatrebao!

Stežući prazno oružje u ruci, popeo se stepenicama do zatvorske verande i pokušao da otvori zadnja vrata. Onda je provirio unutra. Šerif Džon Teri sedeo je za pisaćim stolom, leđima okrenut Doku i zaneseno prebrojavao svežanj zgužvanih novčanica. Holidej mu je tiho prišao i prislonio mu revolversku cev na potiljak. Teri se ukočio, ispustio novac na sto, a onda vrlo polako okrenuo glavu.

Dok je i dalje držao revolver prislonjen uz šerifov vrat, pa kada ga je šerif zaprepasćeno s izrazom prepoznavanja pogledao, tiho mu je rekao – Kao što vidiš, nisu me obesili, Teri.

Na šerifovom duboko izboranom niskom čelu pojavile su se graške znoja, a oči su mu se raširile od straha.

– Drago... drago mi je što to čujem, Holideje. Rekao sam im da greše.

S drugog kraja prostorije začulo se glasno mumlanje.

– Ucmekajte tog kućkinog sina, mister! Ako ni zbog čega drugog, a ono da nama učinite zadovoljstvo.

Kada je Dok prislonio cev revolvera Teriju na čelo i pogledom potražio

onoga ko je to izustio, sa šerifovog lica nestalo je i poslednje kapi krvi. U drugom kraju odaje, iza rešetaka, Dok nije ugledao jednog nego trojicu neobrijanih ljudi grubih crta lica, koji su se nalazili u prvoj ćeliji do šerifove kancelarije.

– Pošaljite ga u pakao, a onda nas pustite napolje, mister – predložio je srednji od trojice uhapšenika. – On je obična hulja i lupež.

Dok je pogledao gomilu novčanica razbacanih po pisaćem stolu, a onda se prodorno zagledao u šerifa.

Čuvar reda i zakona odmahnuo je glavom, liznuo usne i bojažljivo obrišao znoj s lica. Zgadio se Holideju kao i svi nepošteni šerifi, ali nije želeo da gaženjem jednog crva dođe u sukob sa zakonom. A nije mu se sviđala ni pomisao da ugleda zbog toga svoje ime na poternici.

– Ko su ovi? – upitao je Terija.

– Šljam, Holideje. Šljam najgore vrste. Preko telegrafa dobio sam obaveštenje o njima i već tri dana ih čekam da se pojave. Opljačkali su stanicu diližanse u Jeringtonu i za sobom ostavili mnogo razbijenih glava. A kada su dojahali ovamo, upali su u salun Bena Tarnera i njega tako udesili da će ostati na nezi kod doktora Šoa bar nedelju dana, a uz to su opljačkali i sve što je imao. Srećom, blagovremeno sam stigao na lice mesta i pohvatao ih. Sutra će im biti suđenje, a posle toga će sigurno biti.

– Laže kao pas, mister – zareža glas iz ćelije. – Ništa od toga nismo učinili. Mora da nas je pomešao s nekim.

Dok se napravio da ne čuje proteste uhapšenika i nastavio je netremice da

posmatra Terija koji je uzeo sa stola nekoliko novčanica i mahao njima.

– Ovde ima oko dve stotine dolara, koliko je Ben i rekao da su oteali od njega. On će podneti tužbu protiv njih čim bude mogao da govori posle povreda koje su mu zadali.

Dok ukloni cev revolvera s Terijevog čela i uputi se ka ćelijama. – Šta je vaša priča? – upita trojicu uhapšenika.

Onaj u sredini bio je najviši i najteži. Imao je riđu kosu i bradu, prekrivene slojem prašine od dugog putovanja. Nosio je debelu košulju, iznošene kaubojske pantalone i iskrivljene, dotrajale čizme. Duž levog obraza imao je dugačak ožiljak, verovatno od noža, a usta su mu ličila na iskrzanu rupu na pretećem licu. Ostala dvojica bili su niži rastom i po svom izgledu slični onom krupnom, ali nisu izgleda imali njegovu oštroumnost i odlučnost.

– Ja sam Tim Makri – predstavio se ridokosi. Pokretom glave pokaza prema pajtašima. – Ovo je Tom Druri, a ovo Al Lampert. Možete slobodno pregledati sve fascikle s poternicama godinu dana unazad i nećete sigurno naći nijednu koja se odnosi na nas, mister Holideje. Istina je da smo prošli kroz Jerington, ali tamo nismo ostali duže nego što je potrebno da napojimo konje i da popijemo čašicu pića s nekim starim čovekom. Kada smo odlazili, njemu je bilo žao što ga napuštamo.

– Niste ga premlatili i opljačkali? – upita Dok mirno.

Tim Makri očajnički zakoluta očima.

– Opljačkali ga? Do sto đavola! Pa on je jedan dobroćudan starac koji s mu-

kom zarađuje ono što mu treba za život. Zašto bismo njega opljačkali?

– Možda zbog njegovog novca?

– Zbog njegovog novca? – poñovi Makri ponovo nedužno kolutajući očima. – Tako starog i dobrog čoveka? Za šta nas vi smatrate, mister Holideje?

– Još nisam doneo konačni zaključak o tome – odvrati on i vrati se do stola gde je zatekao Terija kako pažljivo slaže novčanice.

– Nemojte se mešati u ovo, Holideje – rekao je promuklo. – Ovi ljudi su lupeži u to nema nikakve sumnje. Ben Tarner je teško povređen, ali će ipak doći na sud da zločinca identifikuje. Što se tiče Džetra Planta u Jeringtonu, taj stari je toliko nezgodan kad stranci navrate kod njega da sve vreme ne skida kundak puške s obraza. A njegov sin nije ništa manje nezgodan i nervozan, a još je manje raspoložen za razgovor. Recite mi onda zašto bi se i stari Džetro i njegov sin žalostili zbog odlaska ovih nevaljalaca, pogotovo ako se doda da su starom Džetru slomili ruku, a mladog Roulija tako prebili da nedelju dana neće moći da hoda?

Holidej ponovo ispitivački pogleda zatvorenike. Dvojica nižih su u međuvremenu zauzeli svoja mesta na ležajima, ali je Tim Makri još uvek stajao pored rešetaka i odmahivao glavom.

– Sad sam sve čuo – povikao je. – Ovaj policajac nije samo lažov već je i kompletna budala. Kažem vam, Holideje, da nas je iznenada napao, doveo ovamo i posle toga nam stavio na dušu ono što nismo učinili. Pustite nas odavde pa ćemo otići da razgovaramo s Tarnerom. Posle toga, kada na vaše zadovoljstvo

budemo čisti kao suza, vrtićemo se ovamo i uzeti taj novac koji je naš, a ne ukraden i otići ćemo odavde.

Holidej jedva primetno slegnu ramenima i ponovo skrenu pažnju na Terija. Šerif je sedeo nabranog čela i poigravao se s gomilicom novca pred njim. Holidej mu priđe, otvori gornju fioku i tamo nađe svoj opasač s revolverima. Uzeo ga je, pripasao ispod sakoa, a onda pružio ruku prema Teriju.

– Tri stotine sedamdeset dolara, srebrnu, izgraviranu tabakeru i moj novčanik od zmijske kože. Sem toga, vratićeš mi dve kutije tankih „virdžinija” cigareta, koje si uzeo iz mog prtljaga, kao i ostale sitnice.

Terijeva ruka mašila se džepa na košulji, a njegov pogled zadržao se na Dokovim sivoplavim očima. Pred njim je stajao čovek čije je strpljenje bilo na izmaku i koji je držao uperen revolver na nekoliko santimetara od njegove glave. Izvadio je svežanj krupnih novčanica i pružio ga Holideju. Holidej je prebrojao novac, stavio ga u džep sakoa, a onda se okrenuo i dobacio revolver Glena Kaskuna u ruke Timu Makriju. Dok je ovaj hvatao revolver, Dok je uzeo tabakeru i novčanik, koji je Teri izvadio iz druge fioke pisaćeg stola.

Kad se Holidej okretao prema vratima s namerom da ode, Makri je proturio revolver kroz rešetke i sikćući procedio kroz zube.

– Dobro, Holideje, mnogo sam ti zahvalan za ovo i veruj da mi je mrsko što moram ovako postupiti prema novom prijatelju. Ali savetujem ti da otpašeš revolevere, isprazniš džepove i ostaviš novac, a naročito, tu tabakeru na sto i

da ne preduzimaš ništa što bi me moglo naterati da ti prosviram trbuh.

Ostala dva uhapšenika smejuljili su se i tapšali Makrija po leđima.

Holidej, međutim, mirno odvrati.

– Idi do đavola, Makri, ne zanima me šta bulazniš.

Na Makrijevom licu se za trenutak ukazao izraz iznenađenja, a onda je palcem zategao obarač i gadan osmeh otkrio je njegove krnjave, požutele zube.

– Dobro – rekao je. – Sam si tražio.

Videvši da Makrijev prst pritiska okidač, Teri kriknu. Ali kada je obarač samo prazno škljocnuo, on se upola priđiže sa stolice i zinuvi zagleda se u Holideja. Tek sada je shvatio da je on bio prvi koji je s praznim revolverom bio izigran.

– Postaraj se da mladi Kaskun dobije svoj revolver nazad, šerife – reče mu Dok. – U međuvremenu, ja ću te svezati tako da mogu na miru napustiti grad. Nemoj kasnije pokušati da pođeš za mnom jer ću se prisetiti toga kako si ovim budalama dopustio da uzmu zakon u svoje ruke i da me zamalo obese.

Terijevo lice sijalo se od znoja i on se bespomoćno skljkao nazad na svoju stolicu. Dok počeo prevrtati po gomili konjske opreme u uglu sobe i tamo pronađe dva stara komada užeta, dovoljno čvrsta da posluže. Vezao je Terija i pošto mu je zategao maramu preko usta da ne može da više, uputio se prema zadnjim vratima.

Makri je zamahnuo rukom i besno psujući hitnuo prazan revolver na Holideja, ali je revolver promašio, udario u zid i pao na pod.

Dok ga podiže, zatače sebi za pojas i obrati se podsmešljivo Teriju.

– Uživaj u ovom odabranom društvu, šerife!

Ispod stegnute marame, Teri je promrmljao – Đavo da vas nosi, Holideje!

Ovaj ga potapša po temenu i iziđe iz zatvorske zgrade. Poveo je konja do dvorišta saluna, tamo ga svezao i ušao u salun. Iza Tarnerovog šanka zatekao je malog debeljka. Par kasnih posetilaca prepoznali su ga i tiho izmenjali među sobom nekoliko rečenica. Niko od prisutnih nije bio s Kaskunovog ranča, pa Dok nije imao razloga za brigu. Rekao je debelom šankeru da mu iz njegove sobe donese putnu torbu i pošto se uverio da u njoj ništa ne nedostaje, izvadio je pedeset dolara i pred svedocima ih pružio Tarnerovom pomoćniku.

– Ovo je za konja kojeg sam pozajmio. Budite dobri da taj novac date njegovom vlasniku.

Rekavši to, izašao je iz saluna i ponovo poveo konja niz glavnu ulicu. Skrenuo je u centru grada ka malom skveru i ostavivši konja pred kućom doktora Šoa, popeo se stazom do verande pred kućom i pokucao na ulazna vrata. Vrata se odškrinuše i iz uzanog proreza promoli se zagonetno lice lekara.

– Kako je Tarner? – upita ga Dok.

– Biće dobro.

– Čuo sam da je dobio gadan udarac po glavi i da je opljačkan.

– Tačno.

Šo ga zainteresovano pogleda. – Vi ste onaj Holidej, je li tako?

– Jeste, ja sam to, doktore. Da li Tarner zna ko ga je napao?

– Zna i uz mnogo muke uspeo sam da ga zadržim u krevetu, toliko je žarko želeo da ustane i da ih odmah identifikuje. – Pročistio je grlo i upitao. – Kako je vaš vrat?

– Srećom nemam nikakvih ožiljaka od konopca. – Holidej ostavi lekara da radoznalo zuri za njim i uputi se na ulicu. Vinuo se u sedlo i odjahao nazad do gradskog zatvora. Sedeći u sedlu, bacio je pogled kroz ulični prozor. Teri je još uvek sedeo vezan za stolicu, a Makri je i dalje stajao u ćeliji, čvrsto stiskajući rukama rešetke.

Dok potera konja u trk, rešen da se više ne vraća i da zauvek napusti ovaj kraj. Jahao je kroz ravnu preriju sve dok nije došao do mesta gde se krak puta odvajao prema jugu. Zastao je, razmišljajući o tome da li je u ovoj priči, koju je upravo doživeo, dobro povezao sve pogubljene niti. Najzad je priznao sebi da je još jednu stvar ostavio nedovršenu. Krenuo je tim sporednim krakom puta i jahao još skoro pun čas pre nego što je zategao vođice neposredno pred jednom čistinom. Na desnoj strani, dosta daleko od njega, nalazila se spavaonica za kauboje, štale i druge ekonomske zgrade u centru, a s leva, nešto bliže, uzdizala se velika rančerska kuća. Holidej se uputio prema njoj, na pristojnoj udaljenosti vezao konja pored niske ograde i lakim, vučjim korakom uputio se ka zadnjoj terasi kuće.

Koliko je s mesta gde je zastao mogao videti, u kući je gorela samo jedna svetiljka i to u sobi čiji je prozor gledao prema zadnjem delu dvorišta. Dok tiho zakorači na verandu, na prstima priđe do osvetljenog prozora i pogleda

unutra. Sindi Kaskun sedela je na rubu postelje i četkala dugačku crnu kosu. Holidej oprezno pokuca na prozorsko okno. Sindi pogleda radoznalo u tom smeru, ali bez traga iznenađenja ili straha. Prestala je da češlja kosu, zategla je bluzu na grudima i posle nekoliko trenutaka hladnokrvnog razmišljanja ustala i krenula ka vratima. Holidej je u međuvremenu otvorio zadnja ulazna vrata kuće, prošao dugačkim, uzanim hodnikom i zatekao je kako stoji i čeka ga na jedva odškrinutim vratima njene spavaće sobe.

– Mislila sam da ćete do sada biti daleko odavde, mister Holideje – rekla je.

Dok je proverio da li se ispod nekih od vrata niže u hodniku možda vidi svetlo, ali na njegovo zadovoljstvo nije bilo ni tračka svetla niti bilo kakvog šuma.

– Možda bih i bio – odgovorio je devojci – ali sam morao da se vratim i uzmem neke svoje stvarčice iz grada.

– Kao na primer?

– Opasač s revolverima, tabakeru, novac i prtljag. Šerif je bio ljubazan da mi sve to rado vrati.

Sindi se iznenadi.

– Videli ste se sa šerifom Terijem?

Doku se nije dopadalo da stoji u hodniku gde bi ga neko mogao videti ili čuti. Gurnuo je vrata i Sindi se nije usprotivila kada je ušao u sobu. Vratila se do svoje postelje, uzela ponovo četku za kosu, ali ju je posle kraćeg razmišljanja vratila na toaletni sto. Onda je stala ispred njega dok je bleđa svetlost lampe na stočiću iza nje prodirala kroz njenu tanku kućnu haljinu.

Dok zatvori vrata i priđe joj. Sindi prinese šaku usnama, ali u izrazu njenog

lica nije bilo straha. Spustila je ruke do kukova i počela ih izazovno gladiti, a njen pogled, drzak i skoro podsmešljiv, počivao je na njegovom licu.

– Ako ste dobili nazad vaše, kako ste se izrazili „stvarčice”, mister Holideje, zašto ste onda došli ovamo?

On potapša dršku revolvera koja mu je virila iz pojasa.

– Smatrao sam da će vašem bratu jednog dana zatrebati ova stvarčica.

– Je li to jedini razlog? – upita devojka, ovlaživši jezikom pune, rasklopljene usne.

Dokov pogled obuhvati njeno telo. Znao je dobro zašto je došao na Kaskunov ranč, a slutio je da i devojka to zna. Otkopčao je opasač i prebacio ga preko naslona stolice. Onda je seo na rub postelje i izuo se. Sindine oči sijale su od uzbuđenja.

– Pazite da ne probudite tatu, Dok – rekla je tiho. – On ne bi mogao to da shvati.

Tada je Dok čuo šum koraka. Neko je prolazio verandom. Dao je Sindi znak da ne pušta ni glasa od sebe, brzo se obukao, prikopčao opasač s koltovima i s praznim revolverom Glena Kaskuna u ruci tiho otvorio vrata. Ako je napolu bio Sindin otac računao je da će mu udarcem po vilici samo vratiti dug, ali kada je prošao kroz dugačak hodnik i zakoračio na verandu ugledao je Glena, koji mu se približavao. Slabo svetlo iz Sindine sobe bilo je ipak dovoljno jako da obasja Glenovo namršteno lice. Kada se mladić zaustavio, ruku oslonjenih o kukove i pogledao prema Sindinom prozoru, Holidej mu je prišao, pružio mu revolver.

– Mislim da je ovo vaše, Glene.

Rekavši to, prošao je pored zbunjenog mladića i uputio se svom konju. Već je bio u sedlu kada je svetlost u Sindinoj sobi odjednom nestala i celu kuću obavio je mrak.

– Šta se to, do đavola, ovde događa, Holideje? – upita Glen.

Dok okrenu konja od verande i s osmehom odvrati.

– Ništa loše, Glene.

Onda je petama podbo konja u trk. Iza sebe je čuo mladićeve kletve i viku, a zatim prazno škljocanje obarača. Pomislio je kako će se mladić jednog dana naći u grdnoj neprilici ako i dalje bude negovao naviku da revolver drži prazan.

* * *

Dok je putovao tri dana, živeći na kafi i komadu suvog mesa, koje je slučajno našao u svom prtljagu pre nego što je došao do jednog izvora koji je u udubljenju načinio bazen pitke vode i tu otkrio tragove zeca. Na dvesta metara odatle napravio je logor, rasedlao konja i pri kasnom popodnevnom suncu vratio se do mesta gde je video zečje tragove. Tu se kamuflirao suvim žbunjem i ostao da čeka. Pred sam zalazak sunca ugledao je par zečeva koji su izdaleka osmatrali izvorište a onda se polako, niz blagu padinu, uputili ka njemu. Kada su prišli dovoljno blizu, Dok ih je sa dva precizna hica oborio. Zadovoljan što je sebi obezbedio hranu za nekoliko dana, odrao ih je i vratio se u logor, gde ih je privezao za dugačak štap i stavio ih da se peku na tihoj vatri. Vetar je šumio u krošnjama drveća i Doku se činilo da

nema boljeg mesta gde bi se moglo provesti večer.

Ali se prevario! Resko krckanje grančica iza njegovih leđa i šum teških koraka u čizmama naterali su ga da se okrene.

Našao se suočen s „ustima” cevi stare puške koju je držao čovek neodredivih godina i masivnih razmera. Kao dodatak, čovek je u desnoj ruci držao malu sekiru, nalik na tomahavk, a za širokim pojasom od kože bizona, koji mu je pridržavao iznošene pantalone, bio je zataknut dugačak nož. Kožna jakna, ukrašena resama i čekinjama bodljikavog praseta, dosezala mu je skoro do polovine bedara do kojih su se dizale i sare čizama od jelenske kože.

Svestan da začuđeno zuri u došljaka, Dok sačeka da nepoznati progovori.

– Ti nisi Trejvis – reče ovaj.

– Ne, nisam – složio se Dok.

– Ko si ti onda, do vraga?

Dok mu reče. Nepoznati malo podiže krupnu glavu i njegove kao ugalj crne oči preleteše po žbunju i predelu oko njih, a onda se vratiše na Holideja i zečeve koji su se pekli na vatri.

– Jesi li video Trejvisa? – upitao je.

– Ne poznajem nikoga ko se zove Trejvis, mister. Zapravo ne poznajem nikoga u ovoj okolini.

Grdosija ponovo prelete pogledom okolo, pa se zagleda u stepenastu kamenu padinu nedaleko od izvora. – Prokleta svinja! – promumlao je. – Kada ga nađemo, živog ćemo ga oderati, a onda njegovu lešinu koristiti kao mamac za medvede.

– Vi? – upitao je Holidej, ali je ostao da sedi, jer je strahovao da ovaj brđanin

može iznenada, bez vidljivog razloga, izgubiti kontrolu nad sobom i pritisnuti okidač puške.

– Da, mi, a to znači ja – Ralf Stiven-son i moj sin, Holideje. Ovde nas ima šestoro... tri dobra čoveka i tri dobre i poštene žene.

Dok stavi na vatru još jednu suhu granu. – Rekao bih da Trejvis onda nije jedan od vaših – primetio je.

Stivensonove oči skoro da se nisu videle ispod duboko nabranih kosmatih obrva. – Bio je jedan od naših – rekao je – ali više nije. Ni ti nisi jedan od naših, ali ako se udружиš s njim i tebe ćemo živog oderati.

Holidej podiže ruke, dajući znak da neće da se meša u to.

– Ja sam samo na prolazu, Stivensone i gledam svoja posla. Čim budem ispekao ovu divljač, krenuću svojim putem.

Stivenson na to ponovo uperi svoju pušku i zamahnu sekirom do visine ramena. – Pa da mu kažeš gde se nalazimo, je li?

Holidej sporim pokretom podiže ruku i počea se po obrvi. Onda odmahnu glavom, zadržavajući ležerno i nezainteresovano ponašanje.

– Ma ni govora! Neću mu reći gde ste vi, neću čak ni govoriti s njim! Najverovatnije je da ga uopšte neću videti. Ako vam je taj Trejvis potreban, pođite i nađite ga, a mene u to nemojte mešati.

U to se iza Stivensona otvori jedan gusti žbun i iz njega izađe jedan mršavko, skoro identično obučen kao Stivenson. I on je bio naoružan puškom i nožem, ali ne i sekiricom. Kada je podigao pušku i uperio je u Holideja, s druge strane

iz drveća na rubu blage padine pojavio se i treći čovek.

Dok je pažljivo osmotrio svakog od trojice ponaosob, a onda svoju pažnju ponovo usredsredio na Stivensona.

– Možda bi bilo bolje kad ne bih pričekao da se večera dopeče, zar ne? – primetio je sarkastično.

– Ostani gde si, mister – odgovori mu visoki mršavko, a s druge strane niz padinu približavao se njegov kompanjon i stao iznad Dokove logorske vatre. Kada je Holidej pokorno digao ruke u znak da će postupiti kako se od njega traži, mršavko ga lupi puškom po ručnim zglobovima.

Kada je Dok jauknuo u znak protesta, ovaj mu prisloni cev puške na čelo i reče. – Ja sam za to da ti se ne veruje, mister.

– Da mi se ne veruje? A šta? – upita Dok ljutito.

– Sve ono što si rekao: da ne poznaješ Trejvisa i da ne radiš u dosluhu s njim. Zar nismo pratili tvoj trag sve dovde, gde smo te uhvatili na delu?

– Na kakvom delu?

Mršavi pokaza zečeve na ražnju.

– U bespravnoj krađi tuđe divljači i laganju.

– Bespravnoj krađi divljači? – ponovi Dok, zbunjen takvom besmislenom optužbom. Koliko je mogao zapaziti, predeo u kojem se nalazio, bio je pustoš i divljina – ničija, nenastanjena zemlja. Nije bilo nikakvih ograda, ni žigosane stoke, niti ranč, kuća ili farma. Već puna dva dana nije video ništa sem ponekog traga divljači. Protrljao je zglavke na rukama i popreko pogledao

viskog mršavka, a onda prstom pokazao na vatru.

– Ovo što se peče, to su obični divlji zečevi, mister i to će mi biti jedino toplo jelo koje ću pojesti za poslednja dva dana, od kako sam napustio Smitaun.

– Još jedna laž – reče mršavi i okrznu Holidejevo čelo vrhom puščane cevi. Sada je Dok zaključio da mu pokornost ne daje nikakvu prednost, uprkos njegovoj želji da izgleda pomirljiv. Zato je brzo ustao, pazeći da ne približi ruku dršci kolta. Čim mu se cev puške odmakla od čela, oseti olakšanje i obrati se Stivensonu, procenivši da je on vođa grupe.

– Smirite malo vašeg prijatelja, Stivenstone, za ime sveta i dopustite da sednemo i raspravimo ovaj nespোরазум.

Ralf Stivenson spusti pušku, i videvši to, i visoki mršavko postupi isto. No onaj treći, najglomazniji, pa i mlađi i dalje je držao uperenu pušku, namršten, očigledno nezavisniji u odnosu na Stivensona i spreman da u svakom trenutku stupi u akciju.

– Možda će razgovor ipak pomoći, Holideje i zato počni da pričaš – reče Stivenson i Dok opazi da ga stari čovek užagreno posmatra. Imao je neprijatan osećaj kako bi Stivenson više želeo da ga pojede nego da razgovara s njim, jer ga gleda na isti način kao i ona dva nedopečena divlja zeca.

– Šta želite da znate? – upitao je, trudeći se da izgleda bezbrižno i ravnodušno, mada je bio svestan da ga mršavko i onaj medvedoliki posmatraju budno i s neskrivenim neprijateljstvom.

– Sve o tebi – odgovori Stivenson.

– Od trenutka kada sam zašao na ovaj predeo?

– Sve od početka. Ceo tvoj život. Holidej nabra čelo.

– Kakve veze ima moj život s vašim ciljem da nađete Trejvisa?

– Može se ispostaviti da nam Trejvis više neće biti ni potreban – naglasi Stivenson.

Holidej je budnim okom prešao po licima brđana i tada opazi da najmlađi i najsnažniji od te trojice veoma liči na Ralfa Stivensona.

– Kako to da ste sada odjednom promenili mišljenje i da vam Trejvis nije potreban, Stivenstone? Kada ste naišli na mene govorili ste da ćete ga živog oderati.

– Mi još uvek želimo da se obračunamo s njim, Holideje – potvrdi stari. – Samo, zašto bismo nepotrebno gubili vreme, ako je nekim slučajem pobegao? Trejvis je kukavica, inače bi ostao i pridružio se našoj grupi.

– Kakvoj grupi?

Stivensona kao da je ponovo obuzelo nestrpljenje.

– Mnogo želiš da znaš, Holideje, isuviše si radoznao za čoveka koji je u prolazu, krade tuđu divljač i laže.

– Ubij ga i završimo tu stvar – javi se najmlađi. – Trejvis nema kuda da ode i kada ogladni vratiće se nazad. Što bi nam onda bio potreban ovaj kicoš, koji, sudeći po njegovom izgledu, ne bi mogao da se uklopi?

– Da se uklopim? U šta? – Holideju se već smučilo od njihovih pretnji.

– Vidi ti njega kako je uobražen i drzak i kako se neprijateljski ponaša – zareža mladić i pruži ruku da zgrabi Dok za

gušu. Ali Dok je suviše često bio priteran uza zid i sukobljavao se i s brojnijim neprijateljem od ove trojice da bi dozvolio da događaji stignu do tačke kada ih više neće moći kontrolisati. Njegova leva pesnica uz tup odjek zarila se u čvrsti pleksus mladog lovca, a desnica je zgrabila mladićevu moćnu, mišićavu desnu ruku. Kada udarac pesnicom nije prouzrokovao nikaka učinak, Holidej je trgnuo mladićevu desnu ruku naniže, izbacio ga iz ravnoteže, a onda mu čelom zadao strahovit udarac u vrh brade. Mladić je glasno zastenjao. Dok je bacio brz pogled ka ostaloj dvojici i sa zadovoljstvom primetio da oni stoje mirno po strani sa zlobnim osmejkom na licu kao da su očekivali da će Holidej biti zgažen kao buba.

Okrenuvši se ponovo ka svom protivniku, Dok je sa zadovoljstvom primetio kako s njegovih usana teče mlaz krvi i to je, kao i zbunjen izraz njegovih duboko usađenih očiju potvrđivalo da ga je Dok dobro uzdrmao. Želeći ipak da izbegne moguće komplikacije, on reče – Sve ovo uopšte nije potrebno, mister. Ja nemam nikakve veze s Trejvisom i ne nameravam da se pridružim bilo kakvom poduhvatu koji je on možda smislio. Pođite stoga svojim putem, a ja ću svojim.

– Možda bi trebalo da dobije ono što zaslužuje – primeti Stivenson mirno.

– Nemoj ga mnogo unakaziti, Džejs.

– Prilično je brz – začu Dok visokog mršavka i oseti prizvuk divljenja u njegovom glasu.

Na Stivensonov podsticaj Džejs odbaci pušku i ustremi se na Doka. Mišićava, „medveđa” ruka spustila se na njegovo

rame kao malj. Od tog udarca Holideju klecnuše kolena. Istog trenutka druga Džejsova ruka dograbila ga je za kosu i ovaj pomisli da će mu ta snažna šaka otkinuti skalp s glave. Uprkos bolu, Dok je bio dovoljno svestan da shvati kako se ne može meriti s primitivnom, životinjskom snagom svog protivnika i kako mora pokušati da ga pobedi lukavstvom. Dopustio je da mu telo mlitavo klone i izdržao je bol od čupanja kose kad su ga Džejsovi snažni prsti zadržali u uspravnom položaju.

– Izgleda da je slabić – čuo je kako je mladi planinski lovac progundao, a odmah zatim bio je jednostavno bačen u stranu. Kada je dodirnuo tle on se namerno otkotrljao i zadržao ležeći na stomaku, trudeći se da prikupi snagu i da mu čula ostanu bistra. Primetio je da je sasvim blizu vatri i Džejsovoj pušci, koja je ležala na zemlji pored vatre. Njegov kolt još uvek se nalazio u futroli ispod kaputa, ali je on procenio da bi svaki pokušaj da ga dohvati odmah izazvao seriju puščanih hitaca koji bi ga dokrajčili.

– Baš šteta – čuo je Ralfa Stivensona. – Da je pokazao bolju snagu možda nam Trejvis ne bi bio ni poteban. Mogli bismo je jednostavno uhvatiti i ubiti. Posle toga mogli bismo malo pothraniti Holideja, naučiti ga nekim našim pravilima i upoznati ga sa ženama.

Ležeći nepomično, Dok je čuo korake ljudi koji su mu se približavali, a onda se neka ruka spustila na njegovo rame i on oseti kako ga bez napora podiže.

– Dakle, moraćemo da ga ubijemo – začuo je ponovo Stivensonov glas.

– Ne možemo rizikovati da nekome ispriča o nama.

Holidej zaključi da je njegovo pokorno ponašanje bilo greška. Kada su se prsti mučiteljeve ruke stegli oko njegovog ramena, on se naglo okrenuo i zario dva prsta desne ruke pravo Džejsu u oči. Kada ga je Džejs pustio i zateturao se unazad, Dok je krenuo za njim zadajući udarac za udarcen po njegovom krupnom, koščatom licu. Za tren oka Džejsov nos je bio spljošten a mlazevi krvi potekli su iz njegovih raspuknutih obrva i usana. Uprkos tome snažni brđanin je ostao na nogama ne uzmičući ni koraka i ne puštajući ni jauka sve dok se Holidej, oguljenih pesnica, nije zapitao da li ta grdosija od čoveka uopšte oseća bol.

Ni Stivenson, a ni visoki mršavko nisu pokušavali da se umešaju. Holidej je odstupio korak nazad i potražio ih pogledom. Ugledao je Stivensona naslonjenog na cev puške, s osmehom na usnama, dok je mršavko u potpunosti bio zaokupljen pažljivim posmatranjem Džejsovih povreda. Dok je iskoristio taj trenutak i potegao revolvere uperivši ih u Stivensona. Taj njegov pokret naveo je ovoga da se namršti i s negodovanjem zavrti glavom.

– Nema potrebe za tim, Holideje – promrmljao je.

– Vraga nema – odvrati Dok. – Za vas, bandite i ludake, bilo bi bolje da se od sada klonite moga društva. Uzeću svoga konja i idem što dalje odavde. Ako pokušate da me sprečite, kunem se da ću vas sve pobiti.

Stivenson je pogledao visokog mršavka koji je hladno zakoračio dva koraka

iza Džejsa i uzeo svoju pušku. Okrenuvši je u rukama, kako bi proverio je li ispravna, rekao je – Ne bi bilo nikakve koristi od toga ako bismo ga ubili, zar ne, Ralfe?

– Ne bi – složi se Stivenson – ali ne možemo mu ni dozvoliti da odjaše, Rodni.

– Razume se da ne možemo – potvrdi Rodni i okrenu pušku prema Džordžijancu. U međuvremenu, Džejs je obrisao krv s lica i stajao, zureći u Holideja. U njegovim očima nije bilo ni traga ogorčenja i Dok je imao osećaj kao da će se uskoro probuditi iz ružnog sna i da će ova grozna mora tada biti okončana.

Onda Ralf Stivenson diže pušku do ramena i upozori Doka – Možeš ispali ti samo jedan metak, Holideje, a posle toga mi ćemo te otpraviti u večnost. Nemaš nikakve mogućnosti da nas pobe diš, je li ti to jasno?

– Pokušaću ono što mislim da moram – odvrati Dok i oprezno zakorači prema vatri. Došavši do nje, sagnuo se, uzeo ražanj sa skoro pečenim zečevima i postrance se uputio prema konju. Ni Rodni ni Stivenson nisu se pomerili, ali su ga i dalje držali na nišanu. Ne skidajući oka s njih, Dok ugura pečene zečeve u bisage, odveza konja i potera ga tako da se životinja našla između njega i dvojice strelaca. Podigao je sedlo i bisage s tla, prebacio ih preko konjskih leđa i razmišljao kako da, zategne kolan obema rukama, a da ne bude nezaštićena meta.

– Naša družina su tri čoveka i tri dobre žene – reče iznenada Stivenson i poka za rukom prema Džejsu – Moj sin, ja, Džejsove tri sestre i Rodni, koji je ozbiljno povređen i koji nam ne može po-

moći. Prema tome, potreban si nam ti, Holideje i to za nekoliko meseci, a posle toga možeš da ideš kuda hoćeš sa toliko krzna i zlata da će ti to biti dovoljno do kraja života. Šta kažeš na to?

Džordžijanac odmahnu glavom, odlučno odbijajući pomisao na bilo kakvu nagodbu. Prebacio je revolver u levu ruku, a onda pružio desnu ispod konjskog trbuha i dohvatio kolan. Ponovo je pažljivo pogledao Rodnija i Stivensona, a onda odlučio da rizikuje. No pre nego što je završio s zatezanjem kolana, Stivenson ga sažaljivo pogleda i ponovo progovori – Pa, čini se da nam ne preostaje ništa drugo nego da te pustimo da razmisliš. Ali dok budeš tražio put iz ove doline pazi da se ne povrediš i da ne dopustiš Trejvisu da te ščepa. On je spreman da ubije bez premišljanja.

– A vi niste?

Stivenson odlučno odmahnu glavom – Ni govora. Mi smo obični, normalni ljudi koji polažu pravo na celu ovu dolinu i koji nameravaju da tu dolinu zadrže za sebe bez obzira na cenu. Trejvis nam se mogao pridružiti, ali on je imao neke svoje ideje. Pokušao je da nas pokrade, a onda pobegao da bi izmakao kazni. Ali, kako ćeš i ti uvideti, kada odeš s ovog mesta, nije imao kuda da ode i ranije ili kasnije moraće da se pomiri sa sudbinom i dođe k nama. A tada ćemo ga mi ubiti.

Holidej ponovo pogleda niz padinu do izvora. Od čudne sablasne tišine počeo se osećati nelagodno.

– Možda i neću otići – rekao je, trudeći se da dobije na vremenu, nesiguran da li se Rodni bespogovorno pokorava

starčevim naredbama. – Možda ću se vratiti tamo odakle sam došao.

Stari ponovo zavrte glavom

– To nećemo dozvoliti, Holideje. Džejs i Rodni će se postaviti na putu kojim si došao i nećeš proći pored njih, baš kao što ni Trejvis neće proći. Ono što ti predstoji je skrivanje u ovom predelu, s jednim ubicom za vratom. Ili će te on likvidirati ili ćeš zaključiti kako je bolje da se nagodiš s nama.

– Kako da se nagodim?

– Još uvek nisi u takvom stanju duha da bi mogao da prihvatiš naše uslove. Možda ćeš za nedelju dana biti. Sada idi.

Džordžijanac povede svog konja nekoliko metara unazad, ostavljajući sebi što više zaklona. Pošto nijedan od trojice nije preduzeo ništa da ga zadrži, on se vinu u sedlo. Teme ga je još bolelo od Džejsovog čupanja, a rame mu je bilo nagnječeno i modro. Ali osećao se sposoban da se suoči sa svim što ga može zadesiti. Poterao je konja dalje i naglo trgao vođice i krenuo udesno. Džejs pođe da mu prepreči put. Trzaj uzde ulevo doveo je do istog Rodnijevog odgovora. Stivenson je mirno stajao, uzdišući umorno, a dugačku pušku spustio je kraj levog kuka.

– Pravo pored izvorišta, Holideje – rekao je. – Kada ti bude svega dosta, vrati se i mi ćemo te odvesti našem domu.

Džordžijanac je bio željan da nikad više ne vidi tu trojicu, ali je imao osećaj da će pre nego što pređe pedesetak metara planuti njihove puške i oboriti ga. Krenuo je oprezno prema velikoj steni s leve strane izvorišta, puštajući konja da ceo minut ide tempom koji sam odabe-

re, a onda je odjednom plegao po konjskom vratu i podbo životinju u trk. Preleteo je preko čistine više od sto metara a da za njim nije ispaljen nijedan hitac, a onda je skrenuo konja uz blagu padinu do gusto izrasle mlade šume. Tek kad je bio van domašaja hitaca usporio je trk i osvrnuo se.

Od one trojice nije bilo ni traga. Ostajući u sedlu, pitao se kako je bilo moguće da upadne u ovakvu zbrku. Kada je napustio Smitaun nekako je izgubio put koji je vodio ka susednom gradu i zalutao u ovu i od Boga zaboravljenu dolinu. Ali ako je postojao ulaz u nju, morao je postojati izlaz. Sjahao je, zategao još malo kolan, pa poveo konja do vrha padine. Odatle je po prvi put mogao da sagleda taj deo doline u potpunosti. Dolina mu se činila bezvrednom. Sastojala se od kamenitih uvala, koje su izbijale na retke proplanke bez trave, prošarane krupnim i sitnim stenama. Nije bila ni za obradu niti za uzgajanje stoke.

Pošto se bližila noć odlučio je da se ulogori i pojede svoje nedopečene zečeve, a najviše da se odmori što više može i pre izlaska sunca krene na put. Iz opreznosti potražio je skriveno mesto i našao malu čistinu između nekoliko velikih stena. Jara, koja je izbijala iz kamena, bila je nepodnošljiva, ali bilo je bolje kuvati se nego biti uhvaćen na čistini. Sapeo je konja, raširio ćebe i počeo golim rukama da čereči zečeve, pomažući se tek malim perorezom, koji je uvek nosio u prtljagu.

Tek što je progutao prvi zalogaj, čuo je iza sebe tutanj ubrzanih koraka i nad njega se nadvila ogromna senka. Iza te siluete, jedva vidljivu od brzine zamaha,

ugledao je debelu granu, koja se spuštala prema njegovoj glavi. Bacio se u stranu i grana je prohujala pored njegovog uha, udarila o tle i slomila se. A onda se ta ogromna senka uobličila u gromadnu telesinu čoveka koji je ličio više na životinju nego na ljudsko biće. Holidejevi nedopečeni zečevi zgrabljeni su sa ćebeta i pre nego što je on mogao da protestuje ili potegne revolver, priđošlica je skočio iza stena i nestao.

Pribravši se od iznenađenja, Dok potrča za njim, ali kada je izbio iza stena, čovek je već bežao prema vrhu blage padine, dok su za njim lepršali krajevi njegovog krznenog ogrtača i pramenovi guste dugačke kose.

Kunući u sebi, Dok se polako uputio uz brdo sve dok nije došao do vrha, odakle je osmotrio drugu blagu padinu, ispresecanu kaskadama i plitkim jarugama, što je sve zajedno predstavljalo najgoru pustolinu koju je ikada video. Nebo nad njim bilo je bez oblaka i sem lakog šuma večernjeg povetarca koji je šumeo kroz ogolele grančice nije se čuo nikakav zvuk.

Onda je na tvrdom tlu opazio trag kradljivca. Sledio ga je duž prevoja sve dok nije ugledao malu pećinu usađenu između dve kamene litice. Približivši se oprezno, izvukao je revolver i sačekao nekoliko minuta. Pošto se iz pećine nije čuo nikakav šum, pošao je prema njoj.

Kada se našao desetak metara od ulaza na njega se osu kiša kamenja. Jedan ga je pogodio u glavu, drugi u rame, a kad ga je i treći kamen pogodio u grudi, Džordžijanac ustuknu i potraži zaklon iza jednog oborenog debla. U tom tre-

nutku kradljivac izlete iz pećine i potrča uz prevoj.

Dok nanišani i ispali jedan hitac pored begunčevih nogu, ali ovaj nije stao već je povećao brzinu skokova. Holidej pojuri za njim, ali mada je bio brz, kada je stigao do kraja prevoja bio je opet potpuno sam. Pošto se bližila noć, zaključio je da bi dalje traganje bilo beskorisno. Vratio se istim putem do mesta gde je sapeo konja, da bi ustanovio da mu je konj nestao. Kao dodatak nevolji i ćebad su mu bila nestala. Proklinjući maler koji ga je zadesio, opazio je trag dva čoveka i odmah shvatio ko mu je uzeo konja i ćebad. Besan, krenuo je krupnim koracima ka izvoru, ali kada je bio stotinak metara od njega odjeknuo je pucanj i metak prosvira pored njegovog uha. Odmah zatim čuo se glas Ralfa Stivenzona

– Za dane koji su pred tobom, Holideje, biće ti potrebno mnogo odmora pa stoga lezi i odmaraj se. Kloni se Trejvisa da te ne ubije, a kloni se i ovog izvora da te ne ubijemo mi.

– Šašavi kućkin sine, Stivensone! – odbrusi mu Dok.

– Odmaraj se, sine moj i sredi svoje misli. Kroz nekoliko dana kada budeš patio od žeđi i kada ti creva budu krčala od gladi vrati se ovamo, ali s rukama dignutim iznad glave. Bićemo voljni da ti pomognemo.

Holidej ugleda visoku Stivenzonovu priliku kako se udaljava od izvora. Usmerio je pogled ka višem delu padine i ugledao dve nepomične siluete koje su stajale pedesetak metara jedna od druge s puškama na gotovs. Dalje iza njih nalazio se put koji ga je doveo u ovu

dolinu. Vreme je da dobro razmislim, zaključio.

* * *

Džejk Trejvis je bio zbunjen. Trpeo je trodnevnu žeđ, glad, bol od rane na kuku i goreo je od želje za osvetom. Ali uz sve te nevolje nije mogao sebi da izbije iz glave pojavu novog čoveka u dolini. Čuo je da ga zovu „Holidej”, video je da se radi o vitkoj osobi brzih pokreta, koja se oduprla Ralfu Stivenzonu, njegovom sinu Džejsonu i onoj motki od čoveka – Rodniju Kobitu.

Zbog krajnje nužde bio je prinuđen da Holideju ukrade večeru, ali je bio svestan da mu je taj novi čovek potreban, kao i obrnuto. Kako bi drugačije mogao da se provuče pored Džejsa Stivenzona i Rodnija Kobita, uzme Brajdi Stivenzon od njenog oca i pobegne u slobodu? Da, moraće s Holidejem sklopiti sporazum i obezbediti njegovu pomoć.

Zečevi koje je posle trodnevnog gladovanja pojeo nisu mu vratili dovoljno snage da se suprotstavi Džejsu Stivenzonu. A Holidej je imao oružje. Ako bi se dočepao njegovih pucaljki mogao bi ubiti svu trojicu ludaka, a onda izbaviti Brajdi. Prema ostalim ženama Stivenzonovih osećao je odvratnost zbog njihovog nadmenog držanja. One su se uostalom, potpuno slagale sa suludim planovima njihovog oca. Njegov interes ostao je vezan samo za Brajdi. A i ona mu je diskretno stavila do znanja da će se složiti sa svakim planom za koji se on odluči. Znao je i da ga ona još nije potražila jer su ostali danonoćno motrili na nju.

Pri pomisli na nju osmehnu se. Da, držali su ih razdvojene. Stari Stivenson ga je naterao da pomogne Džejsu i Rodniju u građenju tri odvojene kolibe, po jednu za svaku od triju sestara, dok su Ralf, Džejs i Rodni živeli u jednoj zajedničkoj kolibi. Bilo je govora o tome da se Trejvis oženi sa sve tri sestre. Nekoliko meseci kasnije, kada bi sve tri bile trudne i kada on više ne bi bio potreban sigurno bi ga ubili. Stivensonov suludi plan da izgradi svoje novo carstvo i da ga naseli svojim potomcima nije uključivao i njega – Trejvisa. Umesto njega kasnije bi uhvatili neku drugu lutalicu i procedura bi se ponovila.

Setio se poslednje noći provedene u njihovom logoru. Umoran od rada na kolibama povukao se u šator koji su mu dodelili i zaspao. Kad se trgao iz dubokog sna, jedva je shvatio da je Brajdi došla u šator i da leži pored njega. Tiho mu je ispričala kako će ritual koji pretvodi venčanju početi sledećeg jutra i kako ona nije sigurna da želi da ga deli sa sestrama.

U tom trenutku uleteo je u šator Ralf Stivenson, izbacio Brajdi napolje i zajedno s Rodnijem i Džejsom počeo da ga tuče. Uspeo je nekako da im pobegne i u ovom pustom delu doline skrivao se dva dana, dok se nije oporavio od batina. Jutro pre Holidejevog dolaska ponovo su ga lovili i zamalo da ga uhvate kad se nalazio nadomak izvora. Dok je bežao, starac je doviknuo za njim da ga Brajdi i ostale žene ne žele i da će morati da umre.

Znao je da neće izdržati još jedan dan i da te noći mora nešto preduzeti ili će umreti. Izmilio je iz svoje pećine i otpu-

zao do ruba prevoja. Sve je bilo tiho, ali je znao da su Džejs i Rodni na straži. Topao i suv noćni vazduh isisao je iz njega poslednje ostatke snage. Ali ako sada klone i legne, nikada se više neće probuditi. Mora nastaviti i naći Holideja i ubediti ga da mu se pridruži.

Na polovini padine je zastao. S južne strane, možda iz Stivensonovog logora, čulo se neko potmulo udaranje. Posle nekoliko trenutaka ono je prestalo i opet je zavladała mrtva tišina. Trejvis se počea po vratu i nastavi da osluškuje. U tom trenutku ispod njega začuo se glas – Ni koraka dalje, mister! Bežite što dalje od mene!

Trejvis se obazre, zureći u tamu.

– Holidej? – upitao je.

– A ko bi bio drugi, Trejvise?

– Vi me znate? – upita ga grmalj, bojažljivo načinivši još nekoliko koraka.

– Znam dovoljno da bih vam rekao kako ću vas bez razmišljanja ubiti ako priđete samo još jedan korak.

– Mi... moramo da razgovaramo – započe Trejvis tiho, posle kraćeg oklevanja.

– Nemamo mi o čemu da razgovaramo! Holidej je ustao, ljut setivši se da mu je ovaj čovek ukrao večeru i da mu je Stivensonova grupa ukrala konja i ćebe. Nije mogao da spava jer ga je mučila žeđ i glad, ali najviše se ljutio zbog toga što nije mogao da ode odavde kud hoće i da čini šta hoće.

– Kažem vam da imamo, Holideje. Do vruga, videli ste one ljude. Drže me u klopci već više od tri dana i za to vreme nisam ni pio vode niti šta okusio.

– Ja sam ulovio dva zeca – podseti ga Džordžijanac, nastavljajući razgovor u

nadi da će od ovog progonjenog čoveka saznati nešto korisno.

– Jeste, ulovili ste ih, ali s druge strane pojila. Videli ste ovaj predeo pa mi recite kako je uopšte moguće da na jednoj strani bude pravi raj, a da na drugoj nema ništa sem peska, stenja i zmija.

– Priroda je ponekad čudna – promrmlja Džordžijanac.

Trejvis ponovo krenu, ali onda začu metalno šklocanje.

– Do vraga, Holideje – rekao je – i vas su gurnuli u isti položaj kao i mene. Saslušajte me, hoćete li? Kao i ja i vi ste sigurno promašili put za Perin Dam i zalutali ovamo.

Džordžijanac je priznao da jeste, jer se trudio samo da ode što dalje od Smitauna. Vreo prerijski vetar naveo ga je da skrene ovamo gde su se nazirala brda. Prošao je kroz neki uzani prolaz i malo kasnije našao izvor. A onda se skuobio s Stivensonovima.

– Šta je na severu i istoku? – upitao je Trejvisa.

– Ništa sem peska. Mislite li da bih se zakopao ovde s ovim ludacima da sam mogao da isparim?

Holidej razmisli i složi se s Trejvisom.

– Stivenson kaže da ste pokušali da ga pokradete – primeti.

Trejvis se gorko nasmeja

– Da ga pokradem? Kako bi neko mogao tako nešto da izvede? Svakog trenutka tokom dana i noći jedan od tih ludaka držao me je na nišanu. Čak i onda kada je Stivenson otkrivao svoj oltar i okupljao ono što je zvao svojim „stadom“, uvek je u blizini bio neko spreman da mi rascepi glavu sekirom ili ispali metak u leđa.

– Stivenson je pominjao i neke žene.

– Tačno je, tu ima i žena. Ima ih tri i jako su zgodne, a pretpostavljam i vrlo temperamentne.

– Ponudio mi je krzna i zlata. Dovoljno da uživam do kraja života.

– I ja sam dobio sličnu ponudu.

– I nije vam se dopala, Trejvise?

– Pa, nešto mi se dopalo...

– A šta nije?

– Nije mi se dopalo ono što se odnosilo na njih tri.

Dok nabra obrve. Već je bio zaključio kako su Stivenson i njegovi pomagači suludi ljudi. Sada i Trejvis tvrdi isto.

– Kako bi bilo da mi to malo bolje objasnite, mister – predložio je. – I ako mi to bude izgledalo razumno, možda ću vam dozvoliti da priđete bliže kako bih vas bolje osmotrio.

– Pa, reći ću vam istinu: zalutao sam ovao i neko mi je prišao s leđa, udario me po glavi i oborio iz sedla. Kada sam se osvestio, pored mene su stajale tri nage, mlade žene. Pomislio sam da sam mrtav ili da sanjam, ali mi je bol u glavi govorio suprotno. Onda se pojavio Ralf Stivenson, udaljio žene od mene, pa su on, Džejs i Rodni seli i počeli me ispitivati odakle dolazim i zašto sam i kako došao u ovu dolinu. Ispričao sam im tačno sve i ne znam da li su mi poverovali, ali od tada bio sam zatvoren u šatoru gde sam se užasno znojio od sparine, ali dobro su me hranili, a i vode je bilo u izobilju, pa sam i ja mirovao i vrebao trenutak da se dočepam konja i kidnem. Onda su trećeg dana sva trojica ponovo došli k meni i rekli da sam prihvaćen. Trebalo je samo da svakoga dana čitam Bibliju i to uveče i ujutru i

da im pomognem da izgrade brvnare za njihove žene. Smatrao sam da je to u redu, da će to biti neka vrsta naknade za hranu i boravak. Obavio sam najveći deo tog teškog posla. Onda je Ralf odlučio da treba da se oženim s njegove tri kćeri.

– Sa sve tri? – začudi se Džordžijanac.

– Da, sa sve tri: Džodi, Ket i Brajdi. One su trebale postati gospođe Trejvis broj jedan, dva i tri. – Grmalj se šuplje nasmeja – Šta mislite o tome, Holideje? Nije da ne volim žene, ali da imam tri zakonite, od kojih sa dvema ne mogu da se složim, to... Dobro, najmlađa, Brajdi je zaista bila lepa i kada je jedne noći došla u moj šator i kad smo počeli da se milujemo odjednom su se sva tri muškarca sručila u moj šator i isprebijali me na mrtvo ime. Pobegao sam i od tada već puna tri dana oni me love, muče glađu i žeđu, vrebajući priliku da me ubiju kao divljač.

Džordžijanac se naslonio leđima na topao kamen, osećajući paklenu žeđ. – A zašto bi vas on prisiljavao da se oženite sa sve tri? – upita Trejvisa.

– Zbog njegove sulude religije, ili kako se to već zove, po kojoj svi ljudi koji budu živeli s njim moraju biti njegovi potomci. Zato je odlučio da iskoristi svoje kćeri kao začetak „novog naroda”. Pretpostavljam da je smatrao kako će, ako sve tri ostanu noseće, to biti početak uspeha. Ali onda mu ja više ne bi bio potreban!

– Svaka žena može imati i više dece – primeti Dok.

– Znam. Ali Stivenson nije hteo da svi njegovi unuci imaju jednog oca. Name-
ravao je da počne sa mnom, a onda da

me se otarasi. Zatim da uhvati nekog drugog putnika, posluži se njim, a onda se otarasi i njega. I tako redom. Džodi i Ket su voljne da ostvare njegov plan, jer ih je on prosto zaludeo. Ali Brajdi je protiv toga. Zbog toga je i htela da pobegne sa mnom.

– A šta je s Džejsom i Rodnijem?

– Rodni se povredio kad je pre dve godine pao s konja i nije više u stanju da oplodi ženu. Stivenson ga je zadržao zato što je jak, dobar lovac i čini samo ono što mu stari kaže.

– A Džejs?

– On je njihov brat, zar ne? Do vraga, oni možda jesu luckasti, ali ne bi sebi dopustili rodoskrvnuće. Ralf ima planove i za sina. Govorio je da će, čim njegove kćeri zatrudne, dovesti neku ženu i za Džejsa, s tim da bi čim bi mu podarila dete, prošla kao i očevi dece njihovih kćeri.

– Vi ste ljudi, Trejvise – dobaci mu Džordžijanac – ali priznajem da ste mi sve savršeno objasnili.

– Morate mi verovati, Holideje. Kako drugačije objasniti to što su vas pustili da odete, a onda uzeli vašeg konja i zadržali vas time ovde u zarobljeništvu, ako im nije namera da me ubiju? Oni su vas pažljivo posmatrali dok ste se tukli s Džejsom i zaključili da ste baš vi ono što im je potrebno. Visoki ste, snažno građeni, niste glupi i čak i imate lepo lice. Ja ću možda preživeti još ovu noć, a onda će mi se od žeđi pomračiti svest pa ću otvoreno poći do izvora. Oni će me ubiti i ostaće u zasedi da sačekaju trenutak kad se vi budete pojavili iz skrovišta. Uhvatiće vas, odvesti u njihov logor, hraniće vas i pojiće vas, ože-

niće vas Stivensovima kćerima i kada ispuniti ono zbog čega su vas uzeli, načiniće od vas mamac za medvede.

Dok obrisa graške znoja sa čela. Ako je istina to što Trejvis kaže, a izgleda da jeste, šta onda raditi?

– Ne bih vam savetovao da me napadnete, Trejvise – rekao je tiho. – Upamtite da u ovoj dolini nemate nijednog prijatelja.

– Promuklo gundanje začulo se iz Trejvisovog grla, a onda se on došetao preko kamenite čistine i stao blizu Džordžijanaca, odmeravajući ga tmurnim pogledom.

– Vi i ja udruženi – promrmljao je. – To je naša jedina šansa.

Od pogleda na begunca Dok uzdrhta. Košulja mu se sa strane bila krvava, na licu je imao bezbroj modrica, krvavih podliva i zagnojenih posekotina. Nos mu je bio slomljen i podnadio u korenu, a obrazi nadoveni, kao i usta s raspuknutim usnama. Leva ruka mu je mlitavo visila.

Dok spusti revolver i zviznu – Nisu baš bili nežni s vama – reče.

– Smrdljive hulje. Pojedinačno ja bih sa svakim od njih izišao na kraj. Ali spopala su me istovremeno sva trojica.

Holidej ustade, pazeći sve vreme da bude van domašaja ogromnih Trejvisovih ruku. – Imate li neku ideju kako da se izvučemo? – upita ga.

Trejvis ga pogleda s više živosti u očima – Znači li to da ste sa mnom, Holideje?

Dok slegnu ramenima – Verujem, mister, da ako postoji izlaz iz ove doline, vi ćete ga naći. Pošto ne žudim da ovde ostanem duže nego što moram, spre-

man sam da potpomognem svaki plan u tom smislu.

– Dobro. Oni će neprekidno motriti i vrebaće da me usmrte. Što se tiče vas, verujem da ste zasad bezbedni jer ste im potrebni. Prema tome, trebalo bi njihovu pažnju skrenemo na vas, što bi meni pružilo mogućnost da prođem pored njih. Možda bi bilo zgodno da pritom imam vaš revolver, kojim bih se donekle štitio.

Holidej se zajedljivo nasmeja – Možda bi uz to bilo zgodno da odmah počnem sam sebi da dižem nadgrobni spomenik, Trejvise.

Ovaj opsova sebi u bradu. – Pa, dobro, predložite onda vi nešto – zabrundao je pa se zakašljao.

Dok je ćutao, mirno čekajući da Trejvisa napad kašlja prođe, a onda je odgovorio – Ono što u svakom slučaju neću predložiti to je da vam dam jedan svoj revolver i stavim svoj život u vaše ruke. Mislite li da sam tolika budala?

– Znam da niste, Holideje. Aki koji drugi izlaz postoji? Džejs je u stanju da pogodi zmiju u oko, a Rodni može onom njegovom sekirom raspolutiti čoveku glavu s razdaljine od dvadeset metara. Što se tiče Ralfa Stivensona, on smatra da je ljudska žrtva, bez obzira o kome se radi, poen u njegovu korist. Zatim, tu su i žene. One nisu vaspitane samo da rađaju i gaje decu, već i da budu neka vrsta čuvara Stivensonove religije i ako bude potrebno, one će vam iskopati oči. – Trejvis je neko vreme ćutao, a onda nastavio – Onda, šta kažete na ovaj plan? Poći ćemo svaki za sebe, pretvarajući se da je među nama došlo do razlaza. Ja ću vas gađati kamenicama

i granama, pa ću pobeći nekuda, a vi ćete ispaliti nekoliko hitaca. Sve vreme ići ćemo u krug, dok negde pred zalazak sunca ne budemo prišli sasvim blizu izvoru, ali toliko udaljeni jedan od drugoga da nas ne mogu istovremeno pogoditi. – Podigao je pogled. Duboko usađene oči gorele su mu od oduševljenja. – Ali ja bih morao da budem bolje prikriven nego vi, jer bi me ubili čim me ugledaju. Vi biste mogli da se privučete od onih stena iza izvora. Odatle biste mogli da me štitite, a ja bih se sjurio dole da vam se pridružim. Tako bismo se bar dočepali vode.

Pomisao na vodu naterala je Džordžijanaca da lizne usne. Pogledao je još jednom prostor između njih i izvora. Bilo je uz put dosta rasutih stena i nešto osušenog drveća. Verovao je da će, ako pokušaju da Trejvisov plan izvedu pod okriljem mraka, kod izvorišta naći dovoljno zaklona... Postojala je ipak jedna prepreka.

– Koliko dugo možete još da izdržite, mister? – upitao je Trejvisa.

Ovaj ga prkosno pogleda – posle svega što sam preživeo i imajući u vidu šta mogu dobiti, izdržaću pola časa, a možda i duže. Moram da se dočepam te vode i niko me neće zadržati... čak ni vi.

Džordžijanac se nasloni leđima na jedno suvo deblo i ozbiljno se zagleda u svog sagovornika. Još nije bila ponoć, što znači da su imali dovoljno vremena. Ako budu imali sreće, na nebo će se navući oblaci i zakloniti zvezde i mesec. Ali kao za inat, u tom trenutku pun mesec je izronio iza horizonta i ceo predeo okupao blistavom srebrnastom svetlošću.

Trejvis je očajnički jauknuo, pao na kolena i počeo pesnicama da udara po tvrdom tlu. Dok ga je gledao i setio se onog sličnog slabog zvuka koji je pre kratkog vremena dopirao iz Stivenso-novog logora. Izvadio je cigaru iz tabakere, pripalio je i odmah osetio kako se smiruje. Počeo je da razmišlja samo o tome da mora preživeti.

* * *

Negde oko podne Brajan Kaskun se kao oluja stuštio u zatvorsku zgradu u Smitaunu i tamo zatekao šerifa Džona Terija koji je sedeo za pisaćim stolom s čuturicom na usnama, dok mu je puška ležala na izgrebanoj ploči stola.

– Nema vremena za sedenje, Teri – grmnuo je Kaskun. – Moraš da ustaneš da pođemo.

– Da pođemo ... kuda?

– Za Holidejem, vrag te odneo!

Teri zakoluta očima i utonu dublje u svoju stolicu. Bilo je pakleno vruće i on podiže čuturicu i poli malo vode sebi po temenu, puštajući da mu se ona sliva niz lice na košulju i sto.

– Holidej je davno otišao i sada je daleko – odgovorio je. – Nisam hteo da se mešam kada ste ga odvukli na vešanje, ali čuo sam da mu je tvoj sin doturio revolver i tako je uspeo da pobegne.

– Holidej je držao mog dečaka na nišanu, Teri i ne usuđuj se da tvrdiš nešto drugo! On je gadan lupež i ništarija i ukoliko ga pre dovedemo ovamo i obesimo, utoliko bolje za ovaj kraj. Onda: ideš li ili ne?

Teri se naže napred i privuče sebi otvorenu svesku. Iz džepa je izvadio

mastiljavu olovku i ovlažio joj vrh između usana.

– Kakva je optužba? – upitao je.

– Silovanje, vrag te odneo! Šta drugo je taj skot mogao da uradi?

Šerif ispisa tu reč u svesku, onda upita – Ko je silovan, Kaskune?

Rančer priđe do pisaćeg stola i osloni se na njega stisnutim pesnicama, a onda se unese Teriju u lice – Sigurno ne ja, Teri!

– A ko onda? – u Terijevom glasu osćala se dosada.

Kaskun ispruži ruke i dohvativši šerifa za košulju upola ga izdiže iz stolice.

– Moja kći, ko drugi?

Teri se izvuče iz njegovih ruku, otremukavom znoj s čela i u njegovim hladnim očima blesnu iskra ljutine.

– Koliko sam čuo, Kaskune, ona je svojevolejno otišla u Holidejevu sobu, a kada je Denis Konli to saznao pomahnitao je i potegao revolver na Holideja, na svoju nesreću.

– Ne govorim o tome, vrag te odneo! – dreknu Kaskun i snažno udari pesnicom po stolu. – Govorim o događaju od prošle noći. Upao je na tuđe imanje, provalio u kuću i silovao moju kćerku.

Teri žustro pokri usta rukama da bi prikrrio osmeh. Taj Holidej je očito bio pravi pustahija i da se nije radilo o njegovoj nadležnosti čak bi mu bio i simpatičan zbog svega što je uradio, ne bojeći se nikoga i ničega. Pomisli na jedre grudi mlade žene i duboko uzdahnu – Znači, Sindi podnosi tužbu, Kaskune, zar ne?

Rančer ga odmeri, besno iskolači oči. – Ona je na ranču i oćaće tamo gde je. Tamo je i moj sin da spreči Holidejev povratak. Zato ne brini za njih, nego se

ostavi piskaranja, već sedlaj konja. Lenjivci kao što je Holidej ne jašu brzo, pa ćemo ga lako uhvatiti.

Teri odbaci olovku i ustade. Zagledao se u rešetke ćelije pored kojih su stajali Tim Makri, Tom Druri i Ol Lampert. Nešto ranije toga dana Ben Turner ih je svu trojicu identifikovao kao ljude koji su ga pretukli i opljačkali.

– Šta misliš da bi trebalo da uradim s ovim nevaljalcima, Kaskune – upita – dok budem izvan grada u potrazi za Holidejem?

Kaskun se okrete i zagleda se u trojicu lupeža.

– Ko su oni? – upita.

– Trojica razbojnika koji su pre nedelju dana opljačkali Džedro Planta u Jeringtonu, a onda dojahali ovamo i isprebijali i opljačkali Bena Turnera. Oni više zaslužuju moju pažnju od Holideja.

– To su gnusne laži – povika Tim Makri. Pogledao je Kaskunu u oči i nastavio nešto blaže – Sto mu gromova, mister, recite nešto u naše ime ovom ludom čoveku, hoćete li? Posle toga, ako nas pusti, pojahaćemo konje i poći s vama da hvatamo tog prokletog nasilnika. Kunem vam se da hoćemo!

– Ne slušaj ih – reče šerif rančeru.

– Vi niste kradljivci konja? – upita ih Kaskun, ne obazirući se na Terija. – Ni kradljivci stoke?

– Zaklinjem se na Bibliju da nismo – odgovori Makri „nedužno”.

Kaskun ga podozrivo pogleda, ali se ipak okrete ka Teriju

– Hoću da mi ove ljude predaš na moju odgovornost, Teri. Odmah.

Šerif se zablenu u njega

– Šta da uradim, Kaskune?

– Čuo si me, Teri. Ja sam u nemogućoj situaciji, a nemoguća situacija iziskuje vanredne mere. – Izvukao je revolver i uperio ga u šerifa. – Daj ovamo te ključeve!

Teri energično odmahnu glavom i ustuknu.

– Ni za živu glavu! I nemoj misliti da ćeš me uplašiti i naterati da pustim te hulje, Kaskune! A znaj i da ti ovo neću zaboraviti!

– Ne dajem ja ni pet centi na to da li ćeš ti nešto zaboraviti ili nećeš, mister – grmnu Kaskun, sada već crven u licu. Pritisnuo je cev revolvera Teriju na bradu i prinudio ga da ustukne do pisaćeg stola. Zatim je žurno zgrabio svežanj ključeva s kuke na zidu i pošao prema ćeliji. Razgnevljen, šerif skoči za njim, ali ga Kaskun ošinu revolverom po glavi.

– Do đavola, Teri, moram da uhvatim Holideja! Zar ne možeš to da shvatiš?

U tom trenutku Teri već ništa više nije mogao da shvati, jer su mu noge klecnule i on je glavom udario o ivicu stola. Pao je a iz velike rane na čelu potekao mu je mlaz krvi.

Praćen nestrpljivim pogledom Tima Makrija, Brajan Kaskun pohita do prve ćelije i jedan za drugim isproba nekoliko ključeva iz svežnja dok konačno nije naišao na odgovarajući. Brava škljocnu i Kaskun širom otvori vrata ćelije. Nije imao dovoljno vremena da se skloni u stranu jer su u istom trenutku Makri, Druri i Lampert jurnuli napolje i odgurnuli ga u stranu. Kaskun izgubi ravnotežu i pruži ruku da se uhvati za gvozdenu rešetku. U tom trenutku je Tom Druri, najniži i najopasniji od trojice bandita,

istrgao revolver iz rančerove ruke i zamahnuvši svom snagom spustio ga Kaskunu na glavu. Ovaj se, ne pisnuvši, sruči na pod.

Makri je izvirio i proverio šta se događa na ulici, a onda se vratio i pogledao šerifa koji je klečao na podu i ječao, držeći glavu okrvavljenim šakama. Zatim je pritrčao pisaćem stolu i jednu za drugom počeo izvlačiti fioke sve dok nije našao njihove revolvere. Podelio je oružje svojim pajtašima, pripasao svoj široki opasač, dograbio Terija za okovratnik i povukao ga preko odaje. Ubacio ga je u ćeliju, a onda odvuкао tamo i Kaskuna, zaključao bravu i izvađio ključ.

Za to vreme Druri je pretražio ostale fioke i u jednoj našao novac koji su pretходne večeri opljačkali od Bena Tarnera. Strpavši ga u džep košulje, pridružio se Olu Lampertu, koji je stražario na zadnjim vratima, a u tom trenutku je i Tim Makri žurno otišao prema izlazu.

Baš tada je Brajan Kaskun ustao i lica umrljanog krvlju zavitlao pesnicama prema beguncima, vičući – Osvetiću vam se za ovo nitkovi! Makar vas gonio do kraja života! Potrošiću i poslednji dolar iznajmljujući ljude koji će vas goniti! Neće biti kutka u ovoj zemlji gde ćete se moći sakriti!

Druri sačeka da Lampert i Makri izađu na zadnja vrata, a onda poteže revolver i ispali dva hica prema ćeliji. Oba metka pogodiše Kaskuna u prsa. Tim Makri se okrenu, dotrča nazad i zgrabivši za ruku žestoko ga prodrmusa. Nije žalio Kaskuna, ali nije hteo da izaziva uzbu-
nu. Košulje poprskane krvlju koja je

lila iz rana, rančer se sruši licem prema podu.

– Prokleta budalo, Druri! – povika Makri i zamahnu pesnicom da svog malog saučesnika sravni sa zemljom, ali je u tom trenutku Ol Lampert povikao i potrčao prema štali. Druri i Makri su pogledali niz ulicu i ugledali gomilu građana, koji su jurili prema njima s revolverima u rukama.

Makri gurnu Drurija niz stepenice pa i sam potrča za njim. Kada je Lampert osedlao svog konja i vinuo se u sedlo, nekoliko nasumce ispaljenih hitaca zarilo se u tanak zid štale.

Makri doviknu Lampertu da zadrži građane dok on i Druri osedlaju konje, ali kada je paljba postala žešća Lampert mamuznu konja i pobeže ulicom koja je vodila pored zatvorske zgrade. Videvši to, Makri se vinu u sedlo kuršumom koji ga je pogodio visoko u levo rame, ali je uspeo da se uprkos kiši kurušuma održi, uhvativši se za vrat konja i tako jašući nagnao je konja u trk.

Makri je imao sreće da prođe neozleđen i brzo je dostigao Lamperta koji je s bezbedne udaljenosti uzvratio vatrom na građane. Makri je usporio konja kada je prišao Lampertu nadomak a onda je, sipajući psovke i pogrde ispraznio revolver u kompanjona. Lampert je kriknuo, zabacio ruke iznad glave u samrtnom grču i glavačke se srušio iz sedla. Druri je protutnjao pored njih, uspeo da izbegne Lamperta koji je ležao na tlu i nastavio da jaše punim galopom, praćen Makrijem. Kada su stigli do kraja ulice pucnjava je prestala, ali su oni produžili da besomučno gone svoje konje sve dok nisu izašli iz grada.

Tek tu je Druri usporio trk i sačekao da ga Makri stigne. Onda je potegao revolver i uperio ga u Makrija. Tim Makri je kao odgovor na njegovu pretnju podigao cev svog revolvra i prosiktao – Hoćeš li i ti da dobiješ svoje, Tome?

Tom Druri ga je neprijateljski gledao. Uzburkano je disao, a znoj mu je potom tekao niz naborano lice.

– Ubio si Ola – prasnuo je.

– Zato što je pobečio i ostavio nas na cedilu... obojicu. Do đavola, i ti si napravio sličnu brljotinu tamo u zatvoru što si ubio onog blesastog rančera, ali Lampert nas je ostavio da poginemo. Hoćeš li da stojiš ovde i raspravljaš o tome ili to može da sačeka dok ne pobećemo iz ovog „ključalog lonca“?

U međuvremenu se pred zatvorom okupila grupa građana i zlikovci su znali da neće proći mnogo vremena pre nego što neko oslobodi šerifa iz ćelije i za njima krene potera.

– Dobro, bežimo, Time – procedi Druri – ali dajem ti reč da ovo nije kraj našeg razgovora. Ja i Ol smo dugo jahali zajedno!

– Ovaj put je on pojahao na drugu stranu, spasavajući samo svoju kožu – odvrati Makri odsečno, a onda ošinu kajasima konja. Dok je tutnjeći jahao kroz preriju, njegov preostali kompanjon Druri još jednom je osmotrio udaljenu gomilu u glavnoj ulici pre nego što je pošao za njim.

– Jeste li spremni, Holideje?

Džejk Trejvis, koji iako se dva časa odmarao i odspavao, nije izgledao ništa bolje, zastao je na nekoliko koraka

od Džordžijanca, posmatrajući ga dok je ovaj proveravao da li mu je revolver pun. Oči su mu bile skoro zatvorene, ali je ipak pratio svaki Dokov pokret i uprkos naporu da se koncentriše na ono što predstoji, neprekidno je u potaji vrebao šansu da iznenadi Holideja, otme mu revolver i ubije ga.

No Dok je bio iskusan i oprezan. Ustao je, proteglio se i razgibao ramena, a onda je pošao unazad sve dok nije bio dovoljno daleko od Trejvisa.

– Suviše je svetlo – primetio je.

– Neka vrug nosi svetlost! Za dva časa nastupiće zora i ako dotle ne dođemo do vode neću biti sposoban ni da govorim.

Holidej je po ko zna koji put osmotrio teren pred njima. Ništa se nije promenilo za poslednjih par časova i nije ga ohrabrivalo da preduzme taj suludi pokušaj i uleti u unakrsnu vatru Džejsa Stivenzona i Rodnija Kobita. Ali znao je i to da će, ako uzmakne, Trejvis ubrzo postati neuračunljiv od žeđi i u tom stanju može ga napasti bez obzira na rizik da bude ubijen.

– Kojim putem želite da pođete, Trejvise? – upita.

Trejvis je podrhtavao celim telom i ruke su mu mlitavo visile. – Ja ću poći prema onoj grupi stena na desnoj strani. Ako pripucaju na mene vi me štitite.

Dok umorno uzdahnu. Uprkos Trejvisovom uverenju da će ga ona trojica poštedeti, on je o svemu tome imao drugačije mišljenje. Nisu valjda ti ludaci mogli očekivati da će se neki nepoznati čovek složiti s njihovim planovima, pristati da se oženi s tri žene i da ostane u zarobljeništvu u toj dolini. Mada, ko zna...

– Kažite kad hoćete da krenemo, mister – rekao je.

Trejvis klimnu glavom i natera sebe da prestane drhtati, a onda se pognu. Pridržavajući se rukama za tle, iznenađeno je skočio napred i pogrbljen potrčao preko otvorene zaravni. Holidej ga je pažljivo pratio pogledom. Kada je već izgledalo verovatno kako će Trejvis uspeti da stigne u zaklon iza stena, pucnji pušaka sa dva različita kraja prolomili su noćnu tišinu.

Džordžijanac poteže revolvere, skoči na noge, izlete iz zaklona i ispali nekoliko hitaca najpre prema jednom mestu odakle se čuo pucanj, a zatim prema drugom. Uspeo je da pretrči pedesetak metara po otvorenom prostoru pre nego što je u njegovom smeru ispaljen prvi hitac, ali i taj hitac bio je više opomena, jer se gejzir prašine, podignut metkom, pojavio desetak stopa od njega. Na drugoj strani padine, međutim, Trejvis je pao i odatle se čulo prodorno jaukanje.

Dok nastavi da trči. Dva kuršuma profjukala su pored njegove glave pre nego što je odjeknuo glas Džejsa Stivenzona

– Nema šanse, Holideje! Ostani po strani!

Džordžijanac je opazio da se nalazi samo dvadesetak metara od zaklona i nastavio da trči. No posle dva krupna skoka naglo je skrenuo u levo, načinio još nekoliko brzih skokova, pa opet skrenuo unazad. Meci su praštali svuda oko njega i on se na kraju baci potrbuške na tle. Ostatak puta do grupe stena prešao je kotrljajući se po kamenitom tlu, držeći čvrsto revolver pritisnut uz grudi. Džejs i Rodni su još neko vreme zasipali njegov zaklon mecima koji su

se odbijali od tvrde stene, a onda su prekinuli paljbu i duboka tišina zavladala je dolinom.

Dok napuni revolver i pogleda preko padine do mesta gde je Trejvis pao. Na svoje iznenađenje ugledao je tu ljudsku grdosiju kako se s mukom diže na noge. Trejvis je digao ruku prema nebu, psujući iz sveg glasa. Ponovo je paljba prolomila tišinu i Dok vide kako se Trejvis trgao, počeo da posrće, a onda opet pao na kolena. Klečeći, ljuljao se napred-nazad sve dok mu poslednji hitac nije razneo lice.

Holidej rukavom otre znoj s čela. Znao je da je indirektno kriv za Trejvisovu smrt jer nije bio dovoljno uporan u njegovom odvrćanju od ove sumanute zamisli. A sebi nije priuštio bolji položaj.

– Holideje!

Bio je to glas Ralfa Stivenzona.

– Holideje, čuj me – nastavio je da viče starac. – S tobom stvari stoje drugačije nego s onim sumanutim lopovom!

Dok ustade i počeo da otresa prašinu sa sebe. Provirivši iza stene, ugledao je Ralfa Stivenzona kraj izvora s puškom naslonjenom na ruke. Džejs i Rodni stajali su iza njega i pri jasnoj mesečini sva trojica su bili savršena meta. Dok podiže revolver i nanišani.

– S tobom, Holideje, zaista želimo da budemo prijatelji i da bismo ti pokazali kako te ne lažemo, udaljićemo se od izvora i pustićemo te da uzmeš vode koliko god želiš.

– Zašto mi to sada dozvoljavate, a pre niste hteli?

– Zato što smo hteli da te iskoristimo i namamimo Trejvisa. Ti si nam u tome pomogao i mi smo tvoji dužnici. Dođi

slobodno dole i niko neće pokušati da te zaustavi... Kasnije, kada utoliš žeđ i kada se odmoriš, treba samo da dođeš u naš logor, pa ćemo se dogovoriti.

Starac mahnu rukom svom sinu i Rodniju Kobitu, a onda se sva trojica udaljiše od izvora i nestadoše na suprotnoj padini. Dok se naslonio na stenu. Bio je veoma žedan i jezik mu je toliko odebljao da je jedva mogao da guta. Čudio se kako je Trejvis uspeo da preživi puna tri dana.

Sačekao je pet minuta i kada nije video ni znaka od one trojice, polako je izašao iz zaklona. Pošao je oprezno napred s revolverom u ruci. Stigavši do izvora spustio se na kolena i popio nekoliko gutljaja, a onda zaronio glavu i ramena u hladnu vodu, držeći ih u njoj skoro ceo minut. Kada se digao ugledao je Džejsa Stivenzona s jedne, a Rodnija Kobita s druge strane.

Džejs je uperio pušku u njega i rekao – Nema više raspravljanja, Holideje i nema više protivljenja. Ako nam se suprotstaviš, izrešetaćemo te kuršumima.

– Onda vam neću biti od koristi – podseti ih Dok.

– Ako nam se budeš protivio nećemo ni želeti da te iskoristimo.

Džordžijanac zaključio kako je još jednom bio neoprezan i napravio budalu od sebe. Pripisivao je to nemogućnosti pravilnog zaključivanja zbog velike žeđi, ali mu je to bila slaba uteha. Ova dolina je za njega očito bila malerozna, jer od trenutka kada je ujahao u nju nije načinio nijedan koliko-toliko inteligentan potez.

Rodni se sada okrenuo i pošao, praćen Džejsom. Kada su stigli do polovine padine Džejs zastade i reče – Svi smo utrošili dosta vremena i snage, Holideje i zato ćemo sada poći na počinak. Pođi za nama i videćeš da te čeka spreman šator, a takođe i hrana. Ujutru će ti sve izgledati drugačije i videćeš da će ti biti dobro.

Džordžijanac obrisa vodu s lica i vrata i isprati ih pogledom dok su se penjali uz padinu. Skoro da nije mogao verovati da se sve ovo zaista dešava i da stvarnost nije bila toliko stravična, mislio bi da sanja. Okrenuo se i ugledao telo Džejka Trejvisa.

Pošto se još jednom napio vode, popeo se uz padinu za Džejsom i Rodnijem, prateći ih duž kamenitog prevoja. Još uvek je imao svoj revolver i ako je Džejs govorio istinu, uskoro će imati i hranu. Posle toga, ako bude dobro odgirao svoju ulogu, možda će mu se pružiti šansa da dobro odspava, a ujutru će moći da skuje drugačije planove, koji nisu predviđali dug boravak ovde. No za njihovo ostvarenje bili su mu potrebni konj i čutura za vodu, jer bez toga ne bi mogao preživeti u pustinji koja je okruživala ovu oazu.

Posle dvadesetak minuta izbio je na jednu veliku čistinu, okruženu visokim, granatim borovima. Na drugom kraju proplanka dizalo se prilično veliko zdanje – zgrada s dvojna vrata i tri prozora, koji su gledali sa zidova visokih više od tri metra, a s druge strane bile su tri manje brvnare, svaka sa po jednim prozorom i vratima. Između njih nalazila se još jedna zgrada koja je, izgleda, služila kao ostava za hranu ili magacin,

a sasvim udaljen od kompleksa zgrada, negde na kraju proplanka, beleo se jedan šator. Džejs i Rodni su se odmah uputili prema najvećoj zgradi, ne osvrnuvši se da pogledaju da li ih njihov zarobljenik prati.

Čim su ušli, Dok zastade i osvrnu se oko sebe. Svi prozori bili su osvetljeni, ali na vratima nije bilo nikoga da ga dočeka niti se u logoru čuo ikakav šum.

Držeći i dalje revolver u ruci, Džordžijanac se uputi prema šatoru, zadiže šatorsko krilo i na prljavom tlu ugleda svoje cebe, rašireno kao ležaj, a pored njega svoje sedlo, bisage i putnu torbu. Na jednom malom sanduku nalazio se tanjir pun hrane, koja se još pušila, četiri komada hleba, limeno lonče i lonac s kafom. On se osvrnu, osmotrivši još jednom ceo proplanak. Sve je bilo pusto i tiho. Ušao je u šator, seo na sedlo i položivši revolver na dohvat ruke, počeo da jede. Jelo je bilo ukusno, a kafa topla i jaka.

Izvadiвши cigaru iz tabakere, namestio se udobnije i pušeci oslušnuo tišinu koja ga je okruživala. Nije imao predstavu o tome gde su se mogli nalaziti konji, ali je bio siguran da starac nije bio toliko lud da ih ostavi predaleko od logora, ali ni blistava mesečina nije mu pomogla da otkrije gde su.

Privezao je krajeve šatorskih krila i opružio se po ćebet, upotrebivši bisage kao jastuk. Iz tog položaja mogao je da vidi veliku zgradu, a i tri male brvnare čiji su prozori bili osvetljeni. Osećao je kako mu se svaki delić tela, svaki mišić opušta. Onda, kao na neki tajni znak, sva svetla u logoru su se odjednom po-

gasila. Džordžijanac potisne sve misli i utonu u san.

* * *

Nije imao predstavu o tome koliko je dugo spavao kada ga je odjednom probudio ravnomerni topot konjskih kopita, koji je dopirao s drugog kraja proplanka. Potrbuške je dopuzao do šatorskog otvora i provirivši video na mesečini siluete dvojice konjanika kako nestaju putem kojim je došao u logor. Radoznao da sazna o čemu se radi, jer je sve što se događalo moglo da se odrazi na njedgovu sudbinu, ustao je i vratio se do svog ležaja da bi uzeo revolver. Ali tek što ga je pripasao, koraci pred šatorom naterali su ga da se okrene. Na otvoru šatora stajao je Ralf Stivenson s puškom u ruci i ozbiljno ga gledao.

– Moraš još da spavaš, Holideje – rekao je.

– Potrebno mi je da malo prošetam i udahnem svežeg vazduha jer me je boravak na drugoj strani doline iscrpeo kao da sam bio u paklu.

Starac odmahnu glavom. – Ne treba da te se tiče šta moj sin i Rodni rade. Otišli su da se otarase Trejvisovog leša. Dok se oni ne vrate ja ću čuvati stražu u logoru.

– Koliko dugo mislite da me zadržite ovde, Stivensone?

– Onoliko koliko nam budeš koristan. Ali imam utisak da nam nećeš zadavati mnogo glavobolje kad se budeš sredio. Sada se vrati u šator i ne izlazi dok te ujutru jedna od mojih kćeri ne pozove.

– Ja sam navikao da u životu sam donosim odluke.

– Zavisi od situacije. Mada sam se dosad u tvom ponašanju uverio kako si čovek koji voli rizik.

– Možda ću rizikovati da prođem pored vas i nađem svog konja.

– U tom slučaju izgubićeš igru. – Stivenson odveza krila šatora i pusti ih da padnu i zatvore ulaz. Onda se bez reči udalji.

Džordžijanac je stajao osluškujući neko vreme u mraku, a onda je ponovo digao krila šatora i zastao na ulazu. Stivenson je sedeo na jednom oborenom deblu i držeći pušku u ruci posmatrao ga s razdaljine od dvadesetak metara. Osmehivao se ali u njegovom osmehu nije bilo topline. Dok se vrati do ležaja, odlučivši da je najbolje da posluša starca i nastavi da spava.

* * *

Šerif Džon Teri izveo je svog konja iz zatvorskog dvorišta i na kraju uličice zatekao sedmoricu građana koji su bili spremni da pođu za njim. Prevalio je preko usana jedva čujnu kletvu zbog tako malog odaziva za poteru. Ali uzdržao se od glasnog izražavanja nezadovoljstva i obratio se većoj gomili ljudi koji su stajali u blizini, prišavši Benu Turneru koji se nalazio među njima.

– Bene, privremeno ostavljam tebe da vodiš brigu o redu i miru u gradu. Postaraj se da Lampert i Brajan Kaskun budu sahranjeni i učini što možeš da utešiš Glena Kaskuna i njegovu sestru. I postaraj se da mladić ne pođe za nama!

Ben Turner kratko klimnu glavom, a šerif se vinu u sedlo i pritiskom kolena potera konja u kas. Znao je da mu predstoji dugo i opasno jahanje. Uz bri-

gu zbog sukoba do koga će neminovno doći kad stignu Drurija i Makrija, nije mu se dopadala ni pomisao da će jahati do Perin Dama preko jednog dela ovog kraja koji je bio poznat pod imenom „pakleni put”.

Poveo je ljude prema jugu i mada je prošao jedan čas od izlaska sunca, vrućina je već jako pritiskala, nagoveštavajući da će oko podneva on i njegovi pratioci biti naprosto sprženi i niko neće biti razpoložen za razgovor.

Zbog toga je, kada su se udaljili milju od grada naredio da se stane radi dogovora. Potera se sastojala od petorice mladih građana, željnih akcije i avantura i dvojice starijih: Teda Braunija, koji se po sopstvenom priznanju nije dokazao kao kopač zlata i Sema Legheda, koji je nekada bio kockar na rečnim brodovima, a sada salunsko zazjajavalo i lezilebović čije su priče o dobrim starim vremenima sa svakim ponavljanjem bile sve manje uverljive.

Odmerivši ih pogledom, šerif ozbiljno reče – Mi gonimo dvojicu ubica najgore vrste, pa zbog toga, kada ih stignemo, neće biti potrebno da se držite uobičajenih pravila. Čim ih ugledate pucajte u meso, a ja preuzimam odgovornost za ono što se bude desilo. Oni su ubili Brajana Kaskuna hladnokrvno i mučki i to sve vreme moramo imati na umu. Nema pregovaranja.

– A šta je s Holidejem? – upita Leghed. – Pre nego što je došao u tvoju kancelariju, Džone, Kaskun je posetio salun i obećao veliku nagradu svakome ko bude pošao s njim da Holideja uhvati. Tvrdio je da je Holidej napastvovao njegovu kćer.

Teri ga ozbiljno pogleda – Zaboravi na Holideja, Seme. Mi gonimo Makrija i Drurija.

Leghed izmenja brz pogled sa Braunijem, koji pritera konja bliže šerifovom i nabusito reče – Kaskun je obećao po sto dolara svakom, Džone, a to nije slama.

Teri prekipe – Kaskun je mrtav i ne može da plati. A vi ste se pridružili ovoj poteri da biste pomogli u hvatanju Kaskunovih ubica, koji su prethodno prebili i opljačkali Tarnera i starog Džetra Planta iz Jeringtona. Dakle, nema nikakve nagrade sem troškova ishrane koji će vam kasnije biti isplaćeni od strane gradskog veća.

Brauni napući usne – Mislim da smo se mi onda zabunili, Džone. Pretpostavljali smo da će Glen i Sindi Kaskun isplatiti ono što je njihov otac obećao... Pa ako nameravate da sve vreme gonite Makrija i Drurija, za Sema i mene biće bolje da odmah odustanemo.

Šerif pocrvene. – Neka vas obojicu nosi vrag! – povika. – Za vas je novac važniji od vaših građanskih dužnosti i od poštovanja prema mrtvom čoveku.

– Nikada nisam voleo Kaskuna – izjavi Sem Leghed. – A što se tiče građanskih obaveza, svako u Smitaunu prvo misli na sebe, a tek onda na druge. Tako je uvek bilo, Džone.

Šerif lupi pesnicom po jabuci sedla – Onda mi se gubite s očiju obojica i da vas više nisam video! – Pogledao je prema petorici mladih ljudi u poteri. – Isto važi i za svakog drugog ko nije zainteresovan za hvatanje ubica.

Članovi potere se nelagodno promeškoliše, a onda jedan od njih – Luk Watson – koji je tek pre mesec dana počeo

da radi kod gradskog sedlara, Tarnerovog brata, progovori – Šerife, nema razloga da se izdirete na nas. Tom, Vil i ja nismo loše stajali s Holidejem. Smatramo da smrt Denisa Konlija nije nikakav gubitak ni za koga s obzirom kako se ponašao u gradu. A Sindi Kaskun je na mene uvek ostavljala utisak lakog plena za svakog ko bi joj se malo ljubaznije osmehnuo. Mi bez kolebanja idemo dalje u poteru za Drurijem i Makrijem.

Terijevo raspoloženje se malo popravilo i on upitno pogleda preostalu dvojicu – Braću Hala i Linusa Bitson. Hal promrmlja bezvoljno – Ben Tarner nije zaslužio da bude opljačkan i prebijen, a što se tiče Brajana Kaskuna, on je na jeziku bio još gori nego u ophođenju. Za Holideja ni Linus ni ja nismo sigurni kakav je čovek, ali nismo toliko glupi da bismo se ogledali s njim. Računajte i na nas.

Ohrabren, Džon Teri ponovo pogleda Braunija i Legheda. – Pođite vašim putem – odbrusi im – ili ćemo vas zgaziti! Čujete li?

Leghed i Brauni očito se nisu uplašili šerifove pretnje, ali su ipak okrenuli konje i udaljili se.

Teri još jednom upita članove potere da li imaju dovoljno hrane i vode za nedelju dana jahanja kroz pustaru, pa pošto je dobio potvrđan odgovor, navukao je maramu preko usta i poveo ih u užarenu pustinju.

* * *

Posle tri dana putovanja kroz pustinju, Sem Leghed je počeo da gleda na Teda Braunija sasvim drugačije, a ne kao sa salunskog zazjavala, kao dotle. Brauni

ne samo da je pokazao veliku veštinu u čitanju tragova, već je bio u stanju da prevale velika rastojanja a da pritom ne premori konja više nego što je neizbežno. U tome je imao toliko uspeha da u smiraj drugog dana više iza sebe njih dvojica nisu videli ni znaka od šerifa i njegove potere.

Odmarajući se u podnevnom logorištu trećeg dana od polaska iz Smitauna, iako mu je splasnulo oduševljenje za pustolovinu u koju se se uvalili, Leghed je uspevao da u sebi prikrije nezadovoljstvo i nervozu. Pažljivo je otpio odmerenu dozu tečnosti iz svoje čaturice, a onda ustao i u senci svog konja zavio cigaretu.

– Misliš li da smo prešli polovinu puta, Tede? – upita.

I sam stojeći u senci svog konja, Brauni slegnu ramenima.

– Ne bih umeo da ti kažem, Seme.

– Ali ti si ovuda već prolazio, je li?

– Jesam.

– Kako onda ne znaš? – ljutnu se njegov kompanjon. – Jahali smo puna tri dana i tri noći. Možda si zalutao?

Brauni se lukavo osmehnu

– Nikada još nisam zalutao, Seme, budi siguran u to! Ali ono što nikada ne činim kada putujem kroz pustinju kao što je ova jeste da bilo šta nagađam.

– Kada je primetio da je Leghed otpio još gutljaj vode, dodao je – Još nešto nikada u bezvodnoj pustinji ne činim: ne trošim nekontrolisano rezerve vode.

– Idi do đavola! – progundā Leghed. Znoj mu je curio niz lice i on ga nervozno obrisao rukavom. Gledao je pohlepno dok je Brauni samo za sekund prineo usnama svoju čaturicu s vodom, pa je

ponovo začepio i stavio na sedlo, a onda je uzjahao.

Leghed preseče pogledom Braunija – Zar ćemo se odmarati samo pet minuta?

Njegov kompanjon je mirno posmatrao predeo pred njima. Počeo se prstom po čekinjastoj bradi, a onda navukao prašnjavu maramu na donju polovinu lica. – Možeš poći sa mnom ili ostati ovde, Seme. Kako ti je volja – promrmljao je. – Što se mene tiče, nastaviću do zalaska sunca, a onda ću se zavući negde na sat ili dva, pre nego što produžim. Vidiš li ona brda pred nama?

Leghed pogleda plavičastu siluetu koja se uzdizala u daljini i tmurno odvrati – Dabome da vidim! Nisam slep.

– Ta brda su klopka. Poznavao sam nekada jednog čoveka koji je, putujući za Perin Dam, skrenuo s puta, računajući da tamo gde su brda mora biti i vode. Ali naišao je samo na užarenu pustaru u kojoj je među stenama bilo samo suvog drveća. Kada se posle dana i po vratio na put za Perin Dam rekao je da ga je to skretanje zamalo koštalo života i da nije naišao na neke ljude s kolima koji su mu dali vode i hrane ne bi ostao živ da ispriča svoju priču.

– Kakvu priču? – upita Leghed mrgodno.

– Pa tu da su ta brda klopka. – Brauni pusti konja da polako krene. – Prema tome, mi nećemo poći prema njima, ali Teri i njegova potera možda hoće, zar ne?

Te njegove reči ponovo pobudiše Leghedovo interesovanje.

– A šta je s Holidejem? – upita.

– On će već znati da se snađe. Budi siguran da on nije obična skitnica i kockar, bar sudeći po onome kako je smaknuo Konlija, uhvatio Terija na prepad, sradio Kaskunovu kćer i posle zbrisao. Zavrteo je glavom s izrazom divljenja na licu. – Ne, on sigurno neće gubiti vreme jašući u brda koja ne poznaje. On je sada po svoj prilici u Perin Damu i kada ga budemo stigli treba samo da ga sredimo.

Iako su mu se potoci znoja slivali niz lice, Leghed je zbog popodnevnog sunca koje je pržilo i prostrane peščane pustinje odlučio da ostane miran i da čuva snagu. Ali obećao je sebi da mu je to poslednji put da jaše s Braunijem. Kada ga ovaj dovede do Holideja njihovo druženje će biti završeno i on će ga nakon toga poslati do đavola.

* * *

– Hoće li ovome ikada doći kraj? – upita Luk Watson, priteravši svog pored konja šerifa Terija, bacajući pritom pogled na nevesela iscrpljena lica ostalih gonilaca.

– Sve ima kraj – pokuša Teri da ga ohrabri. – Još nismo naišli ni na jednog mrtvaca, zar ne?

– A to bi trebalo da znači...? – upita Vetson žustro.

– To bi trebalo da znači kako je Holidej negde pred nama isto kao što su pred nama Makri i Druri, kao i Brauni i Leghed. Ako su oni mogli izdržati, zašto ne bismo mogli i mi?

– Druri i Makri su desperadosi, koji znaju da su gonjeni, eto zašto – progundava Watson. – Što se tiče Holideja, iako on naizgled nije stvoren za ovakve predele,

mislim da je on tvrdi nego što izgleda, možda i tvrdi nego svi mi. Leghed opet ima onog starog lovačkog psa Braunija da mu pokazuje put.

Teri je krišom pogledao lica članova potere i ono što je video nije mu se ni malo dopalo.

– U redu, momci, saslušajte me pažljivo – rekao je. – Povratak nazad bio bi isto tako težak kao i jahanje napred, pa ćemo zbog toga nastaviti bez žalopojki. Držite oči dobro otvorene jer ćemo uskoro nešto ugledati. Osećam to sasvim sigurno.

Mladići su ga s nevericom pogledali i šerifu je bilo jasno da ovom izjavom nije na njih ostavio neki dublji utisak. Istina, to nije mnogo ni očekivao, jer je bio svestan da, kao i mnogi drugi građani, više poštuju značku koju nosi od njega samog.

Isprednjačio je pred ostalima za dužinu konja, osluškujući škripu sedla i zveckanje opreme i nijednom tokom tog vrelog popodneva nije zastao da se odmori, zapodene razgovor ili učini bilo šta drugo čime bi im se približio, već je samo uporno zurio napred u daljinu, skrivenu treperavom izmaglicom koja je lebdela nad celom pustarom.

* * *

Na šapatom izgovoreno ime Dok otvori oči, ali ostade potpuno miran. Spavao je dosta dugo zdravim snom, čak bolje nego što je mesecima spavao, mada se s vremena na vreme budio od žeđi koju je gasio gutljajima hladne kafe. Pokušao je da prodre pogledom kroz tamu, svestan da je ime Džejka Trejvisa izgovorila neka žena. Mada je slutio da je

ona u šatoru, nije mogao da odredi njen položaj.

– Džejk, to sam ja, Brajdi. Ne diži buku i ne reci ni reč. Ja ću doći k tebi.

Holidej pridiže glavu sa sedla i ugleda kako se šatorsko krilo zadiže i kako pored jedne nejasne siluete u šator prodi-re sivkasta svetlost praskozorja. Pogurena prilika ušla je kroz otvor i lagano, puzeći, pošla prema njemu.

– Tata je još uvek napolju, Džejk i zato budi vrlo tih. Kako se osećaš sada, posle svih muka kroz koje si prošao?

Dok ne odgovori. Računao je da će u tami noći proći izvesno vreme pre nego što devojka opazi svoju grešku. Zatim je čuo kako mu prilazi još bliže i trenutak kasnije osetio je kako mu njene ruke klize po golim grudima, a onda se zadržala na ramenima. Više od svega želeo je da sazna šta se događa u tom logoru ludaka i zato je ćutao, pa je čak spustio ruke na njena leđa. Dodir njene meke kože izazva u njemu plimu prijatnih osećanja. Onda su usne Brajdi Stivenson prošetale njegovim obrazom, tražeći njegova usta.

Neka sve ide do đavola, pomisli on. To se događa i na najneverovatnijim mestima i uglavnom onda kada to čovek najmanje očekuje. Zagrljaj njegovih ruku oko njenih leđa se pojačao i on je nagoni privuče bliže k sebi. Ali tada se ona iznenada odmače od njega. Holidej ču kako devojka ubrzano diše.

– Brada! Šta je s tvojom bradom? – šapnula je. Šta se to desilo?

– Naišli ste na pogrešnog čoveka – progovori najzad Džordžijanac. – Žao mi je.

– Vi... vi niste Džejk – uzviknula je i otrgla se od njega.

Holidej ju je držao za ruke, nadajući se da će uspeti da je umiri. – Ne, Brajdi, ja nisam Trejvis. Ali ja sam njegov prijatelj. Bio sam s njim na drugoj strani doline.

Devojka se očajnički otela i odmakla od njega i pri oskudnoj svetlosti u šatoru Dok opazi kako pokušava rukama da pokrije svoje nage grudi.

– Dopustite mi da vam objasnim – rekao je. – Bio sam s Trejvisom onda kada je ubijen. Nas dvojica smo se dogovorili da pokušamo da se zajedno izvučemo iz ovog prokletog zatvora. Trejvis je želeo da vas nađe i da vas povede sa sobom u svet.

– Mrtav – izusti devojka bez daha.

– Džejk... mrtav!

– Upucali su ga Kobit i vaš brat Džejs. Nije imao nikakve šanse da se brani. Ali dok su se njih dvojica obračunavali s njim, ja sam uspeo da se domognem izvora i pošto sam bio suviše žedan nisam dovoljno obratio pažnju na sopstvenu sigurnost. Njih dvojica su me šćepali i doveli ovamo.

– Ovo je Džejkov šator – reče Brajdi oštro. – Zašto bi oni doveli ovamo nekog potpuno nepoznatog čoveka?

– Pošto je Trejvis mrtav, možda su pomislili da ga ja mogu zameniti.

Devojka je ustala. Kako je sve više osvajao dan i svetlo u šatoru bivalo sve jače Dok je mogao dosta jasno da razazna oblik njenog vitkog, nežno zaobljenog tela. Za trenutak je pomislio kako plan Ralfa Stivenzona o naseljavanju doline njegovim narodom ima neke prednosti i da možda ne bi bilo previše

neprijatno provesti leto u ostvarivanju tog njegovog plana.

– Niko nikada ne može zameniti Džejka – reče Brajdi pošto je neko vreme provela u ćutanju i razmišljanju. – On je nameravao da me odvede odavde, to je tačno, ali sem toga on me je i voleo. Cilj nam je bio da ukrademo nešto krzna i zlata. Džejk mi je rekao da s novcem koji za to dobijemo negde možemo srećno živeti. Nameravali smo da se uzmemo.

– Vama se ovde ne sviđa, je li, Brajdi? – Stekao je utisak da Trejvis nije škartario s lepim rečima i trudom da bi je pripitomio.

– Ne, sviđa mi se ovde. – Devojka je klekla nadohvat ruke od njega. – Ali ne sviđa mi se što ni u čemu ne mogu da kažem svoju reč i što se moja volja ni najmanje ne ceni. Sve odluke donose tata i Džejs, a moje sestre se u svemu slažu s njima. To nije pošteno, zar ne, da neko nema nikakvo pravo da odlučuje o svojoj sudbini? Džejk mi je rekao da to nije pošteno.

– Naravno da nije, Brajdi – složi se Džordžijanac spremno. Seo je na svoj ležaj i pružio ruku da uzme košulju. – Ali evo šta ću vam reći: šta mislite o tome da nas dvoje sprovedemo u delo plan za koji ste se vi i Trejvis ranije opredelili? Odvedite me do mesta gde su konji i ja ću vas odvesti odavde. Postaraću se da se smestite negde gde možete raditi ono što vam je volja i živeti kao sav ostali svet.

– Vi? – upita devojka začuđeno. – Zašto biste vi to učinili za mene? Ja vas čak i ne poznajem!

U Holidejevoj glavi začelo se uverenje da je devojka na neki način već zaboravila Trejvisa. Možda ona nije bila toliko pametna i dobra kakvom ju je Trejvis predstavljao. Ili je Stivensonov tvrdi način života otupeo njena čula i usporio joj proces razmišljanja? Bilo kako bilo, to ga je navelo na pomisao kako postoji šansa da je nagovori da mu pomogne.

– Morate me shvatiti i morate me bolje upoznati, Brajdi. Trejvis i ja smo našli zajednički jezik i on je imao poverenja u mene. Pretpostavljam da biste mi i vi mogli verovati, zar ne?

Svetlost u šatoru bila je svakog trenutka sve jača i njeno lice počelo je dobijati sve izrazitije obrise. Brajdi je bila mlada i vrlo lepa devojka. A činjenica da je svetlost otkrivala jasnije i lepotu njenog nagog tela prijatno je počela da „greje” Holidejeva čula.

– Ne znam šta da mislim – odgovorila je Brajdi, počutavši malo. – Uzdala sam se u Džejka, ali on je izneverio moja očekivanja. Sestre su zbog njega bile ljute na mene, a otac jedva da mi je dopuštao da se maknem van domašaja njegovog pogleda.

Setivši se Ralfa Stivensona i njegovih pretnji, Holidej oseti kako ga prožima neprijatna hladnoća. Kroz jedan čas biće uveliko dan i šansi za bekstvo, bar toga dana, više neće biti.

Razmišljajući o tome, Dok je ustao, zakopčao košulju, obuo se, pa pripasao opasač s revolverom. Brajdi se pomerila prema izlazu nagoveštavajući time nameru da se udalji.

– Konji – podseti je Džordžijanac.

– Gde su konji?

– Oni su odmah iza velike kuće.

– Jesu li vaš otac, brat i Kobit već ustali?

– Nisam ih videla.

Holidej proverila da li mu je revolver pun. Onda smota svoje cebe u rolnu i prebaci sedlo preko ramena. Prišavši devojci, reče joj tiho – Zašto ne odete, uzmete nešto što možete obući i sačekate me kod konja, Brajdi?

Ona ga radoznalo pogleda – Mislite da odemo odavde?

– Naravno.

– A šta ćemo za krzno i zlato? Džejk je rekao...

– Zaboravite to. Ja imam dovoljno novca i svega ostalog što bi nam moglo trebati. Sada nam trebaju samo konji i voda.

Devojka mu se osmehnula i Doka obuze odjednom neugodno osećanje da će mu putovanje s Brajdi prouzrokovati mnoštvo nepredvidivih problema.

U istom trenutku podigao se i drugi deo šatorskog krila i Holidej se našao oči u oči s Ralfom Stivensonom, koji ga je gledao preko nišana uperene puške, a ljutit izraz njegovog lica govorio je Doku da je potreban samo mali povod pa da pritisne okidač.

Videvši oca, Brajdi je kriknula, šmugnula ispod šatorskog krila i nestala.

Džordžijanac spusti sedlo na zemlju i bespomoćno raširi ruke u znak da se predaje.

– I Trejvis je načinio istu grešku, Holideje – reče starac. – Pretpostavljam da si ti inteligentniji.

– Čovek mora pokušati – pravdao se Dok.

Stivenson žalosno odmahnu glavom.

– Ti ne shvataš dovoljno ozbiljno svoj

položaj. To je moja najmlađa kći. Ona ne shvata šta pokušavam da učinim za nju. Ali ostale dve me dobro razumeju i kunem ti se da će te sigurno ubiti ako još jednom pokušaš tako nešto. – Počutao je pa dodao – Doručak je spreman u kući.

– Hoćemo li svi sesti i razgovarati, Stivenstone? To ste mislili?

– Što pre to bolje. Druge dve moje kćeri paziće na Brajdi i od sada nećeš više biti ostavljen nasamo s njom. – Spustio je pušku i obrisao lice rukavom. Izraz očiju mu je odjednom postao vrlo tužan. – Do vruga, Holideje, zar ne bi mogao da pokušaš? Meni nije ostalo još mnogo od života i pre nego što odem s ovog sveta želeo bih da budem siguran kako sam iza sebe ostavio nešto. Zar ne možeš to da razumeš?

– Mislim da ste ljudi, Stivenstone – odvrati Džordžijanac. – To naprosto ne ide. Čak i ako bi vam vaše kćeri podarile unuke, ti mališani neće odrasti preko noći. To je suviše dug proces.

Starac odmahnu glavom – Ne, nije. Počecu s tri potomka, a sledeće godine biće ih još tri. Onda ću dovesti ovamo neku ženu za Džejsa i za vrlo kratko vreme moj će se narod umnožiti. – Raširio je ruke, obuhvatajući pokretom nešto što je u njegovoj mašti izgledalo veliko. – Za četiri ili pet godina svuda oko mene živeće ljudska bića koja će biti vezana sa mnom. Vazduh ovde je čist, zemlja je plodna i nikada nas niko neće naći.

– Trejvis vas je našao, a i ja sam – podseti ga Dok.

– Sasvim slučajno, Holideje. To se više neće ponoviti. Moji momci su sahranili

Trejvisa, a ti nikuda nećeš moći odavde, u to ti se kunem. Zašto onda ne bismo bili prijatelji i uštedeli jedan drugome nepotrebnu muku?

Džordžijanac duboko uzdahnu. I do sada mu se dešavalo da se nađe u neverovatno smešnim situacijama, ali ova je bila najneobičnija od svih.

– Hajde da doručkujemo pa ćemo razgovarati za vreme jela – prevalio je preko usana. – Ko zna? Možda bi u tome bilo za mene nečeg zanimljivog.

– Siguran sam da bi – potvrdi Stivenstone, pa pruži otvorenu šaku, tražeći time da mu Dok da svoj revolver. – Samo iz čiste predostrožnosti – objasnio je.

Džordžijanac se malo dvoumio, ali samo dotle dok starac nije podigao cev puške do njegovih grudi i preteći ga pogledao. Dok izvuče revolver iz futrole i držeći ga za cev pruži ga Stivensonu. Starac zadenu Dokov revolver za pojas i natraške izađe iz šatora. Kada mu se Dok ispred šatora pridružio, ugledao je Džejsa Stivensona i Rodnija Kobita, koji su ih čekali na proplanku, a iza njih dve mlade žene. Bile su to Stivensonove kćeri, koje su stajale svaka na vratima svoje brvnare. Od Brajdi nije bilo ni traga.

– Sveže pečeni hlepčići i pržena jaja od divlje kokoši, to ćemo imati za doručak, Holideje, a to možeš zaliti viskijem od kukuruza – obavestio ga je starac. – Posle toga odvešćemo te u obilazak okoline i pustićemo te da sam odlučiš.

Holidej zastade i ozbiljno pogleda starca

– Šta ako i posle toga budem želeo da odem?

– Onda ćemo te ubiti i početi sve ispočetka – odvratila Ralf Stivenzon i rukom dade znak Džejsu i Rodniju da pođu prema glavnoj zgradi. Kada su ova dvojica nestala s vidika, starac krenu preko proplanka. Idući za njim, Dok je uočio priliku da dobro pogleda i njegove ostale dve kćeri. Visoke kao i Brajdi, obe su imale isto tako primamljiva tela, ali su njihovi neskriveni požudni pogledi i izazovno držanje uverili Doka kako će njih dve biti veća opasnost i nevolja nego što bi Brajdi ikada mogla biti.

Ušavši u veliku brvnaru, koja se sastojala samo od jedne velike odaje, zatekao je Brajdi, sada obučenu u tesno pripijenu haljinu od pamučnog platna, kako servira doručak na dugačkom stolu koji se pružao skoro preko polovine prostorije. Na drugom kraju odaje, pokraj jednog zida, bila su dva grubo sklepana ležaja, a na suprotnoj strani i treći, isti takav. Sem dugačkog stola i stolica s obe njegove strane, jedini komad nameštaja u toj prostoriji bila je ogromna peć i jedan stočić pokraj nje, na kojem su se nalazile razne posude, lonci, tanjiri i drugi pribor za jelo.

Stivenzon pokaza Doku njegovo mesto za stolom, sačeka da ovaj sedne, a zatim sede i sam, dajući zatim znak Džejsu i Rodniju da i oni zauzmu svoja mesta. Brajdi kao da nije primećivala Holidejevo prisustvo i nije prestajala da služi doručak čak ni onda kada su u odaju ušle njene sestre i počele da raspremaju ležaje.

Stivenzon pobožno sklopi košcate prste, obori glavu i zapeva – Zahvaljujemo ti za ovaj svetao, divan dan, Gospodine...

Daleko je od toga da je divan, pomisli Holidej.

* * *

U izlazak sunca istog onog jutra, kada je Holidej doručkovao s klanom Stivenzonovih, Sem Leghed i Ted Brauni zaustavili su konje pored jednog mesta gde je u kamenitom tlu bilo sveže iskopane zemlje i kamenja. Leghed, koji je umorno sledio Braunija kroz najtopliju noć u svom životu, bio je tako tmurno raspoložen da ga čak ni otkriće svežeg groba nije moglo odvojiti od razmišljanja o zloj sreći koja ga je zadesila.

– Neko je skončao život i neko drugi ga je sahranio – promumlao je mrzovoljno. – Pa šta?

– Humka je još sasvim sveža – odvratila Brauni mirno. – Mislim da bi bilo dobro da proverimo ko tu leži.

– E, nećeš, bogami, iskopavati ničije telo dok sam ja ovde, Brauni – odbrusi Leghed.

– Možda tu leži Holidej – reče njegov kompanjon. – Ako je tako, onda bismo samo gubili vreme tragajući dalje, zar ne?

Leghed obrisa znoj s lica. Samo jedan čas ranije bio je prinuđen da moli Braunija za malo vode i mada mu je ovaj dopustio da malo navlaži usne, jasno mu je stavio do znanja da mu više neće dati ni kapi. Stoga je Leghed zaključio da je jedino rešenje da uskoro svog partnera ubije.

– Ti kopaj, Brauni. Ja neću ni da taknem mrtvaca.

– Sujeveran si? – podsmehnu se Brauni.

– Nazovi to kako hoćeš. I požuri.

Brauni sjaha, osvrte se oko sebe i nađe jednu granu, koju slomi pritiskom čizme pa oštrim tvrdim vrhom poče kopati.

Sem Leghed je ostao da sedi na svom konju, zureći u svog saputnika s rukom na dršci kolta i duha smućenog od iscrpljenosti, žeđi i sve veće mržnje prema Brauniju koji se, izgleda, nikako nije mogao umoriti.

* * *

– To izgleda nisu građani Smitauna – reče Tim Makri iz zaklona jedne velike stene iza koje su se on i Tom Druri skrivali još od kako su prethodne noći po prvi put ugledali dvojicu planinskih lovaca, koji su jahali na konjima, a za sobom vodili trećeg konja preko čijih leđa je bio prebačen jedan leš.

Umorni od dugotrajnog jahanja iz Smitauna, bez zaliha hrane i s vrlo malom količinom vode, Makri i Druri su posmatrali kako dvojica planinskih lovaca kopaju rupu i sahranjuju mrtvaca. Nije im padalo na pamet da se pojave i suprotstave ovima. Nije ih se ticalo ko je koga ubio i ko koga sahranjuje, a nisu bili ni spremni za sukob. Kada se Makri ipak odlučio da rizikuje, dvojica lovaca su pojahali konje i udaljili se preko pustinje u pravcu planinskih ogranaka. Makri tada zaključio da nema smisla upuštati se u tako nešto rizično u tami noći već da je mnogo pametnije da ostanu gde su i odmire se za vreme svežih noćnih časova.

A u rano jutro odjednom su naišla druga dvojica konjanika i on je u njima prepoznao ljude koji su se nalazili u salunu

kada su on, Lampert i Druri isprebijali vlasnika i opljačkali ga.

– Misliš li da gone nas? – upita Druri, posmatrajući kako jedan od pridošlica raskopava sveži grob.

– A što bi drugo moglo biti?

– Pominjali su Holideja – podseti ga Druri.

– Holideja ili nas, kakve to veze ima? Oni imaju vodu i možda hranu u bisagama. Želiš li da ovde ostaviš kosti, Tome?

Tom Druri naravno nije želeo da ostavi kosti ovde u pustinji, kao ni bilo gde drugde i zato je odmah izvukao revolver.

Makri mu došapnu – Onaj što kopa je moj, a ti preuzmi onog drugog.

Druri ćutke klimnu glavom i trenutak kasnije jutarnju tišinu prolomila je grmljavina dva revolvera. Makrijevi metak pogodio je Teda Braunija tačno usred potiljka i on se strovalio napred i pao licem prema zemlji. I hitac Toma Drurija bio je smrtonosan. Pogodio je Sema Legheda u slepoočnicu. Ovaj je pao s konja i ostao nepomično da leži na tlu.

Dva bandita su sačekala da odjek hitaca zamre u daljini. Zatim su pričekali još pet minuta kako bi proverili jesu li Brauni i Leghed bili sami. Kada se ni posle tog vremena niko nije pojavio na vidiku, izašli su iz zaklona i prišli humci. Makri uhvati Braunija za noge i gundajući okrenu ga na leđa, a onda priđe njegovom sapetom konju. Pošto je pretresao bisage na sedlu, skinuo je čaturicu s vodom i napio se.

U međuvremenu Druri je uhvatio Leghedovog konja i žalosnim glasom objavio – Ovaj nevaljalac nije imao ništa u

bisagama. Do sto đavola, zar ja uvek moram da ostanem praznih šaka?

Makri ponovo nateže čuturicu, pre nego što ju je zapužio i dobacio Druriju i dok je ovaj pio on se sagnuo i pretresao džepove ubijenih. Našao je duvankesu, špil prljavih karata i nešto sitnine. Pošto je podelio novac s Drurijem, zadržao karte za sebe, a kompanjonu dao duvankesu, vratio se do mesta gde su se nalazili u zasedi i doveo njihove konje.

Još uvek brojeći novac, Druri upita – Šta sad?

– Idemo prema brdima.

Druri se zagleda preko pustinje u daljinu, koja je titrala u toploj izmaglici i promrmljao – A zašto ne bismo pošli u Perin Dam? Tamo bismo se mogli prikriti, a možda se i dočepati nečeg krupnijeg. U tom kraju nas niko ne poznaje i ne bi nam bilo teško.

Makri odmahnu glavom i vinu se u sedlo. – Ne vidiš ono što bi trebalo da vidiš, Tome – promrmljao je.

– Šta to ne vidim?

– Ne opažaš, na primer, izgled one dvojice planinskih lovaca. Da li ti se čini kako su oni u poslednje vreme umirali od gladi ili žeđi?

Druri kiselo iskrivi usne. Bio je impresioniran veličinom i snagom dvojice konjanika i načinom kako su bez po muke iskopali grob što je govorilo kako su u dobroj kondiciji. – Pa? – upitao je, još uvek u nedoumici na šta Makri cilja.

– To znači da su se dobro hranili i da dobro žive. A mi sada znamo nešto o njima, je li tako?

Druri još više iskrivi usne.

Duboko uzdahnuvši Makri nastavi da objašnjava

– Videli smo ih da su zakopali nekog mrtvaca, Tome. To nije baš po zakonu, zar ne? Prema tome, tražićemo od njih da nam pomognu ili ćemo ih u suprotnom prijaviti.

– Da ih prijavimo? – prasnu Druri. – A kome, do vraga?

Makri se nadmoćno osmehnu – Pa, vidiš, možda im nećemo ni reći kome ćemo ih prijaviti. Samo ćemo im nagovestiti tu mogućnost i nagodićemo se s njima. Čuo sam da su ona brda prava klopka za ljude, ali, sudeći po onoj dvojici, to mora da je laž, kao i većina drugih stvari koje sam čuo o ovoj pokrajini. Onda, ideš li sa mnom?

Druri se umorno pope u sedlo, pogleda putem koji je vodio prema Perin Damu, a onda poraženo slegne ramenima – Nadam se da si u pravu, Time. Već sam skoro mrtav od ove vrućine.

– Ne kloni duhom. Pred nama su bolja vremena! – Tim Makri potera konja u pravcu udaljenih brda.

* * *

Bilo je negde oko podneva kada je šerif Džon Teri podigao ruku i dao znak poteri da stane. Očima crvenim od bleška sunca osmotrio je predeo pred sobom. Video je nekog bradatog čoveka kako leži pored sveže iskopanog groba i u blizini njegovog pratioca, okrenutog na leđa, beživotnih očiju upravljenih prema vedrom nebu. Bili su to Leghed i Brauni!

Prilazeći bliže šerifu, Luk Vatson jedva procedi iz stisnutog grla – Svega mi na svetu, pogledajte vi to!

Ostali iz potere stajali su pozadi, bleđih lica i nesposobni da progovore reč.

Teri, međutim, pribrano reče – Sačekajte ovde, Luk. Zadrži i ostale da ne prilaze, jer treba da pregledam okolinu.

– Oni su mrtvi – reče Watson. – Nećemo ih uznemiravati.

– Želim da potražim tragove na tlu, Luk, jer nam to može pomoći da shvatimo šta se ovde desilo.

Vatson prihvati to objašnjenje i ostade na mestu, posmatrajući šerifa koji je pojahao napred. No posle dva minuta radoznalost je u njemu prevladala i on sjaha, rekavši ostalima da se ne približavaju, a sam priđe do mrtvih ljudi. Videvši Watsona da se približava, Teri savlada ljutnju zbog neposlušnosti mladog pomagača i pokaza na tragove čizama koji su vodili ka jednoj gomili stena. – Dva čoveka, pešaka – rekao je.

– Pobili su ih iz zasede? – upita Watson.

– Izgleda tako – složi se šerif. – Ostani za trenutak tu, Luk, dok ja pogledam po okolini.

Osećajući u nozdrvama zadah koji se već počeo širiti od mrtvih tela, Watson nije bio raspoložen da poslušati šerifa već je krenuo za njim iza stena. Ubrzo su se obojica složili kako su na tom mestu dva čoveka provela nekoliko časova odmarajući se i da su svoje konje ostavili nešto dalje odatle, u žbunju.

Kada su se vratili, Teri saopšti ostalima – Izgleda da su Brauni i Leghed naišli na humku i hteli da saznaju ko u njoj leži, ali pre nego što su mogli to da saznaju, druga dvojica ubili su ih iz zasede iza onih stena. Ne znam zašto tako mislim, ali pretpostavljam da su ubice bili Druri i Makri.

Luk Watson zainteresovano pogleda Terija – Na osnovu čega to pretpostavljate, šerife?

– Druri i Makri su desperadosi i prevejane ubice. Oni su u teškom položaju i svakako znaju da ćemo ih goniti. Ako upotrebimo vreme koje je nama bilo potrebno da stignemo dovde i ako tome dodamo vreme za koje su oni u prednosti pred nama, rekao bih da su oni sebi mogli dopustiti da se ovde odmore nekoliko časova.

Vatson zviznu kroz zube.

– To je vrlo oštroumno rezonovanje, šerife. Ali kaka bi oni imali razlog da ubiju Legheda i Braunija, a ne da ih jednostavno puste da prođu? Njih dvojica nisu bili deo potere, zar ne? I nisu gonili njih nego Holideja.

– Druri i Makri nisu mogli znati šta Brauni i Leghed imaju na umu, Luk. Prema tome, kada su ih videli da dolaze i kada su ova dvojica počela da otkopavaju leš koji se nalazi u grobu, sigurno su pomislili da su Brauni i Leghed opasni po njih. Sem toga, budući da Brauni i Leghed nemaju ništa u džepovima, očigledno je da su opljačkani. Druriju i Makriju je potrebna svaka sitnica i oni ne bi propustili ni najmanju šansu da uzgred nekog orobe.

Luk Watson je ponovo bio očigledno impresioniran. Svestan da je konačno zadobio nešto autoriteta kod ovog mladića, koga je smatrao za predvodnika i duhovnog vođu ostalih mladića iz potere, Teri ode nazad do groba i odvuče Braunijev leš dalje od njega. Onda uze slomljenu granu i počeo da raskopava humku.

Videvši to, Watson povika – Hej, šerife, šta to, do đavola, radite? To je svetogrđe iskopavati nekog ko je ostavljen tu da večno počiva.

– Moramo utvrditi čije to telo, Luk – objasni mu Teri. – Ti ne moraš da gledaš. U stvari niko od vas to ne mora. Povuci se dalje dok ja ne završim.

– Vraga ćemo se povući! – povikao je Watson. – Tim postupkom navući ćete prokletstvo na nas, što nam se svima može gadno osvetiti. Zar nam nije već dosta nevolja sa ovom vrućinom i jur-njavom bez rezultata? Samo nam još ovo fali!

Teri ga ozbiljno pogleda – Ja vodim ovaj odred, Luk! Ako ti se ne sviđa šta radim, možeš se povući kao što su to i Brauni i Leghed uradili. Mogla bi te zadesiti ista sudbina.

Vatsonovo lice se zateglo. Bacio je pogled na ostale članove potere da bi procenio njihovu reakciju u ovoj situaciji. Zaključivši da se oni povijaju pod šerifovim autoritetom, on promrmlja neku psovku pa doda – Koga očekujete da ćete naći u tom grobu, šerife?

– Možda Holideja.

– Holideja?

– A koga drugog? Koliko znamo, jedini koji su išli ovim putem bili su Druri, Makri i Holidej. Možda su Druri i Makri opazili Holideja, ubili ga i zakopali. Ako se otkopavanjem to dokaže, na njihovu dušu biće stavljeno još jedno ubistvo.

Vatson više nije imao šta da kaže. Povukao se i s ostalima stao da posmatra kako šerif otkopava humku. Ali kada je ovaj odjednom prigušeno opsovao, Watson brzo pođe napred i došavši do rake zagleda se u posivelo, izubijano, krvlju

i zemljom pokriveno lice čoveka kojeg nikada ranije nije video. To nije bio Holidej i uprkos osećanju gađenja Watsonu je laknulo.

– Izgleda kao da je preko njega prešao stampedo – promrmljao je.

Teri klimnu glavom, ustade i počeo da nabacuje zemlju preko leša. Sada mu je u tome pomagao i Watson. Za nekoliko minuta zatrpali su leš i nogama utabali zemlju na humci. Tek tada je Teri uklonio maramu s lica i obrisao ga od znoja i prašine.

– Džejk Trejvis – rekao je, izgovorivši to ime sa sigurnošću.

Vatson se namršti. – Poznavali ste ga? – upita.

– Šerif iz Felon Sitija zamolio me je da budno pazim da li će se pojaviti i da ga odmah obavestim ako Trejvis dođe na moju teritoriju. Oni su ga već sedmicama gonili, ali su mu izgubili trag negde u blizini Jeringtona. Bio je učenjen zbog ubistva u nekoliko država, kao i zbog mnogobrojnih krađa. Biće mi drago što ću moći da obavestim vlasti u Felon Sitiju da su njihove brige okončane. A sada hajde da sahranimo i ostale.

Ovaj put Watson se nije usprotivio i odmah je organizovao i ostale članove potere, prepuštajući šerifu da pretraži tragove dalje u okolini. Kada su Brauni i Leghed bili pokopani, Teri se vratio s njihovim konjima, koje je predao na staranje Halu i Linusu Bitsonu. Zatim je pokazao rukom prema brdima koja su se plavila u daljini.

– Ako su pred nama Druri i Makri, oni su se uputili u tom smeru. Tragovi su sasvim jasni.

Gonioci su s negodovanjem pogledali suncem i vrelinom sprženu zemlju pred njima, ali su ipak prepustili Watsonu da ispita kakvi su šerifovi planovi.

– Nisu li to one planine, šerife – upita ovaj – za koje svi pričaju da ih se treba kloniti?

– Da, to su baš te planine – odgovori Teri odlučno. – A to je pravac, kojim su se, bez obzira kako im je ime, uputila dvojica ubica. Ja sam rešen da ih gonim.

– Kažu... kažu da tamo nema vode, šerife – opirao se Watson. – A koliko vidim, naše rezerve vode su već sasvim tanke. Koliko daleko je Perin Dam?

– Još dva dana jahanja – odgovori mu Teri. – Ali ako pogledaš put, Luk, nećeš videti nikakve tragove. Odavde idemo na severoistok.

Teri je poterao svog konja po vrelom pustinjskom pesku i više se nije osvrnuo. Prešao je više od pedeset metara pre nego što je čuo prvi šum kretanja iza njega. Prvi su za njim pošli braća Bitson, Watson je krenuo za njima, a preostala dvojica mladića su ih sledili.

Šerif je osmotrio svakog od članova potere ponaosob, a onda im se obratio – Ja moram da nastavim dalje, ali vi ostali niste obavezni da se držite prethodnog obećanja. Neće vam biti uzeto za zlo i neće biti iskorišćeno protiv vas ako odlučite da se povučete, jer mi se čini da će ovo gonjenje biti pakleno, čak i da na kraju može doći do krvavog okršaja. Moguće je da tome još niste dorasli.

Mladići nisu ništa rekli i kada je Teri ponovo poterao konja, a oni krenuli za njim, šerif je osetio da mu neka toplina struji kroz grudi i greje srce. Prvi put

od kako je zakačio na prsa šerifsku značku osetio je zadovoljstvo koje odgovornost može da pruži. Namaknuvši prljavu vratnu maramu preko nosa i usta, poterao je konja u brži hod i čak i onda kada je toplo podnevno sunce izgubilo nešto od svoje ubitačne, razarajuće žestine, nije usporio tempo. Bio je siguran da su Druri i Makri ispred njih i tog trenutka ništa mu nije bilo važnije nego da ih uhvati i vrati u Smitaun na suđenje... i zaslužene omče posle toga.

* * *

Uz pratnju Rodnija Kobita i sina Džejsa, Ralf Stivenson je poveo Holideja u detaljan obilazak njihovog logora. Ali, mada je Džordžijanac bio impresioniran plodnošću zemljišta iznad logora i mada je morao priznati Stivensonu kako njegovi planovi za osnivanje budućeg naselja imaju zdravu osnovu, njegovo glavno interesovanje bilo je usredsređeno na prostor u kome je Stivenson držao svoje konje. Ni, u jednom trenutku nije video ni taj prostor za konje, niti same konje, a nije ih ni čuo.

Pošto su se vratili u glavnu zgradu, Stivenson naloži Džejsu i Rodniju da uklone dugačak sto, a onda je otvorio jedan kapak u podu, ispod kojeg su se ukazale lestvice pomoću kojih se spuštalo u podrum zgrade. Silazeći prvi, Stivenson je pozvao Džordžijanaca da ga sledi. Kada mu se Holidej pridružio našao se u prilično velikom magacinu, krcatom svežnjevima krzana, a uz dva zida podruma bili su naslagani sanduci i burad, dok se pored trećeg pružala grubo istesana, ali čvrsta polica, na kojoj se nalazilo dosta vatrenog oružja,

baruta u burićima i oko stotinu vrećica od nepromočivog platna. Prišavši polici, Ralf Stivenson je uzeo jednu vrećicu, odvezao pantljiku i na žuljevit dlan istresao zlatnog praha. Kada je ruku digao i prineo je Dokovom licu oči su mu sijale od oduševljenja.

– Zlato, Holideje! Dovoljno zlata da njime kupim ceo jedan grad ili osnujem novi kada žene budu izvršile svoj deo posla. Šta sad misliš?

– Odakle vam to zlato? – upita ga Dok.

– Upravo iz ove doline, Holideje. Jesi li video onu vododerinu na severnoj padini?

Dok klimnu glavom.

– Neposredno iznad nje postoji jedna pukotina u steni od koje počinje vododerina. Mi čak i ne moramo da kopamo. Jednostavno treba da čekamo da voda donese zlatan prah i zrnevlje. Skupljamo to zlato već skoro godinu dana i evo vidiš koliko smo nakupili!

Pokazao je prstom prema policama koje su se povijale pod težinom vrećica od nepromočivog platna.

– S vremena na vreme Džejs i Rodni odu do Perin Dama da kupe brašna, soli i municije i sve to plate zlatnim prahom.

– To je malo rizično, zar ne? – primeti Džordžijanac.

Lice Ralfa Stivensona razvuklo se u širok osmeh.

– Nema nikakvog rizika kada su u pitanju Rodni i Džejs, Holideje. Do vraga, mislio sam da si do sada to shvatio! Oni kupe ono što su hteli i odmah krenu na trag. Ako neko pođe za njima, oni negde uz put uhvate busiju i te radoznalce

pobiju, a onda se vrate u predviđenom roku. Ono o čemu naročito vodimo računa to je da redovno vršimo nabavke i brzo nestanemo, tako da naš boravak u gradu ne pobuđuje veći interes. Kada prođe još godinu dana imaćemo sve što nam je potrebno da osnujemo grad. U dolini ima dosta drveta za gradnju od koga se mogu izgraditi kuće i crkva, a vode ima dovoljno za hiljadu godina! Zemljište je plodno i uspevaju svi usevi. Ako pet godina bude išlo sve kako treba, imaćemo ovde i farme i strugare, a možda i salun.

Džordžijanac je neprimetno digao obrve.

– Mislite li da salun ide s crkvom, Stivensone?

– Zašto da ne? Čovek ne može celi dan da se moli Bogu. U svakom slučaju, kada budem prihvaćen kao duhovni vođa naroda neću očekivati od svih da budu u crkvi i danju i noću. Ja sam vrlo tolerantan čovek, videćeš.

Na tu njegovu izjavu Dok se osmehnuo, ali to izgleda Stivensonu nije smetalo.

– Bogatstvo, Holideje i udoban život kakav nikada nisi imao! A uz to i moje devojčice – Stivenson ga je pažljivo pogledao i nekoliko puta klimnuo glavom. – Čim sam te video da dolaziš ovamo odmah si mi se svideo, Holideje. Svideo mi se tvoj izgled i kako si građen. A kada si prevario Džejsa u tuči, pokazao si da si lukav i da možeš da istrpiš poraz. Shvatio sam tada da je u dolinu došao neko ko tu i pripada. Ti si bolji nego Trejvis, onaj bedni, podli, izdajnički razbojnik. Šta te onda koči da prihvatiš?

– Ubistvo – odvрати Džordžijanac mirno.

Starac nije mogao da prikrije svoje iznenađenje zbog te optužbe.

– Zar ti Trejvisovo uklanjanje smatraš ubistvom? – upita.

– Ubijen je hladnokrvno, pošto je pret hodno progonjen kao divlja zver. A šta je on vama učinio izuzev što je želeo da se oženi s jednom od vaših kćeri, a ne sa sve tri?

Stivenson se zablenuo u Džordžijanca i ustuknuo kao da ga je ovaj udario.

– Šta je učinio? – ponovi ljutito. – Pa on je odbio da se povinuje mom zakonu, Holideje! Pokušao je da okrene Brajdi protiv mene, a sem toga, nameravao je da me opljačka. To mi je bila zahvalnost što sam ga uveo u svoj dom i ponudio mu život koji nigde drugde ne bi imao. Nije to ubistvo, Holideje, nego pravedna kazna.

– A šta ćemo s ljudima koje su Džejs i Rodni pobili iz zasede kada su ih ovi pratili?

– To su bili lopovi, hulje, špijuni koji su hteli da se uvuku kod nas, otmu nam ono što imamo i unište sve što smo planirali. Ni to nije ubistvo, Holideje.

– A ako ja pokušam da se izvučem?

Stivenson ga besno ošinu pogledom, a njegove tanke, beskrvne usne se čvrsto stisnuše.

– Bićeš budala ako probaš, Holideje, a ja znam da ti nisi budala. Daj mi samo mesec dana tvog vremena, a u međuvremenu se oženi mojim kćerima... sa svima trima. Kada mi budu rekle da su zatrudnele možeš uzeti zlata koliko hoćeš, dovoljno hrane, svog konja i sve

što je tvoje i možeš da odeš. Šta kažeš na to?

– Ne bih odmakao ni pola milje od doline – odvрати Džordžijanac.

Stivenson dunu kroz nos.

– Imaš moju reč da bi bilo tako – progundao je.

– Reč jednog ubice i osnivača verske sekte. Vi ste ljudi, Stivensone i vaši planovi se nikada neće ostvariti. Zašto se ne spakujete, ne povedete vašu porodicu i Kobita na neko drugo mesto i dopustite im da se tamo nastane i otpočnu sopstveni život?

Stivenson energično odmahnu glavom – Ti još uvek ne shvataš Holideje. Ne želim nikakve strance u mojoj verskoj grupi. U toj grupi mora teći moja krv i to samo moja! Ja ću biti glava moje posebne religije i pravila te religije propisaću ja. Provešću poslednje godine života podučavajući moj porod i gledati kako rastu. Svi koji ovde budu živeli biće Stivensoni.

– Sa izuzetkom Kobita – podseti ga Džordžijanac. – Je li on dovoljno bistar da shvati šta će mu se desiti na kraju?

Za trenutak se u starčevim očima pojavila senka zabrinutosti, ali je ubrzo nestala. – Rodni mi veruje – reče spokojno.

– Jer ste ga zaludeli – primeti Džordžijanac. Okrenuo se i pogledao ka vrhu uzahnih lestvica koje su vodile u trpezariju. Kroz otvor na podu gledao ih je Rodni Kobit i mrštio se. Holidej slegnu ramenima, ali se skoro u istom trenutku na otvoru pojavio Džejs Stivenson i sklonio Kobita u stranu.

Ralf Stivenson je grubo gurnuo Doka prema lestvicama. Kada se ovaj popeo

gore, starac pođe za njim i gurnuvši nogom kapak, zatvorio izlaz iz podruma. Zatim je sačekao da Džejs i Kobit postavе dugačak sto na njegovo mesto.

– Ništa nisam uspeo s ovim glupakom – reče Ralf sinu. – Možda bi bilo bolje da ga ti za izvesno vreme preuzmeš. Ali ne želim da bude onoliko izubijan kao Trejvis jer imam osećaj da Holidej nije toliko izdržljiv. Mislím da neće biti potrebno mnogo tvog ubeđivanja da promeni mišljenje.

Džejs diže ruke od opasača i protrlja zglavke na pesnicama. Kada je počeo razgibavati ramena, Dok oseti kako mu hladni žmarci mile uz kičmu. Zaključivši da mora pokušati s lukavstvom, on pogleda u Rodnija Kobita i reče – Ovo je možda poslednja šansa da se izvučete, Kobite. Ako je ne iskoristite, ovi ljudi će se vama poslužiti, a onda vas ubiti.

Kobitovo lice se smračilo i on pogleda Džejsa Stivenzona.

– On laže – reče mu Džejs. – Ti si nam potreban, Rodni, i mi te volimo. Tata će se uskoro pobrinuti za sve nas i sve će biti dobro.

– Pređi na posao – zaurla Ralf Stivenzon i Džejs kao izbačen oprugom pođe napred, dižući svoje ogromne ručerde, stisnute u pesnice. Dok ustuknu korak, ali mu je starac pritisnuo cev puške na leđa, govoreći nabusitim glasom – Ako pokuša da pobegne, zadrži ga, Rodni. Posle toga možeš da provedeš neko vreme sa Ketí i Džodi, a ja ću se pobrinuti da te ne naljute.

U Kobitovim očima blesnuo je plamičak požude i on se nesigurno osmehnu. Dok je sada znao kolika je vlast starog Stivenzona nad tim džinom i znao je i to

da je prepušten sam sebi. Hteo ili ne, morao se suočiti s Džejsom. Iako džinovske snage i dosta okretan za svoju težinu, Džejs je bio manje brz od Džordžijanca i u nekoj drugoj situaciji ne bi bio nepobediv. Ali s puškom uperenom u leđa Dok je bio u teškom položaju. Nije, međutim, smeo dopustiti da mu taj mladi medved polomi kosti, jer bi u tom slučaju izgledi za bekstvo bili jako umanjeni. Pošao je korak napred, isturajući levu ruku i vrebajući priliku za „svong” udarac u potiljak. Džejs se međutim nije zamajavao mahanjem pesnicama, već je pošao napred ruku raširenih za medvedi zahvat. Dok se eskivirao ulevo, a kada je Džejs pošao za njim, sagnuo se, provukao se ispod njegovih ruku i pre nego što je Džejs stegao zahvat, zadao mu udarac u bradu i levu slepoočnicu.

Mladi džin se zatetura i urliknuvši jurnu kao podivljali bik. Holidej je ustuknuo nekoliko koraka i glumio da će pokuši isti trik. Kada je Džejs munjevito sklopio ruke da ga zgrabi, on se trgao nazad i poskočivši uvis zadao Džejsu udarac petom u predeo bubrega. Džejs jauknu i pade na kolena.

Dok uzmače da bi dobio na prostoru, ali mu je u istom trenutku Ralf Stivenzon zadao udarac kundakom u potiljak. Udarac nije bio previše jak, ali je Dok od njega zastao ošamućen.

– Nećemo tako, huljo kockarska – viknu stari. – Moj sin Džejs ne zna te trikove.

Urliknuvši Džejs skoči i dočepa ošamućenog Doka. Ovaj oseti da je dignut s poda i bačen kroz vazduh. Pad nazad na pod i udarac glavom još su ga više ošamutili. Kao kroz maglu video

je nejasne konture Džejsovih ruku koje su se pružale prema njemu. Pokušao je da izmakne izvan njegovog domašaja, ali ga je cev Ralfove puške gurnula napred. Zatim su ga Džejsove ručerde dograbile i podigle kao džak slame. Dok je pokušao da pruži ruke i uhvati se za Džejsova ramena, ali mu to nije uspešlo. Iako ošamućen, znao je da ako bi ga sada Džejs tresnuo o pod, s njim bi bilo svršeno.

U tom trenutku spolja se začuo neki povik i bat trčućih koraka. Holidej nije video ništa sem plafona iznad sebe, ali je osetio da stisak Džejsovih ruku malo popušta.

– Ko ti je dozvolio da uđeš ovamo, Džodi? – odjeknuo je Ralfov glas. Bat koraka je utihnuo, a onda je u prostoriji jasno odjeknuo glas mlade žene – Dva konjanika se približavaju iz pravca izvora, oče.

Džordžijanac oseti da je spušten nešto niže, ali je stisak Džejsovih ruku bio još čvrst.

– Jesi li sigurna, devojko? Dva čoveka, kažeš?

– Jasno sam ih videla, oče. Jedan je krupan kao ovaj koga držite ovde, a drugi je sitan i prljav.

Za trenutak je zavládala tišina, a onda je Ralf Stivenzon ružno opsovao. Onda mu glas ponovo postade odsećan i smiren – Spusti ga, Džejs. Ja ću paziti na njega. Džodi, koliko su daleko ti konjanici?

– Dve do tri stotine metara, oče, ali dolaze polako kao da ne znaju gde su.

– Tako mi svega, uskoro će znati gde su! Požuri i zauzmi položaj sa tvojim

sestrama! Ti znaš šta treba da radite. Džejs, ti i Rodni odigrajte svoju ulogu!

Džordžijanac je spušten i grubo pritisnut uza zid. Ralf mu prisloni cev puške na bradu. Bacivši pogled u stranu ugledao je Stivensonovu kćerku i bio zapanjen njenom lepotom. Zlatna kosa uokviravala je lice savršeno pravilnih crta. Ličila je na lepoticu iz snova. Vitkog struka i dugih nogu, s leđa obasjana suncem, bila je oličenje zdravlja i netaknute mladosti. Uzana bluza, koja je samo upola pokrivala njene jédre i snažne grudi i crna tesna suknja oko bedara otkrivale su da se navrat-nanos obukla ili je možda bila pripravna na najvreliji dan na svetu.

Onda je nestala iz vidokruga, a Rodni i Džejs trčeci pođoše za njom.

Ostavši sam sa Ralfom Stivensonom, Dok nije imao vremena da razmišlja o tome kako ga je Džodin iznenadni dolazak bar privremeno spasao, jer ga je starac prinudio da pređe preko oda-je do zadnjeg prozora. S tog mesta, s puškom prislonjenom uz glavu, video je Džodi koja je još trčala, skidajući u trku oskudnu odeću sa sebe. U trenutku kada je stigla do tri brvnare, na vratima svojih koliba pojavile su se Brajdi i Ketí. Džodi im je nešto doviknula i one odmah šmugnuše unutra, da bi se trenutak kasnije pojavile potpuno nage. Zatim su, uhvativši se za ruke, sve tri pošle preko širokog proplanka. Od Rodnija i Džejsa nije bilo ni traga, a isto tako ni od pridošlih konjanika.

– Ako samo pisneš, Holideje, mrtav si. Ćuti i gledaj – naredi mu Ralf.

Dok nije imao izbora. Poslušao je i njegov pogled ostao je prikovan za tri

nage devojke, koje su graciozno hodale proplankom.

* * *

Tom Druri je prvi ispred sebe ugledao nage žene i zaustavivši konja rekao pri-
gušeno – Time, vidiš li i ti ono što ja
vidim, ili ja imam priviđenja od sunča-
nice?

Dojahavši do vrha stepenastog prevo-
ja, Makri, koji je jahao za njim, našao
se pred izduženim proplankom s jed-
nom velikom kućom, tri male brvnare
i šatorom, koji su okruživali prostor
dovoljan za vojnički egzercir. Ruka mu
se spustila na dršku revolvera kada je
stao pored Drurija.

Stotinak metara od njih stajale su
Brajdi, Džodi i Ket Stivenson, nage i
kao okupane blistavim sunčevim zraci-
ma. Njihale su se napred-nazad, njihove
dugačke kose leljale su se, pokrivajući
od sunca preplanula ramena, a njihovo
pevanje prijatno je gotalo sluh dvojice
zaprepašćenih nezvanih posetilaca.

– Šta je sve ovo, do vraga? – uzviknuo
je Makri i mada nije skidao pogled s tri
žene, izvadio je revolver.

Tom Druri se nespokojno osvrnuo oko
sebe, ali pošto je ustanovio da sem njih
na proplanku nema nikoga, zviznuo je
otegnuto kroz zube.

– Poželeo bih nešto ovako za sebe,
Time – rekao je oduševljeno. – Nije
važno da li sanjam. Važno je da mi se
dopada.

– Ne zaboravi onu dvojicu krupnih
ljudi – upozori ga Makri. – Njihov trag
vodi pravo ovamo.

Za trenutak je Drurijev pogled postao
ozbiljniji, ali je glasno pevanje žena po-

novo privuklo njegovu pažnju. Brišući
usta rukavom, dotakao je konjske sapi
petama i poterao ga, ne obazirući se na
Makrijeva upozorenja.

Videvši ga da jaše prema njima, Džo-
di, Brajdi i Ket su se razdvojile i počele
mahati, pozivajući ga da priđe bliže.
Drurijeve oči su planule strašću i celo
telo mu je počelo podrhtavati od uzbu-
đenja. Makri je ponovo povikao za njim,
ali Tom Druri više nije čuo svog kompa-
njona. Zaustavio je konja kada je prišao
blizu Džodi, pleneći požudnim pogledom
njene nage udove i osmeh na njenom
prelepom mladom licu. U čitavom svom
životu nije ovako nešto doživeo.

Kada je zaustavio konja, a mlada žena
nije ni pokušala da pobegne, Druri je
nastavio da je guta pogledom, dišući
teško od uzbuđenja i ne misleći više na
eventualnu opasnost.

– Hej vi, vi ste prave lepotice, devojke!
– rekao je. – Kažite mi da ovo nije san i
da me nije sunce udarilo u glavu!

Osmeh na Džodinim usnama bio je i
dalje mio i pun dobrodošlice i ona je,
stojeći ispred njega, ponovo počela da
se njiše. Pošto nije ništa odgovorila,
Druri kliznu iz sedla, namesti bolje opa-
sač i obrisa znojave šake o prsa košulje.
Kada je stigao na par koraka od devoj-
ke i kada su mu se ruke pružile prema
njoj tišinu je prolomio jedan jedini pu-
canj puške.

Druri je zastao u mestu kao da je na-
išao na zid i ruke su mu klonule. Udar
metka okrenuo ga je tako da je mogao
da vidi Tima Makrija s revolverom u
ruci kako pokušava da umiri svog ko-
nja. Makrijevo lice izražavalo je strah.

Slabim glasom Druri uzviknu – Time! Šta...

Zatim su mu noge poklecnule i mlaz krvi potekao je iz rane na čelu i oblio mu lice. Pao je na stranu i okrenuo se na trbuh. Pružio je ruke i prstima zagrabio prašinu.

Makri je užasnut stajao i gledao kako se Druri nekoliko puta grčevito trgao, a onda umirio, lica zagnjurenog u prašinu.

Ne obraćajući pažnju na Makrijev revolver, tri mlade žene su se ponovo okupile i stale da ga gledaju. Ali Makri više nije imao oči za njih. Mislio je panično samo na to kako da preživi. Smrknutog pogleda češljao je šumu koja je okruživala proplanak, ali tamo nije video ni traga od strelca.

A onda se začuo glas

– Baci revolver mister, ili ćeš dobiti isto ono što je tvoj drug dobio.

Glas se čuo s desne strane, ali kada se Makri okrenuo u tom smeru, video je samo kamenje i stabla drveća. Sunce mu je sijalo u teme, a na proplanku je vladala sablasna tišina. On ustuknu i povuče konja još nekoliko koraka unazad. Onda isti glas ponovo odjeknu – Pogodićemo te pre nego što stigneš do puta, mister. Učini kao što ti kažem.

Makri počeo da žmirka od sunca koje mu je peckalo oči. Ništa od ovoga nije mogao da poveruje: nage žene, Tom Druri mrtav na zemlji, a i njemu prethodi smrt ako se samo makne. Pa ipak, mislio je da postoji neka šansa da pobegne ako okrene konja i naglo ga potera u trk. On i Druri suviše se brzo upali u klopku, bili su previše samouvereni i

oslonili su se na činjenicu da su uvek znali da iskoristite pravu šansu.

Onda je Džodi progovorila

– Kada moj brat kaže da će vas ubiti, on to zaista i misli.

Makri ponovo pogleda prema devojkama. Bio je zaprepašćen njihovom ravnodušnošću prema mrtvom čoveku koji je ležao nedaleko od njih.

– Vaš brat? – upita začuđeno.

– Postupaćemo prema vama lepo, ako nam ne budete pravili neprilike – nastavi devojka. – Možda ćete nam trebati.

Makri se zagleda u nepomično i krvavo Drurijevo telo. Niz kičmu mu je zamilela jeza.

– Možda ću vam trebati? – ponovio je promuklo, ne prepoznavajući sopstveni glas.

Džodi pokaza rukom na svoje sestre – Nama trima. Otac će vas ispitati i možda ćete mu se više dopasti od onog drugog čoveka.

Makri obrisa lice, ali je već u sledećem trenutku ponovo bio obliven znojem. Još uvek nije bilo znaka od čoveka koji je ispalio hitac.

– Vaš otac? – upitao je da bi dobio u vremenu, nadajući se da će mu se ukazati mogućnost za bekstvo. Ako bi je ugledao sigurno bi pokušao sreću.

– Ovo je posed našeg oca, a mi smo njegova pastva. Sve što nam treba za potpunu sreću mi imamo. Zar nećete odložiti revolver i dopustiti nam da vam sve to pokažemo?

Makri je malo podigao cev kolta i Džodino raspoloženje se naglo promenilo – Ako nećete, bićete mrtvi. Sklonite revolver! – glas joj je postao oštar i zapovednički.

Makri liznu usne i okrenuvši se u sedlu ponovo pretraži pogledom šumu. Tek tada su se pojavili Džejs Stivenson i Rodni Kobit, obojica s uperenim puškama. Makri tiho opsova.

– Ne želimo da te ubijemo, mister – doviknu mu Rodni. – Možda ćeš nam biti potreban.

– Ubili ste mog prijatelja – dobaci mu Makri.

– On nam nije bio potreban – glasio je kratak odgovor.

Makri ponovo zatrepta očima i pažljivo osmotri tri mlade žene. Jedino što mu se u dosadašnjem zbivanju činilo stvarnim bio je Drurijev leš. Onda se priseti kako se sve brzo odigralo: samo jedan hitac, tačno usred Drurijevog čela.

Odbacio je revolver i pre nego što je oružje palo na zemlju, Džodi, Brajdi i Ketu su se okrenule i udaljile.

– Hej, čekajte malo! – povika Makri.

Ali tri mlade žene nisu se obazirale na njega i produžile su da se udaljavaju. Kada je svaka od njih ušla u jednu od brvnara, Makri se ponovo okrenuo u sedlu. Trgao se kada je opazio da su se ona dvojica s puškama približili na desetak metara od njega.

– Sjaši! – naredi mu Rodni.

Makri ga bez reči poslušao. Džejs podiže sa tla njegov revolver i zadenu ga sebi za pojas. Rodni priđe i položi Makriju ruku na rame. Makri je stresao njegovu ruku, ali mu je Rodni stavi ovaj put čvršće. Zureći uplašeno u Rodnijeve ledene, vodnjikave oči, Makri oseti kako mu se rame ugiba pod snažnom rukom.

– Dobro, dobro – zacvileo je. – Lakše, ne protivim se!

– Onda pođi u kuću – reče Džejs i pokazao prema velikom zdanju na drugom kraju proplanka. Prolazeći pored Drurijevog leša on šumno proguta vazduh. Ceo ovaj događaj izgledao mu je kao nešto što nema veze s zdravom pamću. Onda pomisli na visoku devojkicu s kojom je razgovarao. Do vraga, nije u svom životu video lepšu!

– Eto, to je ono najglavnije – rekao je Ralf Stivenson. – Imaš desetak minuta za razmišljanje, a posle toga hoću da čujem tvoj odgovor. Ali upozoravam te da neću trpeti podvale i laži i ako prekršiš reč mi ćemo te ubiti.

Saslušavši starčevo izlaganje, Makri se glupo zagleda na drugu stranu prostorije, prema Holideju. Kada su ga doveli u kuću i kada je video Džordžijanca, poželeo je da ga ubije. Ali sada, pošto je saznao šta se događa u ovom logoru, njegova mržnja prema ovom bila je potisnuta u drugi plan.

– Je li ovo stvarno, Holideje? – upitao ga je.

– Jeste – odvrati Dok kratko.

Obojica su dobili po čašicu viskija od kukuruza i Džordžijancu je još goreo želudac od tog pića. Ovde su i ljudi i piće, pomislio je, sličnog kvaliteta.

– Ne mogu da verujem – protestovao je Makri. – Džejk Trejvis je bio ovde?

– „Bio”, to je prava reč – odgovori Dok.

Makri obrisao znoj s nausnice i ozbiljno pogleda starog Stivensona.

– Zašto baš ja? – upitao ga je.

– Ti si naišao – odgovori mu jednostavno Ralf.

Makri se zavalio u stolicu, opušten pod dejstvom pića. Osmehnuo se i pokazao prema Džordžijancu.

– Mi nismo slučajno naišli, Stiven-sone. Došli smo ovamo da pronađemo ovog nitkova i prospemo mu creva.

– Možda će ti se pružiti prilika za to – odvrati Stiven-son. – Ovde je potreban samo jedan od vas dvojice. Drugome, naravno, neće biti dopušteno da ode i ispriča o našim planovima.

Makri se pobedonosno iscerio na Holideja

– Ako mi se bude pružila samo jedna prilika, Holideje, ubiću te.

– Verujem – odvrati Dok. Tokom tog razgovora on je kroz prozor posmatrao kako je Rodni odveo Makrijevog i Drurijevog konja. Pošao je pravo do kraja proplanka i nije se vratio oko pet minuta. Stoga je Holidej računao da bi, trčeći, stigao do konja za jedan minut, ako bi znao gde se nalaze.

– Daj našem gostu još jedno piće, Džejs – reče Ralf. – Onda ćemo ga ostaviti da razmisli. U međuvremenu, Holideje, i ti razmisli!

Džordžijanac se zavalio u naslon stolice i prekrstio ruke. Razmišljao je o tome kako je Ralf Stiven-son načinio niz pogrešaka. Jedna je bila što je Trejvis zakopan na putu za Perin Dam i što su Rodni i Džejs ostavili tragove za sobom. Jer kako drugačije objasniti da su Makri i Druri našli ovu đavolju rupu? Sem toga, on je mnogo zavisio od vernosti svojih kćeri, a Holidej je oduvek smatrao da žene najpre vode računa o sebi, a tek posle o drugima. Prema tome, moglo se očekivati da će stari Stiven-son napraviti još pokoju grešku.

Rodni i Džejs izadoše, a Ralf Stiven-son zastade na vratima, naizgled potpuno miran. Pošto ga je duže vreme posmatrao, Tim Makri ga upita – Video sam tri žene, Stiven-sone. Jesu li to te iste?

– Jesu. Bićeš negovan bolje nego ikada u životu i kada ispuniš svoj deo sporazuma bićeš isplaćen zlatom i krznima i pušten da odeš.

Bandit je to prihvatio klimanjem glave, a onda pogledao Džordžijanca – Zašto ti to nisi prihvatio, Holideje? Zar ti se one žene ne dopadaju?

Dok se neprimetno osmehnu.

– I sama pomisao na njih me izludi, ali ja cenim svoju kožu.

– Bojiš ih se? – podsmehnu se Makri.

Dok odmahnu glavom pa pokaza prema starom Stiven-sonu

– Ne, ali se bojim ovog čoveka, njegovog luckastog sina i njegovog najamnika. Kada bude dobio ono što želi, Stiven-son će te ubiti.

– Možda ću odlučiti da zauvek ostanem ovde, Holideje. Zašto bih želeo da odem s obzirom na to šta mi se sve ovde nudi?

– A možda ti o tome nećeš moći da odlučuješ.

Makri baci pogled ka Stiven-sonu. Starac polako priđe i stade u čelo stola.

– Imaš moju reč – reče – da ću te posle izvesnog vremena pustiti da odeš. A sada, pošto si imao dovoljno vremena za razmišljanje, hoću odgovor.

Makri se zavalio u stolicu i zadenu palčeve za pojas

– Mister, dobili ste novog saradnika.

Ralfu sinu lice i on pozva Džejsa i Rodnija, koji odmah udoše u prostoriju.

– Čuli ste? – upita ih Ralf.

Obojica zaklimaše potvrdno glavom.

– Onda ostaje samo da se otarasimo Holideja. Mislim da bi to mogao učiniti naš novi prijatelj. Šta kažete na to?

– Da li je za to sposoban? – upita Džejs.

– Videćemo – odvrati njegov otac i pogleda Makrija. – Ti mrziš Holideja, je li tako?

– Potpuno ste u pravu, mister.

– Onda ćemo ti dopustiti da ga ubiješ. Po onome što si rekao shvatio sam da si dobar na revolveru.

– Malo ima boljih – pohvali se Makri.

– A spretan si i u pesničenju?

– Znam da se borim.

Stari Stivenson ponovo zasija od zadovoljstva. Prišao je vratima i pogledao napolje. Rodni povede Makrija, a Džejs Holideja.

Kada su izišli, Ralf pokaza na ivicu proplanka.

– Idemo tamo, Makri. Hoću da dokažeš koliko vrediš. To će ti pomoći i kod žena, jer one, kao i ja, žele pravog muškarca, takvog kakav je moj sin i kakav je Rodni mogao biti.

Rodni povede Makrija do ruba proplanka, a Džejs Doka. Zatim Ralf pozva kćeri i kada su one, oskudno odevene, došle, starac objavi

– Borićete se do smrti, Makre i zato nemoj izgubiti. Kada ubiješ ovog uljeza postaćeš jedan od nas.

Makri radoznalo pogleda Džordžijanca. Ovaj mu mirnim glasom reče – Kad završiš svoju ulogu, oni će te raskomadati, Makri. Ali udruženi još uvek imamo neku šansu.

– Uzmičeš, uzmičeš? – podsmehnu mu se bandit i Dok rezignirano slegnu ramenima.

Ralf Stivenson glavom dade znak Makriju i ovaj krenu ispruženih ruku. Džejs i Rodni su stajali po strani, naslonjeni na puške. Trenutak kasnije bandit je nasrnuo na Džordžijanca. Holidej se sagnuo i izbegao strahoviti udarac, a istovremeno zadao protivniku kratak direkt u lice. Makri ponovo nasrnu i opet s istim rezultatom. Holidej je tako u nekoliko mahova odbio Makrijeve nartaje, ostajući uvek van domašaja njegovih ruku, sve dok Makri nije razjareno povikao – Sto mu gromova, Holideje, raskomadaću te!

– Nisi ti sposoban za to – odvrati mu Džordžijanac.

Ponet nekontrolisanim besom, Makri ponovo nasrnu. Ovaj put mu Dok nije uzmakao već je oštrim udarcem leve ce zadržao Makrija u mestu. Bandit je žestoko opsovao i kao zver se bacio na njega. Holidej ga je pustio da priđe, sagnuo se i čelom ga pogodio u bradu. Makri pade levom stranom lica na kamenito tle i razbi obrvu. Krv linu.

Posmatrajući ga dok je ovaj pokušavao da ustane, Dok se obrati Ralfu Stivensonu

– On je obična budala.

U očima starog Stivensona planu bes. On priđe ošamućenom Makriju i udari ga nogom u stomak. Jauknuvši, Makri je ponovo pao, a onda ga je Džejs digao sa zemlje i postavio na noge. Sve tri mlade žene gledale su samo u Holideja.

Držeći Makrija da ne padne, Džejs se obrati svome ocu – On nije ni nalik

Trejvisu i Holideju. Moraš ponovo da razmisliš, oče.

– Ne – grmnu Ralf Stivenson. – Već sam doneo odluku. Ne verujem Holideju i nikada mu ne bih mogao verovati. Ovaj slabić će ipak zadovoljiti naše potrebe. Donesi njihove revolvare!

Krv je curila niz Makrijevo lice dok je gledao razgnevljenog Stivenzona.

– Uhvatio me je na prepad – pravdao se, stenjući. – Ali mogu da ga pobedim.

– On će te pojesti za doručak, mister – zarežao je Ralf. – Ne želimo da te toliko izdeveta da se mojim devojkicama smući kada te pogledaju. Očisti se i uredi, a onda ubij Holideja!

Starac se okrenuo ka svojim kćerima i pošto ih je izvesno vreme zamišljeno posmatrao, upitao je – Hoće li vam pobednik odgovarati?

Džodi je pogledala najpre Makrija, a zatim Džordžijanca. Kada se njen pogled ponovo vratio na Makrija, uglovi usana su joj se zategli u podrugljiv osmeh – Ono što mora biti, tata, neka se desi što pre. Već je bilo suviše mnogo odlaganja. Uzećemo pobednika i obavicećemo s njim ono što treba, ali momci bi ubuduće morali bolje da pripaze na slučajne prolaznike. Jer kako nas je Džejk Trejvis našao, a zatim Holidej i na kraju ova dvojica? Šta je to krenulo naopako?

– Mnogo šta je krenulo naopako – odvrati joj otac. – Ali neće više tako biti, kunem ti se!

– Nadam se da neće, oče – složila se Džodi. Prizvuk njenog glasa naterao je Ralfa da se namršti.

– Šta to znači? – prasnuo je na nju.

Džodi se isprсила i bujne grudi zategle su svilu njene pripijene bluze.

– To znači, tata, da želimo da se ovo već jednom završi. Mi ti pripadamo i ponosne smo što ćemo biti začetak tvog naroda. Donećemo na svet sinove po tvom uzoru i tvom liku, ali to mora biti brzo.

– Ili? – povika njen otac.

Džodi pokaza rukom na Ketu i Brajdi

– Ili će, oče, Ketu postati još nervoznija, a Brajdi neposlušnija. Ti si nam mnogo obećao, ali se ništa nije desilo.

– A ti? Šta je sa tobom? – planu nanovo Stivenson.

– Ja sam tvoja kći oče, ali ja sam takođe i žena.

Ralf Stivenson podiže ruke i lice mu obli crvenilo – Zar ti je požuda udarila u glavu devojko? – upitao je i kao da je gnev u njegovom glasu splasnuo.

Džodi odmahnu glavom i sunce zablista na njenoj dugačkoj kosi – Ti si ohrabrivao naše želje, oče, i mi hoćemo da ih što pre ispunimo. To je sasvim jednostavno. Neće više biti paradržanja i odlaganja. Daj nam našeg muškarca i završimo s tim. Ostalo će već uslediti samo po sebi.

Ralf Stivenson napući usne i promrsi kletvu sebi u bradu. Onda je ponovo pogledao u nebo, kao da otuda traži nadahnuće. Rodni Kobit je zurio u Džodi, ali u njenim očima je za njega bilo samo prezira. Zatim je ona pogledala Holideja i slab osmejak je zaigrao na njenim usnama. Ralf Stivenson je primetio taj osmeh, namršito se i ponovo naredio Džejsu da donese revolvare, a onda otpratio Makrija dvadesetak metara dalje niz proplanak. Zatim je uperio pušku na Makrija i rekao – Očisti krv s lica i spremi se.

Makri uperi pogled u Džordžijanca
– Svega mi na svetu, Holideje, ubiću te!

Dok nije obraćao pažnju na njega. Džejs daje Makriju i Doku njihove revolvere. Onda ostade kraj Makrija, uperivši pušku u njega – Rodni će paziti – reče mu – da ni Holidej nešto ne izvede. Kada tata da signal, potegni i pucaj. Ako promašiš, produži da pucaš dok jedan od vas dvojice ne bude mrtav. Jesi li razumeo?

Makri obliznu usne i nesigurno potvrdi klimanjem glave. Onda Ralf Stivenson negde na polovinu rastojanja između učesnika dvoboja i klimnu glavom.

Makrijeva ruka munjevito se spustila ka revolveru. Trzaj je bio brz i neprimećan i oružje je prosto izletelo iz futrole. Džordžijanac je za to vreme gledao Makrija u oči i u njima nije video ništa sem zlokobne mržnje. On lično nije želeo da ubije Makrija, ali nije, takođe, želeo da dopusti ni da ta budala ubije njega. Kada je Makrijev revolver poleteo nagore, Dokova ruka se munjevito ispružila i potegla kolt. U poslednjem trenutku Makri je skočio korak u stranu, a Džordžijanac je ostao nepomičan kao stena. Prasak jednog jedinog hica prolomio je tišinu. Niko od posmatrača nije se ni maknuo.

Onda je Tim Makri posrnuo i ruka s revolverom mu je zadrhtala. Koraknuo je nazad, onda još malo, i odjednom mu je revolver ispao iz ruke. Noge su mu zaklecale i on pade na kolena. Tek tada se na grudima njegove košulje ukazala crvena mrlja, koja se naglo počela širiti. Podigao je ruke da bi pritisnuo ranu i bez glasa pao licem prema tlu.

Ralf Stivenson je izmenjao poglede s Rodnijem i Džejsom pre nego što se obratio Doku – Nijedan od mojih ljudi nije tako brz, Holideje. Sada si nam dvostruko dobrodošao. Ali, upozoravam te: neću više nikakvih neprilika! Ako bude potrebno, narediću da te vežu.

Džejs je pošao napred i uzeo Doku revolver iz ruke. Pod pretnjom uporednih pušaka, Dok i nije imao izbora do da preda oružje. Nije mu bilo žao Makrija, ali nije želeo da ga ubije. Ove hulje naterale su ga da to učini i mada je toliko puta u samoodbrani potezao revolver, od ovog ubistva osećao je gorčinu u ustima.

– Da znate da vam ovo neću zaboraviti – rekao je.

Ralf Stivenson se namrštio, a Džejs ga je kratko pogledao. Rodni Kobit je prišao Doku i udario ga puškom po slepoočnici. Kada je Džordžijanac pao, starac je zadovoljno progundao u znak da odobrava Rodnjev potez i okrenuo se svojim kćerima – Budite spremne za njega kad se osvesti i kad ga uredimo. Kako ćete ostvariti vaš zadatak, to je vaša stvar, ali ne želim da vidim nijednu od vas, niti njega sve dok to ne bude obavljeno. Makar trajalo sedmicu ili ceo mesec. Jeste li me čule?

Sve tri devojke klimnuše glavom i udaljiše se. Rodni bez napora podiže Holideja i prebaci ga preko ramena. Sledeći Ralfa i Džejsa, uputio se prema velikoj zgradi.

Kada je šerif Džon Teri poveo poteru niz uzani puteljak ka izvoru bilo je već kasno popodne. Uprkos činjenici da su njihove rezerve vode bile davno iscrpe-

ne i da je bistra voda u izdani izgledala primamljivo hladna u senci visokih stena, Teri je zadržao svoje ljude.

– Pazite – opomenuo ih je. – Moguće je da su nas videli kad smo dolazili preko pustinje. Kad smo već stigli dovde, nemojte da sada nešto zabrljamo.

Mladići su zastali iza njega, gutajući izvor žudnim pogledima. Posle toliko prašine i sunčane žege svi su želeli samo da se bace u lokvu i da se u njoj kupaju sve dok voda iz njih ne izvuče svu vrelinu. Ali su tokom dugotrajnog jahanja počeli da uvažavaju šerifa, uverivši se da dosad nije načinio nijednu grešku.

– Izgleda da u okolini nema nikoga – primeti Watson.

– Videćemo – odvrati šerif.

Sjahao je, dodao vođice Watsonu i poguren pošao polako niz padinu, držeći revolver u ruci. Čak i kada je stigao do izvora, šćućurio se u senci i dobro osmotrio ogoljeni teren oko njega. Žarka vrelina pritiskala ga je i gušila, izvlačeći po njegovoj koži poslednje kapi znoja. Obrisaio je dlanove o prsa košulje i čvršće stegao revolver u ruci. Duboka tišina koja je vladala ispunjavala ga je nespokojsvom kakvo do tada još nije osetio.

Ostao je tako u zaklonu stene nekih pet minuta pre nego što je oprezno ustao i izašao iz zaklona, očekujući da ga svakog trenutka može iznenaditi kuršum. Ali stigao je do ruba izdani a da ga ništa u tome nije sprečilo. Klekao je i pažljivo primeo šaku vode usnama. Progutao je gutljaj i prijatna hladnoća razblažila mu je suvoću grla. Odahnuo je od zadovoljstva. Okrenuvši se, pozvao je mladiće i

kad su se oni bešumno uputili njegovim tragom jedva je uspeo da se uzdrži a da ne klikne od zadovoljstva, jer ako je jahanje njemu bilo teško, njima je padalo još teže.

Mladi članovi potere su se napili i napunili čuture vodom, pa je cela grupa ponovo uzjahala u boljem raspoloženju i blistavih očiju. Za to vreme šerif je osmatrao okolinu. Koliko je mogao da vidi, predeo iza izvora bio je pust, kamenjem prošarana i od vrelog sunca ispucala ravnica. Skrenuo je pogled na drugu stranu izvora i ugledao tragove konja koji su vodili prema nekom žbunju. Vodeći za sobom konja, popeo se do najviše tačke puta i izbio na jedan plato. Put je dalje zatvaralo gusto žbunje iza kojeg se uzdizala visoka šuma.

Očekujući ostale da pristignu, Teri je pregledao teren i našao tragove više konja. U stvari, kada je bolje pogledao, učinilo mu se da je u poslednje vreme taj put koristilo nekoliko konjanika.

Pokazavši to ostalima, šerif reče – Ne znam šta je pred nama, ali oni nitkovi su sigurno prošli ovuda. Šta su naumili i gde su mislim da ćemo ubrzo saznati. Ostavićemo konje ovde i nastaviti pešice. I držite oči širom otvorene!

Niko se nije protivio. Pošto su privezali konje u hladovini, mladići krenuše. Ostatak puta bilo je teško pratiti jer je vodio najpre u jednom, pa u drugom pravcu, a s vremena na vreme i u krug. Vrućina je postala skoro nepodnošljiva i kada je Teri konačno izašao na čistinu gde ga je zapahnuo svež povetarac, samo što nije kriknuo od oduševljenja.

Ali umesto toga bacio se na tle i zagledao se prema brvnarama i jednom

šatoru na drugom kraju proplanka. Kao po komandi, i ostali su bez reči plegali na tle i tišina je vladala sve dok Luk Watson nije rekao – Mislio sam da ovde nema ničega sem zmijsa i stena, Džone. Otkud sada ovo?

– Brvna u zidovima još su bela, tako da mislim da su zgrade tek nedavno podignute. Čemu služi šator, nemam pojma. Vidite li dim?

Vatson klimnu glavom. Iz dimnjaka velike brvnare dizala se spirala gustog dima. Teri je počeo puzati napred sve dok mu glava i ramena nisu izvirivali iz žbunja. Ali kada je hteo da ustane i izvidi teren dalje napred, s druge strane proplanka prema njima je pošao neki visok čovek s puškom u ruci.

Teri je šmugnuo nazad u zaklon u nadi da nije primećen, ali je onaj čovek odjednom zastao i počeo zuriti u njihovom smeru. Teri glasno opsova a Watson reče – Ovoga do sada nisam video. U svakom slučaju to nije ni Druri ni Makri.

Teri pritisnu Watsona na tle, jer je nepoznati pošao prema njima. Ostao je skriven sve dok Rodni Kubit nije stigao na dvadesetak metara od njih, a onda je izašao iz žbunja i namerno otkrio šerifsku zvezdu, koja je blesnula na suncu. U ruci je držao revolver i prsti su mu nervozno podrhtavali. Na čelu su mu se presijavale graške znoja.

Rodni Kubit zastao je u pola koraka, držeći i dalje pušku na gotovs. Obojica su ćutali.

Da bi podržao Džona Terija, Luk Watson je izišao iz žbunja, a, jedan po jedan, njegov primer sledili su i ostali. Teri je video da je Kubit prešao pogledom pre-

ko članova potere, ali na licu mu se nije opazalo da je to na njega ostavilo neki utisak.

– Tražimo dvojicu ljudi, koji su jutros dojahali ovamo – obrati mu se Teri.

– Ja sam šerif iz Smitauna i nameram da tu dvojicu odvedem u grad radi suđenja.

Kubit i dalje nije reagovao, sem što je okrenuo cev puške prema Teriju. Šerif oseti da ga podilaze žmarci, jer ga je prazan pogled Kubitovih očiju opomenuo da ovaj njegove reči nije shvatio ili nije hteo da shvati.

Tada je progovorio Watson

– Ne želimo kavgu s vama, mister. Bićemo vam zahvalni ako nam pomognete.

Kubitov prst kliznuo je na okidač i on žmirnu očima.

Hal Bitson promuklo došapnu – Pazite, šerife, ovaj je opasan kao zvečarka.

– Vi ostali ostanite u zaklonu – odvrati Teri i koraknu napred.

Puška u Kubitovim rukama je poskočila. U poslednjem trenutku, videvši drhtaj Kubitovog prsta na obaraču, Teri se baci u stranu, doviknuvši ostalima da paze. Watson se baci na drugu stranu i Kubitov kuršum prosvira mu pored ramena. Dok je padao i kotrljao se, čuo je iza sebe prodoran jauk. Jedna oštra grana zaparala mu je vrat, ali on nije obraćao pažnju na to, koprcajući se u žbunju da načini više mesta za sebe. Pošto je nogama raščistio dovoljno prostora da bi se mogao slobodno kretati, podigao je revolver. Ali pre nego što je opalio, preko njega je u trku preskočio Linus Bitson da bi ga na čistini pogodio u prsa hitac iz puške Rodnija Kubita.

Videvši da je Bitson pao, Watson je pokušao da ustane, ali je tada nečije teško telo palo preko njega i on je imao samo toliko vremena da dignu ruke i zadrži to telo u padu kako se svom težinom ne bi sručilo na njega. Bio je to Linusov brat Hal.

Sada je svuda oko Watsona plamtela žestoka brza paljba dok se on trudio da se iskoprci ispod krvavog Bitsonovog tela. Video je kako se Džon Teri probija dublje u žbunje i glasno opsova, misleći da to šerif beži pred opasnošću. Ali dok je on tako razmišljao, šerif je prilegao u zaklon iza jednog oborenog debla, a preostala dvojica članova potere pritrčala su do njega da mu se pridruže.

Kobit je i dalje stajao uspravno na otvorenom prostoru, a iz rane na obrazu i ogrebotine na čelu tekla mu je krv. Iz treće rane, visoko na levom ramenu virio je komad polomljene kosti. Watson nije mogao da veruje da je taj čovek još uvek na nogama. Kuršumi su se i dalje zarivali u Kobita dok je Watson zurio u mrtvog Hala Bitsona pokraj sebe. Onda je potražio pogledom njegovog brata Linusa i ugledao ga, licem okrenutog ka zemlji sa polovinom glave raznesene metkom teškog kalibra. Njim ovlada strahovit, nezadrživ bes i on pojuri kroz žbunje do otvorenog proplanka. Kobitove bezizražajne oči okrenule su se samo za trenutak prema njemu i Watson u tim očima pročitao blesak zadovoljstva. Grdosija ispali još dva hica od kojih je jedan pogodio Watsona u prsa, a drugi mu se zario u levo rame. Watson posrnu, prazneći revolver u zemlju, dok je s njegove leve strane i dalje dopirala neprekidna grmljavina revolverskih i

puščanih hitaca. Video je još kako se njegov snažni protivnik zanosi, a onda sasvim lagano počinje da pada. Onda je Watson u prsima osetio žestok bol i oko njega se zauvek spustila tama.

Šerif reče ostalima da prekinu paljbu. Proverio je proplanak, ali nigde više nije video nikoga. – Luk? – povikao je, a onda prošao pored Vila Sekomba i Toma Vajta koji su stajali blede u licu i nemi od šoka i uputio se prema nepomičnom Watsonovom telu. Okrenuo ga je u stranu i ugledao velike rane na njegovim prsima. Onda je počeo da pogleda Hala i Linusa Bitsona. Stao je iznad njih i u očima su mu se pojavile suze. Drhtao je od očajanja što je sve ispalo tako glupo kada su već bili nadomak cilja. Trojica mladih ljudi, koji su se spremno ponudili da mu pomognu, otišlo je s ovoga sveta zlikovački iskasapljeni od jednog suludog pasjeg sina!

Dvojica preživelih članova potere mu se pridružiše. Tom Vajt, koji je bio istih godina kao i Watson, grčevito zajeca.

– Do đavola, šerife, zašto se sve to moralo dogoditi? – upita Vil Sekomb. – Nismo nameravali da pucamo u tog ludaka, zar ne?

– On je prvi počeo? – promrmlja šerif.

– I zamalo što nas sve nije dokrajčio. Jeste li vi povređeni?

– Ne. A ti?

Sekomb turobno odmahnu glavom.

– Nisam čak ni okrznut. Ali Linus, Hal i Luk su mrtvi. Oni nikada nikome nisu učinili nikakvo zlo.

– Bili su dobri i časni ljudi – potvrdi šerif. Rekavši to, krenu ka čistini, a Vajt i Sekomb za njim. Ugledali su tri mlade žene koje su iz svojih brvnara

trčale prema velikoj kući. Uletele su kroz vrata pored jednog čoveka isto toliko velikog i naizgled snažnog kao onaj koga su maločas ubili. Zatim je do vrata prišao i Ralf Stivenson i stisnutom pesnicom zamahao iznad glave... Bio je to izraz negovog očajanja, ali i ljutnje i mržnje. Teri i njegova dva saradnika izmenjaše zabrinute poglede. Onda Vajt reče – Šta ovo treba da znači, šerife? Nikada nismo čuli da se o ovom mestu nešto priča.

– Ni ja – odvrati šerif.

Vrata velike kuće su se uz tresak zatvorila i ponovo je zavládala tišina. Teri podiže pogled i obrisa znoj s čela.

– Sve ovo je vrlo čudnovato, šerife – javi se Sekomb. – Mislite li da je čovek koga smo ubili možda štitio ove žene?

– Od čega? – ljutnu se Teri. – Ja sam revolver držao spušten pored tela, a on je u ruci držao uperenu pušku. Pri tome je morao videti da ne mislim da mu nanese nikakvo zlo. Uostalom, rekao sam mu da sam šerif, je li tako?

– Možda su to neki banditi – umeša se Vajt. – Nismo ni videli Drurija i Makrija, je li tako? Možda su oni ovamo namerno došli znajući da će biti prihvaćeni. A kada ste vi, šerife, rekli ko ste i kada ste pokazali značku taj ludak je počeo da puca kao mahnit.

Džon Teri je dosta dugo razmišljao o Vajtovim rečima, a onda odrečno odmahnuo glavom – Ne. Kada bi Druri i Makri bili s njima, oni bi se svakako umešali u borbu. Ima tu nešto drugo, nešto đavolski čudno i, svega mi na svetu, ja ću saznati šta se ovde događa. A postaraću se i da smrt trojice dobrih mladih ljudi bude dostojno osvećena.

Sekomb i Vajt izmenjaše poglede – Nećemo se, valjda, boriti protiv žena, šerife?

Teri promumla nešto sebi u bradu, a onda glasno nastavi – Sačekaćemo dok se smrkne, a onda ćemo prići dovoljno blizu da porazgovaramo s njima. Pokušaću da im objasnim šta hoćemo i tražiću da i oni nama objasne šta se ovde događa. Zavisno od toga šta u tom razgovoru saznamo, preduzećemo akciju koja bude potrebna. Jeste li još uvek rešeni da ostanete uz mene do kraja?

Sekomb baci pogled do mesta gde je ležalo Watsonovo telo. Onda duboko uzdahnu – Luk i ja smo štedeli da bismo jednog dana otpočeli prevoznički posao. Računali smo da ćemo za dve godine imati dovoljno da otvorimo teretnu liniju do Perin Dama. Sada je za Luka taj san završen, a ja nemam želje ni snage da to počnem sam. Zato mi nije mnogo stalo hoću li odavde izići živ, ali neko će mi platiti za ono što se Luku desilo.

Vajt se javi svečanim glasom – Ja nisam pravio nikakve planove za budućnost, ali bih voleo da mi se pružila prilika da kroz godinu dana pođem na čuvanje i žigosanje stoke sa Halom i Linusom, ako bi me pozvali.

– Sada te sigurno neće pozvati – reče tužno Sekomb.

– Znam. Zato, šerife, nema potrebe da me pitate ostajem li s vama ili ne.

Ućutali su, svaki sa svojim mislima. Onda se Teri vrati da dovuče tela Hala Bitsona i Luka Watsona i položi ih pored Linusa Bitsona. Koristeći poslednje ostatke dnevne svetlosti, iskopali su plitke grobove, sahranili svoje poginule, a onda odneli stvari i lične predmete

trojice svojih prijatelja nazad do izvora, do mesta gde su ostavili svoje konje. Onda se vratiše nadomak proplanka, ćutke čekajući sumrak.

* * *

Sedeći naslonjen na zid, čvrsto vezanih ruku, Džordžijanac je posmatrao izobličeno lice Ralfa Stivenzona. Naslućivao je da je starac možda prvi put od kako je smislio svoj plan i započeo izgradnju svog naselja, počeo da gubi veru u sebe.

– Onaj čovek napolju je šerif Džon Teri iz Smitauna, Stivensone – upozorio ga je. – Ona budala Kobit pobio je neke njegove ljude.

– A oni su ubili njega – odvrati Stiven-son ljutito.

– Kobit je počeo. Svi smo to videli. Čak i tvoje kćeri.

Džodi, Ket i Brajdi su sedele na drugoj strani velike odaje i od kako su ušle u kuću nijedna od njih nije pogledala Doka, niti je pokušala da razgovara sa njim.

– To nije važno – odbrusi stari fanatik, braneći svog plaćenika. – Oni su bez dozvole prolazili kroz tuđ posed.

– Oni to nisu mogli da znaju – odgovori Džordžijanac. – Nigde nema nikakvog znaka koji bi upozoravao ljude da ne dolaze ovamo, čak i pod pretpostavkom da imate zakonsko pravo na ovu zemlju, u što sumnjam.

– Zemlja je moja – progundā Ralf Stiven-son. – Nameravam da je obradim i kultivišem, da izgradim crkvu i da pomoću mojih kćeri osnujem vrsnu zajednicu. Neću zbog toga da dozvolim da mi neke lutalice pokvare planove.

– Hteli vi to ili ne, Stivensone, planovi su vam već pokvareni. Džon Teri nije od one vrste ljudi koji će nešto ostaviti nezavršeno.

Starčeve oči su ljutito blesnule i od pesnicom pripreti Doku – Neće se on izvući iz ove doline, Holideje. I on i svi njegovi prijatelji umreće ovde. Kunem se da će tako biti.

Dok baci brz pogled na tri zanemele žene. Sve su tri zurile u pod.

– Teri je vrlo bistar i odlučan čovek, Stivensone – nastavi Holidej. – On više neće ništa rizikovati i sigurno se neće uzdati u sreću. Pretpostavljam da će, kada padne mrak, prići ovamo i zadati vam grdne muke.

Stiven-son oštro pogleda svog sina Džejsa i videvši da je ovaj krajnje ozbiljan, reče – Pa šta ako dođe? Zar misliš da ćemo se nas dvojica uplašiti od šake bezvrednih građana?

– I Kobit se nije uplašio – podseti ga Dok.

Stiven-son se lukavo osmehnu – Kobit nije važan. On je odlično obavio svoj posao, baš kao što je bio zaklet da to učini. Kada se ovo završi mi ćemo ga sahraniti s počastima. A sad zaveži, Holideje, jer sam već sit tvog pričanja.

Ralf pređe preko odaje i uzevši Džejsa za ruku, odveo ga je na drugu stranu i tiho razgovarao s njim. Kada se vratio do Holideja bio je nešto bolje raspoložen.

– Sada ćeš videti, Holideje, koliko smo jaki. Mi ćemo te hulje saterati u ćošak i kaznićemo ih za njihovu drskost. Onda ćemo preći na izvođenje našeg plana u vezi s tobom i mojim kćerima.

Dok slegnu ramenima i mirno odvrati – Ne možete me naterati da sarađujem s vama. Zar to ne shvatate?

– One će se pobrinuti da sarađuješ, Holideje, u to ne treba da sumnjaš. To su najljepše devojke koje je čovek ikada stvorio. Ali ako i pored toga uporno budeš odbijao da se pokoriš, šibaću te, dajem ti reč, dotle dok ne budeš počeo da preklinješ za milost. Šibaću te svakog dana, celu sedmicu, ceo mesec, koliko god bude potrebno. Moja zamisao mora biti ostvarena.

Džejs je otvorio vrata i izišao napolje, puštajući poslednje zrake zalazećeg sunca u kuću, a stari Ralf se, pošto je pogledao kroz prozor, vratio da potera mlade žene prema otvoru na podu. Digavši kapak, pokazao je prema podrumu i rekao – Hoću da siđete i da čekate. Videćete da će vam dole biti vrlo udobno.

Džodi i Ketu su sišle u podrum bez protivljenja, ali je Brajdi počela da okleva i da zabrinuto baca pogled na drugu stranu odaje, prema Doku.

Ralf Stivenson spusti svoju tešku ruku na rame svoje najmlađe kćeri i uverljivo reče – Devojko, sve će biti u redu. U najboljem redu! Trejvis nije bio dobar čovek, niti su dobri ovi drugi nevaljalci, koji su se uvukli u našu dolinu. – Odlučnim pokretom poveo ju je niz lestvice, doviknuvši Džodi da dole zapali svetiljku. Okrenuvši se ugledao je Doka kako pokušava da ustane. Zarežavši, jurnuo je preko odaje, zamahnuo puškom i usmerio kundak prema Dokovoj glavi. Dok je eskivirao i kundak udari o zid i prelomi se.

Stivenson ponovo zamahnu puškom i opet promaši, ali ovaj put se Holidej kao opruga izvio i vezanim nogama udario Ralfa Stivenzona u donji deo trbuha. Starac kriknu i pade na pod, a Dok ponovo zamahnu i pogodi ga nogom u vrh brade. Stivenson je zacvileo, pridigao se na koleno a onda pao.

Holidej se s mukom digao na noge i odskakutao do velikog stola. Okrenuvši leđa stolu, spustio se sve dok rukama nije dodirnuo Džejsovu sekiricu koja je celog dana tamo ležala. Trljajući vezanim rukama po oštrici sekire, strugao je veze sve dok nije presekao konopce. Uz dubok uzdah olakšanja skinuo je ostatke konopca s ruku i brzo odvezao noge. Za vreme dok je trljao ruke i noge da bi pojačao cirkulaciju i vratio u udove snagu, Ralf Stivenson se okrenuo. Da bi otklonio opasnost, Džordžijanac je pošao prema njemu, ali ovaj skoči u stranu i s poda dograbi svoju polomljenu pušku. Dok se baci napred, ali je fanatični starac stigao da dignu pušku i primevši polomljen kundak prsima opalio je u magnovenju. Dok oseti kako ga je zrno skoro opeklo po obrazu i odskoči. Odmah zatim pružio se da dohvati starca, ali je Ralf Stivenson pokazao iznenađujuću okretnost i s lakoćom mu je izmogoljio ispod ruku i potrčao prema otvoru na podu. U tom trenutku večernju tišinu je odjednom prolomila brza paljba koja se slila u neprekidnu grmljavinu.

Stivenson uperi polomljenu pušku na Doka i prosikta – Ne prilazi mi, Holideje! Ovaj put neću promašiti!

Dok je to govorio pretrčao je preko odaje i kroz prozor ugledao svog sina

Džejsa kako posrće pod kišom kuršuma. Kada je Džejs pao, starac je očajnički kriknuo i sa suludom vatrom u duboko upalim očima okrenuo se i pošao prema otvoru u podrumu. Nije se ni obazirao na kuršume koji su udarali po vratima i zidovima kuće.

Jedan od mnogobrojnih kuršuma razbio je prozor i okrznuo ga po čelu. On se zateturio i pao na jedno koleno, a u tom trenutku na otvoru u podu pojavilo se lice Džodi.

Otac divljački viknu na nju – Ostani dole devojko! Ja ću dokrajčiti ovu hulju, a onda ćemo početi sve ispočetka!

Drugi hitac pogodio ga je u leđa. Od udara metka on je posrnuo napred i krv iz rane poprskala je blede lice njegove kćeri. Čak i tada, s dve rane na sebi, Stivenson je uspeo da gurne Džodi nazad niz lestvice i da se polako spusti za njom. Kada je iz otvora na podu virila još samo njegova glava, on je prislonio pušku na pod i nanišanio na Doka.

Holidej je shvatio da se mora spasavati i istog časa jurnuo je prema vratima. U međuvremenu pucnjava je napolju prestala i on je bio na pola puta do vrata kada je Stivenson ispalio drugi, a zatim i treći hitac. Osetio je udar vazduha po licu od metaka koji su proletali pored glave. Otvorio je vrata i čuo iza sebe jarosni Stivensonov krik. Okrenuvši se, ugledao ga je kako nestaje niz lestvice.

Iskočio je kroz vrata na čistinu baš kada su Džon Teri i njegova preostala dva člana potere ustali iz zaklona iza opruženog, nepokretnog Džejsa Stiven-sona.

Teri podiže revolver i nanišani, ali Holidej odmah doviknu svoje ime, a onda

skoči u stranu za slučaj da Teri i njegovi pratioci u panici pripucaju. Ali to se nije desilo. Teri mu doviknu – Šta se, do vraga, ovde događa, Holideje?

Džordžijanac više nije čekao. Potrčao je koliko ga noge nose, stigao do Terija i ostale dvojice i gurajući ih, povikao – Brzo u zaklon.

– Do đavola sa zaklonom – odvrati glasno šerif. – Nismo zato došli ovamo.

– Protiv vas su sada samo jedan suludi starac i njegove tri kćeri, Teri! Sačekajte u zaklonu, za ime sveta.

Ozbiljnost u Dokovom glasu naterala je Terija da ga poslušava i pođe za njim. Uхватili su zaklon iza oborenog debla i odatle počeli osmatrati veliku kuću, sve dok u jednom trenutku šerif nije upitao – Šta sve ovo treba da znači, Holideje? I kako ste se vi upetljali u to?

– To je duga priča – odvrati Džordžijanac.

Tada se začula zaglušujuća eksplozija i krov i zidovi brvnare odleteli su u nebo. Tle se zatreslo, pa čak i stabla drveća oko njih, a Teri, Holidej, Vajt i Sekomb kao da su od udara vazduha bili izdignuti s tla.

– Gospode Bože – promuca Vajt zaprepašćeno. Onda je druga, skoro isto tako jaka eksplozija presekla svaki dalji komentar. Nju je propratila treća, a zatim i četvrta, od čega je cela čistina zadrhtala kao da se dogodio zemljotres, sve dok posle nekoliko sekundi cela kamenita padina iznad izvora nije krenula kao veliki odron.

Drveće, žbunje, stenje i kamenje letelo je na sve strane i četvorica posmatrača nisu mogli ništa drugo nego da se čvrsto priljube uz tvrdo tle, čekajući ono

što će neizbežno slediti, a bojali su se da bi to mogla biti samo smrt pod tonama stena i zemlje.

Vreme je sporo proticalo i kao da je protekla cela večnost pre nego što se Džordžijanac usudio da podigne glavu od tla. Leđa su ga jako bolela, ali kada se uspravio na kolena, a odmah zatim i ustao, ustanovio je da su mu svi udovi čitavi. Pogledavši ostale, koji su još uvek ležali skriveni iza debla, rekao je – Završeno je.

Teri podiže glavu. Na jednom obrazu imao je ogrebotinu i mrlju od krvi, ali je inače izgledao nepovređen, a Vajt, uprkos modrici i oteklini na bradi, izgledao je takođe čitav. Ali kada se Dok sagnuo da prodrmusi Sekomba, ovaj se nije ni pomerio. Holidej ga je ponovo prodrmusao za rame i Sekomb tek onda diže glavu i pogleda Doka razrogačenim očima, ispunjenim strahom.

– Ne znam kako i zahvaljujući čemu, ali ostali smo živi – obrati mu se Džordžijanac. – Slobodno ustanite!

Odmakao se od oborenog stabla i obuhvatio pogledom prizor oko sebe. Tamo gde je nekad bila velika brvnara sada se nalazila samo duboka rupa i on se seti kako mu je za vreme razgledanja podruma ispod kuće Ralf Stivenson, pored svežnjeva krzna i vrećica sa zlatom, pokazao i kutije s dinamitom. Shvatio je da je suludi starac skovao plan za ovaj čin uništenja za slučaj da se njegovi planovi ne ostvare i da događaji krenu protiv njega. A to se zbilja i dogodilo. Kubit je poginuo, a zatim je i njegov sin poslat na onaj svet, a on sam je bio teško ranjen.

Zadržao je u tom sudnjem času pored sebe i svoje kćeri, pa, smatrajući da je za njih nastao smak sveta, pripalio je dinamit, koji ih je poslao u večnost.

Džon Teri, još uvek bleđ u licu i zaprepašćen onim što se desilo, pridružio se Holideju i rekao – Nije ostalo ništa. Ama baš ništa!

Holidej nije odgovorio. Osvrnuo se i pogledao mesto gde su našli zaklon i shvatio kako su, zahvaljujući čudnoj igri sudbine njih četvorica odabrali jedini deo padine na koji eksplozije nisu imale nikakvog uticaja. Hladna jeza zamilela mu je niz kičmu, jer nikada nije računao na toliku sreću koja mu se sada dogodila.

Vajt se udaljio da bi našao konje i ugledao je nekoliko koji su, podivljali od straha, jurcali na onoj strani doline gde je Džejk Trejvis bio ubijen. Javio je ostalima i da je izvor sasvim zatrpan tonama kamenja i zemlje i da je staza, koja je vodila do puta za Perin Dam takođe potpuno zatrpana.

Holidej se prisetio da je prva eksplozija bacila u vazduh samu kuću. Serija eksplozija koje su zatim usledile, odvijala se duž proplanka pa sve dalje do izvora. Možda je Ralf Stivenson namerno postavio eksploziv tako da eksplozijom izazove odron zemlje i uništi svaki trag naselja, izvor i sve drugo što bi na njih moglo podsećati za slučaj da plan ne uspe. Možda je, dakle, imao planove i za bekstvo s porodicom.

Dok pogleda preko nekadašnjeg proplanka na predeo koji se stepenasto pružao prema drugoj strani. To je bio deo doline u koji ga Ralf nije odveo prilikom

razgledanja okoline. Pozvavši ostale da pođu s njim, Dok se uputi baš tamo i pukim slučajem primeti uzan puteljak koji je vodio naniže kroz gusto žbunje u teško prohodnu šumu, sve dok se konačno nije završio u jednoj kamenitoj dolji. Tamo su u tišini smiraja zatekli pet odmornih konja. Sedla su bila naslagana ispod šatorskog krila, a seno je bilo razbacano svuda po dnu jaruge.

Osedlali su konje i krenuli iz dolje, prvo preko kamenitog prevoja a onda niz jednu dugačku blagu padinu koja je vodila pravo u pustinju.

Jahali su celu noć pre nego što su stigli do puta za Perin Dam, kraj kojeg su Džejk Trejvis, Ted Brauni i Sem Leghed bili pokopani. Pod zracima blistave mesečine Džordžijanac pogleda u smeru Perin Dama. Naslućujući da će Dok odjahati u tom pravcu, Teri zateže vođice i reče – Ne možete, nas, Holideje, tek tako ostaviti i ispariti bez ikakvog objašnjenja. Želimo da znamo šta se gore događalo i kako ste se vi i ostali tamo našli.

– Ima tu mnogo toga što i ja ne znam – odgovori Holidej, pokazujući na tri humke. Na njegov upitan pogled Teri mu objasni – Jedan od njih bio je bandit za koga mi je javljeno da će možda naići u moj kraj i da treba da motrim na njega. Druga dvojica bili su u početku članovi potere, ali su se kasnije odvojili od nas i pošli u poteru za vama, jer je stari Kaskun raspisao nagradu za vašu glavu zbog navodnog silovanja njegove

kćeri Sindi. Nadajući se da će unajmiti Drurija i Makrija za svoj cilj, on me je onesposobio i silom ih pustio iz zatvora. Oni su mu uzvratili time što su ga ubili. Pretpostavljam da se Druri i Makri naišli na Legheda i Braunija i pobili ih misleći da ih ovi gone. A mi smo, idući za tom dvojicom bandita naišli na ono naselje ludaka.

– Da, to se uklapa – odvrati zamišljeno Dok. – Trejvis je slučajno naišao na Stivensonovu teritoriju i njegov sin ga je ubio. Onda sam i ja slučajno naišao, pa su me zarobili, razmišljajući izgleda šta da učine sa mnom. Posle su naišli Druri i Makri i jednostavno su pobijeni. Kada ste vi naišli, ja nisam mogao da vam priskočim u pomoć jer sam bio vezan i jedva sam se u zadnji čas pukim slučajem oslobodio. Više ništa ne znam. Zadovoljan sam što sam se izvukao zdrav i čitav. Zbogom, šerife.

Džordžijanac mahnu rukom svoj trojici, a onda krenu, zagledan u predeo pred sobom. Prisetio se lepote nagih tela Brajdi, Džodi i Ketii Stivenson, obasjanih suncem i duboko je uzdahnio. Onda je i te slike odagnao iz svojih sećanja.

Šerifu Teriju nikakve koristi ne bi donelo i da je saznao sve činjenice, a nje ga bi to samo zamaralo.

A ako se u budućnosti nekada desi da neki putnik slučajno zaluta u Stivensonovu dolinu, neće tamo zateći ništa sem velike rupe u brdu. I nastaviće put.

Kao i on ove noći.

KRAJ

NOVO NA KIOSCIMA!

3 u 1
SLIKOVNICA
BOJANKA
ENIGMATIKA ZA DECU

АКТИВНА
BOJANKA:

ОБОЈИ
ПРОЧИТАЈ
РЕШИ ЗАДАТКЕ

